Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

4 päivänä lokakuuta 2024*

Sisällys

I Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . 6

A Direktiivi 2014/59/EU . . . 6

B Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus . . . 7

C Luonnos teknisiksi sääntelystandardeiksi . . . 22

II Asian tausta . . . 23

A Banco Popularin taloudellinen tilanne vuosina 2016 ja 2017 . . . 23

B Kriisinratkaisumenettelyn kulku . . . 25

C Riidanalainen kriisinratkaisumääräys . . . 27

D Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen jälkeiset tosiseikat . . . 29

III Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio . . . 30

A Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa . . . 30

B Valituksenalainen tuomio . . . 31

IV Asianosaisten vaatimukset . . . 32

V Muutoksenhaku . . . 33

A Alustavat huomautukset . . . 33

B Toisen valitusperusteen viides osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan ja perusoikeuskirjan 17, 41 ja 52 artiklan, luettuina yhdessä Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan kanssa, rikkomista, ja kyseisen valitusperusteen kuudes osa, joka koskee SEUT 296 artiklassa tarkoitetun perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä . . . 33

* Oikeudenkäyntikieli: espanja.

1. Toisen valitusperusteen viides osa . . . 34

a) Asianosaisten lausumat . . . 34

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 35

2. Toisen valitusperusteen kuudes osa . . . 38

a) Asianosaisten lausumat . . . 38

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 40

1) Tutkittavaksi ottaminen . . . 40

2) Asiakysymys . . . 41

i) Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perustelut . . . 42

ii) Päätöksen 2017/1246 perustelut . . . 44

C Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan rikkomista . . . 45

1. Asianosaisten lausumat . . . 45

2. Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 46

a) Tutkittavaksi ottaminen . . . 46

b) Asiakysymys . . . 47

D Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan rikkomista . . . 49

1. Asianosaisten lausumat . . . 49

2. Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 50

E Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan rikkomista . . . 52

1. Asianosaisten lausumat . . . 53

2. Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 53

F Toisen valitusperusteen ensimmäinen, toinen, kolmas ja neljäs osa, jotka koskevat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan rikkomista . . . 56

1. Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa . . . 57

a) Asianosaisten lausumat . . . 57

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 58

1) Ensimmäinen väite . . . 59

2) Toinen väite . . . 60

3) Kolmas väite . . . 60

4) Neljäs väite . . . 61

5) Viides väite . . . 62

2. Toisen valitusperusteen toinen osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan rikkomista . . . 63

a) Asianosaisten lausumat . . . 63

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 63

1) Tutkittavaksi ottaminen . . . 63

2) Asiakysymys . . . 64

3. Toisen valitusperusteen kolmas osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdan rikkomista . . . 65

a) Asianosaisten lausumat . . . 65

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 65

4. Toisen valitusperusteen neljäs osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 ja 11 kohdan rikkomista . . . 66

a) Asianosaisten lausumat . . . 66

b) Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 67

G Kolmas valitusperuste, joka koskee riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamisesta johtuvaa vahingonkorvausvaatimusta . . . 68

H Neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa, joka koskee salassapitovelvollisuuden rikkomista . . . 68

1. Asianosaisten lausumat . . . 69

2. Unionin tuomioistuimen arviointi . . . 71

a) Ensimmäinen, toinen ja kolmas väite, jotka koskevat salassapitovelvollisuuden rikkomista . . . 71

b) Neljäs väite, joka koskee sisäisten tietojen vuotamista . . . 74

c) Neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan viides, kuudes, seitsemäs ja kahdeksas väite . . . . . 75

I Neljännen valitusperusteen toinen osa, joka koskee syy-yhteyden olemassaoloa . . . . . 76

J Neljännen valitusperusteen kolmas osa, joka koskee vahingonkorvausvaatimusta . . . . . 76

Oikeudenkäyntikulut . . . . . 77

Muutoksenhaku – Talous- ja rahapolitiikka – Pankkiunioni – Asetus (EU) N:o 806/2014 – Yhteinen kriisinratkaisumekanismi luottolaitoksia ja tiettyjä sijoituspalveluyrityksiä varten – Kriisinratkaisumenettely, jota sovelletaan, jos yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa – Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen antaminen – 14 artikla – Kriisinratkaisun tavoite – 18 artiklan 1 kohta – Edellytykset kriisinratkaisumääräyksen antamiselle – Yhteisen kriisinratkaisuneuvoston (SRB) ja Euroopan komission velvollisuudet – 20 artikla – Arvostus kriisinratkaisua varten – 88–91 artikla – Salassapitovelvollisuus – Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon – Lausunnot lehdistölle

Asiassa C-541/22 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta valituksesta, joka on pantu vireille 11.8.2022,

**Araceli García Fernández**, kotipaikka Villanueva de la Cañada (Espanja),

**Faustino González Parra**, kotipaikka Palma de Mallorca (Espanja),

**Fernando Luis Treviño de Las Cuevas**, kotipaikka Sevilla (Espanja),

**Juan Antonio Galán Alcázar**, kotipaikka Consuegra (Espanja),

**Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera**, kotipaikka Madrid (Espanja),

**Macon SA**, kotipaikka Barcelona (Espanja),

**Marta Espejel García**, kotipaikka Villanueva de la Cañada,

**Memphis Investments Ltd**, kotipaikka Road Town (Brittiläiset Neitsytsaaret),

**Pedro Alcántara de la Herrán Matorras**, kotipaikka Madrid,

**Pedro José de Jesús Benito Trebbau López**, kotipaikka Madrid,

**Pedro Regalado Cuadrado Martínez**, kotipaikka Salas de los Infantes (Espanja), ja

**María Rosario Mari Juan Domingo**, kotipaikka Salas de los Infantes,

edustajinaan S. Cajal Martín, B. M. Cremades Román, J. M. López Useros ja P. Marrodán Lázaro, abogados,

valittajina,

ja jossa muina osapuolina ovat

**Eleveté Invest Group SL**, kotipaikka Madrid,

**Antonio Bail Cajal**, Sant Cugat del Vallés (Espanja),

**Carlos Sobrini Marín**, kotipaikka Madrid,

**Edificios 1326 de l'Hospitalet SL**, kotipaikka Hospitalet de Llobregat (Espanja),

**Juan José Homs Tapias**, kotipaikka Manresa (Espanja),

**Anna María Torras Giro**, kotipaikka Manresa,

**Marbore 2000 SL**, kotipaikka Hospitalet de Llobregat, ja

**Tristán González del Valle**, kotipaikka Madrid,

kantajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

**Euroopan komissio**, asiamiehinään L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė ja D. Triantafyllou, avustajinaan A. Manzaneque Valverde ja J. Rivas Andrés, abogados, ja

**Yhteinen kriisinratkaisuneuvosto (SRB)**, asiamiehinään H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A. R. Lapresta Bienz ja J. M. Rius Riu, avustajinaan F. B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, sekä B. Meyring ja S. Schelo, Rechtsanwälte,

vastaajina ensimmäisessä oikeusasteessa,

**Espanjan kuningaskunta**, asiamiehinään L. Aguilera Ruiz ja M. J. Ruiz Sánchez, ja

**Banco Santander SA**, kotipaikka Santander (Espanja), edustajinaan J. Remón Peñalver, J. M. Rodríguez Cárcamo, A. M. Rodríguez Conde ja D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Arabadjiev sekä tuomarit T. von Danwitz (esittelevä tuomari), P. G. Xuereb, A. Kumin ja I. Ziemele,

julkisasiamies: T. Ćapeta,

kirjaaja: A. Calot Escobar,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 14.3.2024 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

**tuomion**

1 Valittajat Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez ja María Rosario Mari Juan Domingo vaativat valituksessaan kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 1.6.2022 antaman tuomion Eleveté Invest Group ym. v. komissio ja SRB (T-523/17, EU:T:2022:313; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi niiden kanteen, jolla ne vaativat ensinnäkin Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen (jäljempänä riidanalainen kriisinratkaisumääräys) antamisesta 7.6.2017 annetun yhteisen kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnon päätöksen SRB/EES/2017/08 ja Banco Popular Español SA:ta koskevan kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisestä 7.6.2017 annetun komission päätöksen (EU) 2017/1246 (EUVL 2017, L 178, s. 15) kumoamista, toiseksi korvauksen saamista vahingosta, jota niille on aiheutunut näistä päätöksistä, ja kolmanneksi sen toteamista, että tilapäinen arvostus on mitätön ja että kantajilla on oikeus korvaukseen.

## I Asiaa koskevat oikeussäännöt

### A Direktiivi 2014/59/EU

2 Luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten elvytys- ja kriisinratkaisukehyksestä sekä neuvoston direktiivin 82/891/ETY, Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivien 2001/24/EY, 2002/47/EY, 2004/25/EY, 2005/56/EY, 2007/36/EY, 2011/35/EU, 2012/30/EU ja 2013/36/EU ja asetusten (EU) N:o 1093/2010 ja (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 15.5.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2014/59/EU (EUVL 2014, L 173, s. 190) 36 artiklan, jonka otsikko on ”Arvostus kriisinratkaisua varten”, 14–16 kohdassa säädetään, että Euroopan pankkiviranomainen (EPV) laatii luonnokset teknisiksi sääntelystandardeiksi, joissa määritellään perusteet ja olosuhteet, joissa kriisinratkaisutoimen kohteena olevan laitoksen tai yhteisön arvostus on suoritettava. Kyseisessä säännöksessä täsmennetään, että EPV:n on toimitettava teknisten sääntelystandardien luonnokset Euroopan komissiolle, jolla on valta hyväksyä niitä Euroopan valvontaviranomaisen (Euroopan pankkiviranomainen) perustamisesta sekä päätöksen N:o 716/2009/EY muuttamisesta ja komission päätöksen 2009/78/EY kumoamisesta 24.11.2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 1093/2010 (EUVL 2010, L 331, s. 12) 10–14 artiklan mukaisesti.

3 Direktiivin 38 ja 39 artiklalla kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset sääntelevät liiketoiminnan myynnin toteuttamista. Mainitun direktiivin 39 artiklassa, jonka otsikko on ”Liiketoiminnan myynti: menettelylliset vaatimukset”, säädetään seuraavaa:

”1. Jollei tämän artiklan 3 kohdasta muuta johdu, kriisinratkaisuviranomaisen on laitoksen tai 1 artiklan 1 kohdan b, c tai d alakohdassa tarkoitetun yhteisön liiketoimintaa myydessään markkinoitava kyseisen laitoksen sellaiset varat, oikeudet, velat, osakkeet tai muut omaisuusinstrumentit, jotka se aikoo siirtää, tai tehtävä järjestelyjä tällaista markkinointia varten. Yhdistellyt oikeudet, varat ja velat voidaan myydä erikseen.

2. Rajoittamatta unionin valtiontukikehyksen soveltamista soveltuvin osin on 1 kohdassa tarkoitetussa markkinoinnissa noudatettava seuraavia perusteita:

a) markkinointi tapahtuu mahdollisimman läpinäkyvästi eikä se saa olennaisesti vääristää kyseisen laitoksen niitä varoja, oikeuksia, velkoja, osakkeita tai muita omistusinstrumentteja, jotka viranomainen aikoo siirtää, ottaen huomioon olosuhteet ja erityisesti tarve säilyttää rahoitusvakaus;

b) markkinointi ei perusteettomasti suosi eikä syrji ketään mahdollista ostajaa;

c) markkinointiin ei liity minkäänlaista eturistiriitaa;

d) markkinointi ei tuota epäoikeudenmukaista etua mahdolliselle ostajalle;

e) markkinoinnissa otetaan huomioon tarve toteuttaa kriisinratkaisutoimi nopeasti;

f) markkinoinnissa pyritään mahdollisuuksien mukaan maksimoimaan sen kohteena olevien osakkeiden tai muiden omistusinstrumenttien, varojen, oikeuksien tai velkojen myyntihinta.

Jollei ensimmäisen alakohdan b alakohdasta muuta johdu, tässä kohdassa tarkoitetut periaatteet eivät estä kriisinratkaisuviranomaista ottamasta yhteyttä yksittäisiin mahdollisiin ostajiin.

– –

3. Kriisinratkaisuviranomainen voi toteuttaa liiketoiminnan myynnin noudattamatta 1 kohdassa säädettyjä markkinointivaatimuksia, jos se katsoo, että kyseisten vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentäisi yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista, ja erityisesti, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) se katsoo, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaatumisesta tai todennäköisestä kaatumisesta aiheutuu merkittävä uhka rahoitusvakaudelle tai että se pahentaa tätä uhkaa; ja

b) se katsoo, että näiden vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentäisi liiketoiminnan myynnin tuloksellisuutta pyrittäessä poistamaan mainittu uhka tai saavuttamaan 31 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite.

– –”

## B Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus

4 Yhdenmukaisten sääntöjen ja yhdenmukaisen menettelyn vahvistamisesta luottolaitosten ja tiettyjen sijoituspalveluyritysten kriisinratkaisua varten yhteisen kriisinratkaisumekanismin ja yhteisen kriisinratkaisurahaston puitteissa sekä asetuksen (EU) N:o 1093/2010 muuttamisesta

15.7.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 806/2014 (EUVL 2014, L 225, s. 1; jäljempänä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annettu asetus) johdanto-osan 7, 13–15, 24, 26, 52, 53, 58 ja 116 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”(7) [Luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetulla neuvoston asetuksella (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) perustettu yhteinen valvontamekanismi on ensimmäinen askel kohti pankkiunionia, ja siksi sen avulla on määrä varmistaa, että luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaa koskeva unionin politiikka pannaan täytäntöön yhdenmukaisella ja toimivalla tavalla, että rahoituspalvelujen yhteistä sääntökirjaa sovelletaan samalla tavoin kaikkien euroalueeseen kuuluvien tai niiden euroalueen ulkopuolisten jäsenvaltioiden, jotka päättävät osallistua yhteiseen valvontamekanismiin, luottolaitoksiin ja että kyseisiä luottolaitoksia valvotaan parhaalla mahdollisella tavalla.

– –

(13) Pankkialaa koskevan luottamuksen ja alan uskottavuuden palauttamiseksi Euroopan keskuspankki, jäljempänä ’EKP’, toteuttaa parhaillaan kaikkien suoraan valvottujen pankkien taseiden kattavaa arviointia. Tällaisella arvioinnilla olisi vakuutettava kaikki sidosryhmät siitä, että yhteisen valvontamekanismin piiriin tulevat ja siten yhteisen kriisinratkaisumekanismin [Single Resolution Mechanism, SRM] soveltamisalaan kuuluvat pankit ovat pohjimmiltaan vakaita ja luotettavia.

(14) Kun yhteinen valvontamekanismi otettiin käyttöön [asetuksella N:o 1024/2013], jonka mukaan osallistuvien jäsenvaltioiden pankkeja valvovat joko EKP keskitetysti tai kansalliset toimivaltaiset viranomaiset yhteisen valvontamekanismin puitteissa, syntyi epäsuhta siihen, miten unioni valvoo tällaisia pankkeja ja miten kyseisiä pankkeja kohdellaan kansallisella tasolla direktiivin 2014/59 mukaisissa kriisinratkaisumenettelyissä, mutta yhteisen kriisinratkaisumekanismin perustamisella puututaan tähän ongelmaan.

(15) Tätä asetusta sovelletaan vain pankkeihin, joiden valvoja on EKP tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö on euro, tai sellaisen jäsenvaltion kansallinen toimivaltainen viranomainen, jonka rahayksikkö ei ole euro, mutta joka on ryhtynyt tiiviiseen yhteistyöhön [asetuksen N:o 1024/2013] 7 artiklan mukaisesti. Tämän asetuksen soveltamisala on yhteydessä [asetuksen N:o 1024/2013] soveltamisalaan. Kun otetaan huomioon, että yhteiselle valvontamekanismille annetut valvontatehtävät ja kriisinratkaisutoimet nivoutuvat merkittävissä määrin toisiinsa,
[SEUT] 127 artiklan 6 kohdan nojalla toteutettava keskitetty valvontajärjestelmä on ratkaisevan tärkeä yhdenmukaistettaessa kriisinratkaisua osallistuvissa jäsenvaltioissa. Yhteisen valvontamekanismin toteuttaman valvonnan piiriin kuuluminen on erityistekijä, joka asettaa [asetuksen N:o 1024/2013] soveltamisalaan kuuluvat yhteisöt objektiivisesti ja niille luonteenomaisesti eri asemaan kriisinratkaisun kannalta. On tarpeen toteuttaa toimenpiteet, joilla luodaan yhteinen kriisinratkaisumekanismi kaikkia yhteiseen valvontamekanismiin osallistuvia jäsenvaltioita varten, jotta voidaan helpottaa sisämarkkinoiden moitteetonta ja vakaata toimintaa.

– –

(24) Koska ainoastaan unionin toimielimet voivat vahvistaa unionin kriisinratkaisuperiaatteet ja koska kunkin erillisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisessä voidaan käyttää harkintavaltaa, on tarpeen säätää [Eurooppa-]neuvoston ja komission asianmukaisesta osallistumisesta toimieliminä, jotka voivat käyttää täytäntöönpanovaltaa [SEUT] 291 artiklan mukaisesti. Kriisinratkaisuneuvoston tekemiin kriisinratkaisupäätöksiin liittyvien harkinnanvaraisten näkökohtien arvioinnin olisi oltava komission vastuulla. Kun otetaan huomioon kriisinratkaisupäätösten huomattava vaikutus jäsenvaltioiden rahoitusvakauteen ja unioniin sinänsä samoin kuin jäsenvaltioiden finanssipoliittiseen määräysvaltaan, on tärkeää, että neuvostolle siirretään täytäntöönpanovalta, joka koskee tiettyjen kriisinratkaisua koskevien päätösten tekemistä. Sen vuoksi olisi oltava neuvoston vastuulla komission ehdotuksesta valvoa tosiasiallisesti sitä, miten kriisinratkaisuneuvosto arvioi, onko kyse yleisestä edusta, sekä arvioida, onko tietyssä kriisinratkaisutoimessa käytettävä [yhteisen kriisinratkaisurahaston (jäljempänä rahasto)] määrä muuttunut olennaisesti. Komissiolle olisi lisäksi siirrettävä valta antaa delegoituja säädöksiä, joissa määritellään lisäperusteet tai -ehdot, jotka kriisinratkaisuneuvoston olisi otettava huomioon käyttäessään eri valtuuksiaan. Tällainen kriisinratkaisutehtävien siirtäminen ei saisi millään tavalla haitata rahoituspalvelujen sisämarkkinoiden toimintaa. EPV:n olisi sen vuoksi säilytettävä asemansa ja nykyiset valtuutensa ja tehtävänsä, joten sen olisi kehitettävä ja edistettävä kaikkiin jäsenvaltioihin sovellettavan unionin lainsäädännön yhdenmukaista soveltamista sekä lähennettävä kriisinratkaisukäytäntöjä koko unionissa.

– –

(26) EKP:n yhteisessä valvontamekanismissa toimivana valvojana sekä kriisinratkaisuneuvoston olisi pystyttävä arvioimaan, onko luottolaitos kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa ja onko perusteetonta odottaa, että sen kykenemättömyys jatkaa toimintaansa voidaan estää kohtuullisessa ajassa vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimilla. Jos kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että kaikki kriisinratkaisun käynnistämistä koskevat perusteet täyttyvät, sen olisi hyväksyttävä kriisinratkaisumääräys. Kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä koskeva menettely, johon neuvosto ja komissio osallistuvat, vahvistaa kriisinratkaisuneuvoston tarvittavaa toiminnallista riippumattomuutta, samalla kun siinä noudatetaan toimivallan siirtoa virastoille koskevaa periaatetta Euroopan unionin tuomioistuimen – – tulkinnan mukaisesti. – –

– –

(52) Yhteisen kriisinratkaisumekanismin olisi perustuttava [asetuksen N:o 1024/2013] ja [direktiivin 2014/59] kehyksiin. Sen vuoksi kriisinratkaisuneuvostolle olisi annettava valtuudet puuttua varhaisessa vaiheessa tilanteeseen, kun yhteisön taloudellinen tilanne tai vakavaraisuus on heikkenemässä. Tiedoilla, jotka kriisinratkaisuneuvosto saa kansallisilta kriisinratkaisuviranomaisilta tai EKP:ltä tässä vaiheessa, on suuri merkitys sen päättäessä toimista, jotka se voi toteuttaa valmistellakseen kyseisen yhteisön kriisinratkaisua.

(53) Sen varmistamiseksi, että kriisiratkaisutoimi voidaan tarpeen tullen toteuttaa nopeasti, kriisinratkaisuneuvoston olisi tiiviisti seurattava yhteistyössä EKP:n tai asianomaisen kansallisen toimivaltaisen viranomaisen kanssa, mikä on kyseisten yhteisöjen tilanne ja noudattavatko ne niitä varten toteutettuja varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteitä. Kun arvioidaan, olisiko yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa

estettävissä kohtuullisessa ajassa jollakin yksityisen sektorin toimella, asiaankuuluvan viranomaisen olisi otettava huomioon toimivaltaisen viranomaisen ennalta määrittelemän ajan kuluessa toteuttamien varhaisen vaiheen toimenpiteiden tehokkuus.

– –

(58) Toimintansa jatkamiseen kykenemättömän yhteisön likvidaatio tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä saattaisi vaarantaa rahoitusvakauden, keskeyttää olennaisten palvelujen tarjonnan ja heikentää tallettajien suojaa. Tällöin kriisinratkaisuvälineiden käyttö olisi yleisen edun mukaista. Kriisinratkaisun tavoitteena olisi tämän vuoksi oltava olennaisten rahoituspalvelujen jatkuvuuden varmistaminen, rahoitusjärjestelmän vakauden säilyttäminen, moraalikadon vähentäminen huolehtimalla siitä, että toimintansa jatkamiseen kykenemättömät yhteisöt turvautuvat julkiseen rahoitustukeen mahdollisimman vähän, sekä tallettajien suojaaminen.

– –

(89) Yhteisen kriisinratkaisumekanismin tehostamiseksi kriisinratkaisuneuvoston olisi kaikissa olosuhteissa tehtävä tiivistä yhteistyötä EPV:n kanssa. – – Lisäksi kriisinratkaisuneuvoston olisi tehtävä tiivistä yhteistyötä EKP:n ja muiden viranomaisten kanssa, joilla on valtuudet valvoa yhteisöjä yhteisen valvontamekanismin puitteissa, erityisesti, kun on kyse EKP:n harjoittaman konsolidoidun valvonnan alaisista konserneista. Voidakseen hoitaa toimintansa jatkamiseen kykenemättömien pankkien kriisinratkaisuprosessin tehokkaasti kriisinratkaisuneuvoston olisi tehtävä yhteistyötä kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten kanssa kaikissa kriisinratkaisuprosessin vaiheissa. Kyseistä yhteistyötä tarvitaan paitsi kriisinratkaisuneuvoston tekemien kriisinratkaisupäätösten täytäntöönpanoon myös ennen kriisinratkaisupäätösten tekoa, kriisinratkaisun suunnitteluvaiheessa tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen vaiheessa. Kriisinratkaisuneuvoston olisi voitava tehdä yhteistyötä asianomaisten kriisinratkaisuviranomaisten ja suoraa tai välillistä julkista rahoitustukea rahoittavien laitosten kanssa.

– –

(116) Kriisinratkaisutoimet olisi annettava asianmukaisesti tiedoksi ja, jollei tässä asetuksessa säädetyistä harvoista poikkeuksista muuta johdu, julkistettava. Koska kriisinratkaisuneuvoston, kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten ja niiden ammatillisten neuvonantajien kriisinratkaisuprosessin aikana haltuunsa saamat tiedot ovat todennäköisesti arkaluonteisia, tietoihin olisi ennen kriisinratkaisupäätöksen julkistamista sovellettava salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia. On otettava huomioon, että kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia koskevalla tiedolla ja kyseisten suunnitelmien mahdollisen arvioinnin tuloksilla saattaa olla kauaskantoisia vaikutuksia erityisesti kyseisiin yrityksiin. Kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy. Tieto siitä, että kriisinratkaisuneuvosto ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tutkivat tiettyä yhteisöä, voi olla riittävä aiheuttamaan kielteisiä vaikutuksia tähän yhteisöön. Sen vuoksi on välttämätöntä varmistaa, että käytettävissä on asianmukaisia menettelyjä, joiden avulla

säilytetään luottamuksellisuus, kun on kyse tällaisesta tiedosta, kuten kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat sekä niiden mahdollisten arviointien tulokset.”

5 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 5 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto, samoin kuin neuvosto ja komissio, noudattavat yhtäältä EPV:n laatimia ja komission asetuksen N:o 1093/2010 mukaisesti hyväksymiä sitovia teknisiä sääntely- ja täytäntöönpanostandardeja sekä toisaalta EPV:n mainitun asetuksen mukaisesti antamia ohjeita ja suosituksia.

6 Kyseisen asetuksen 14 artiklassa, jonka otsikko on ”Kriisinratkaisutavoitteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto ja komissio sekä tarvittaessa kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ottavat 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan oman toimivaltansa puitteissa huomioon kriisinratkaisutavoitteet, valitsevat kriisinratkaisuvälineet ja valitsevat kriisinratkaisuvaltuudet, joiden avulla niiden näkemyksen mukaan parhaiten voidaan saavuttaa kunkin tapauksen olosuhteiden kannalta merkitykselliset kriisinratkaisutavoitteet.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet ovat seuraavat:

a) varmistaa kriittisten toimintojen jatkuvuus;

b) välttää merkittävien haitallisten vaikutusten aiheutuminen rahoitusvakaudelle, erityisesti estämällä häiriöiden leviäminen muun muassa markkinoiden perusrakenteisiin ja ylläpitämällä markkinakuria;

c) suojata julkisia varoja huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä;

d) suojata [talletusten vakuusjärjestelmistä 16.4.2014 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston] direktiivin 2014/49/EU (EUVL 2014, L 173, s. 149)] soveltamisalaan kuuluvia tallettajia ja [sijoittajien korvausjärjestelmistä 3.3.1997 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 97/9/EY (EYVL 1997, L 84, s. 22)] soveltamisalaan kuuluvia sijoittajia;

e) suojata asiakkaiden varoja ja omaisuutta.

Edellä mainittuihin tavoitteisiin pyrkiessään kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto, komissio ja tapauksen mukaan kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset pyrkivät pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista, paitsi jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

3. Jollei tämän asetuksen säännöksistä muuta johdu, kaikki kriisinratkaisutavoitteet ovat yhtä merkittäviä ja niiden välille on luotava asianmukainen tasapaino kunkin tapauksen luonteen ja olosuhteiden mukaisesti.”

7 Kyseisen asetuksen 15 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kriisinratkaisua koskevat yleiset periaatteet”, säädetään seuraavaa:

”Kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto, komissio ja tarvittaessa kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumenettelyn mukaisesti toimiessaan kaikki asianmukaiset toimenpiteet sen takaamiseksi, että kriisinratkaisutoimi toteutetaan seuraavia periaatteita noudattaen:

a) tappioista vastaavat ensin kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen osakkeenomistajat;

_ _”

8 Kyseisen asetuksen 18 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kriisinratkaisumenettely”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy 6 kohdan mukaisen kriisinratkaisumääräyksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ja konserneja sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettuja yhteisöjä ja konserneja varten, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, ainoastaan, kun se arvioi johdon istunnossaan saadessaan neljännen alakohdan mukaisen ilmoituksen tai omasta aloitteestaan, että seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa;

b) ottaen huomioon ajoitus ja muut asiaankuuluvat olosuhteet ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yhteisöön kohdistuvilla vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, mukaan lukien laitosten suojajärjestelmien toimenpiteet, tai valvontatoimella, mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus tai muuntaminen 21 artiklan mukaisesti;

c) kriisinratkaisutoimi on 5 kohdan mukaisesti yleisen edun kannalta välttämätön.

EKP arvioi ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitetun edellytyksen täyttymisen kuultuaan kriisinratkaisuneuvostoa. Kriisinratkaisuneuvosto voi johdon istunnossaan tehdä tällaisen arvioinnin ainoastaan sen jälkeen, kun se on ensin ilmoittanut EKP:lle aikomuksestaan, ja ainoastaan, jos EKP ei tee kyseistä arviointia kolmen kalenteripäivän kuluessa tämän tiedon vastaanottamisesta. EKP antaa kriisinratkaisuneuvostolle viipymättä kaikki asiaan liittyvät tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto pyytää arviointiaan varten.

Jos EKP arvioi, että ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitettu edellytys täyttyy ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetun yhteisön tai konsernin osalta, se ilmoittaa tämän arvioinnin viipymättä komissiolle ja kriisinratkaisuneuvostolle.

Kriisinratkaisuneuvosto arvioi johdon istunnossaan tai tapauksen mukaan kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset arvioivat ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitetun edellytyksen täyttymisen tiiviissä yhteistyössä EKP:n kanssa. EKP voi myös ilmoittaa kriisinratkaisuneuvostolle tai asianomaisille kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, että se katsoo kyseisessä alakohdassa säädetyn edellytyksen täyttyvän.

2. Jos on saatu 1 kohdan mukainen ilmoitus tai jos kriisinratkaisuneuvosto aikoo tehdä arvioinnin 1 kohdan nojalla omasta aloitteestaan 7 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun yhteisön tai konsernin osalta, kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa arvionsa viipymättä EKP:lle, sanotun kuitenkaan rajoittamatta EKP:n luottolaitoksiin liittyvien valvontatehtävien suorittamista suoraan [asetuksen N:o 1024/2013] 6 artiklan 5 kohdan b alakohdan nojalla.

– –

4. Edellä olevan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan soveltamiseksi yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se on yhdessä tai useammassa seuraavista tilanteista:

a) yhteisö rikkoo tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa rikkovan toimiluvan voimassaolon jatkamiselle asetettuja vaatimuksia siten, että EKP:n olisi perusteltua peruuttaa lupa, muun muassa koska yhteisö on kärsinyt tai todennäköisesti kärsii tappioita, jotka kuluttavat sen kaikki omat varat tai merkittävän osan niistä;

b) yhteisön varat ovat tai niiden voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan pienemmät kuin sen velat;

c) yhteisö ei kykene tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan kykenemätön maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä;

d) poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on tarpeen, lukuun ottamatta kuitenkaan tapauksia, joissa vakavan häiriön korjaamiseksi jäsenvaltion taloudessa ja rahoitusvakauden säilyttämiseksi poikkeuksellinen julkinen rahoitustuki on jossakin seuraavista muodoista – –

– –

5. Tämän artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohtaa sovellettaessa kriisinratkaisutoimea on pidettävä yleisen edun mukaisena, jos se on tarpeen yhden tai useamman sellaisen 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi, jota ei voitaisi saavuttaa samassa laajuudessa tavanomaisten maksukyvyttömyysmenettelyjen mukaisella yhteisön likvidaatiolla, ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin.

6. Jos kaikki 1 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, kriisinratkaisuneuvosto hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Kriisinratkaisumääräyksessä on

a) asetettava yhteisö kriisinratkaisuun;

b) määritettävä 22 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuvälineiden soveltaminen kriisinratkaisun kohteena olevaan laitokseen, erityisesti mahdollinen velkakirjojen arvon alaskirjauksen soveltamisalan ulkopuolelle rajaaminen 27 artiklan 5 ja 14 kohdan mukaisesti;

c) määritettävä kriisinratkaisurahaston 76 artiklan mukainen kriisinratkaisutoimea tukeva käyttö 19 artiklan nojalla tehdyn komission päätöksen mukaisesti.

7. Kriisinratkaisuneuvosto toimittaa kriisinratkaisumääräyksen komissiolle välittömästi sen jälkeen, kun se on hyväksytty.

Komissio joko tukee kriisinratkaisumääräystä 24 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sen sille, tai vastustaa kriisinratkaisumääräystä sen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta tapauksissa, jotka eivät kuulu tämän kohdan kolmannen alakohdan soveltamisalaan.

Komissio voi 12 tunnin kuluessa siitä, kun kriisinratkaisuneuvosto on toimittanut sille kriisinratkaisumääräyksen, ehdottaa neuvostolle, että se

a) vastustaa kriisinratkaisumääräystä sillä perusteella, että kriisinratkaisuneuvoston hyväksymä kriisinratkaisumääräys ei täytä 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettua yleistä etua koskevaa perustetta;

b) hyväksyy kriisinratkaisuneuvoston hyväksymässä kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetun kriisinratkaisurahaston määrän olennaisen muutoksen tai vastustaa sitä.

– –

8. Jos neuvosto vastustaa laitoksen asettamista kriisinratkaisuun sillä perusteella, että 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu yleistä etua koskeva peruste ei täyty, kyseinen yhteisö likvidoidaan asianmukaisesti sovellettavan kansallisen lainsäädännön mukaisesti.

9. Kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että asianomaiset kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset toteuttavat tarvittavat kriisinratkaisutoimet pannakseen kriisinratkaisumääräyksen täytäntöön. Kriisinratkaisumääräys osoitetaan asianomaisille kansallisille kriisinratkaisuviranomaisille, ja siinä ohjeistetaan kyseisiä viranomaisia, joiden on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet pannakseen 29 artiklan mukaisesti kriisinratkaisumääräys täytäntöön käyttämällä kriisinratkaisuvaltuuksia. Jos käytössä on valtiontukea tai kriisinratkaisurahaston tukea, kriisinratkaisuneuvosto noudattaa komission kyseisestä tuesta tekemää päätöstä.

10. Komissiolla on valtuudet saada kriisinratkaisuneuvostolta kaikki tiedot, joita se pitää merkityksellisinä tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä hoitamisessa. Kriisinratkaisuneuvostolla on valtuudet saada tämä osaston 5 luvun mukaisesti keneltä tahansa henkilöltä tiedot, jotka se tarvitsee kriisinratkaisutoimen valmisteluun ja kriisinratkaisutoimea koskevaan päätöksentekoon, mukaan lukien päivitykset ja täydennykset kriisinratkaisusuunnitelmissa ja konsernin kriisinratkaisusuunnitelmissa esitettyihin tietoihin.”

9 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 19 artiklassa, jonka otsikkona on ”Valtiontuki ja kriisinratkaisurahaston tuki”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos kriisinratkaisutoimeen sisältyy [SEUT] 107 artiklan 1 kohdan mukaisen valtiontuen tai tämän artiklan 3 kohdan mukaisen kriisinratkaisurahaston tuen myöntäminen, kriisinratkaisumääräys voidaan hyväksyä tämän asetuksen 18 artiklan 6 kohdan mukaisesti vasta sen jälkeen, kun komissio on antanut myönteisen tai ehdollisen päätöksen siitä, soveltuuko kyseisen tuen käyttö sisämarkkinoille.

– –

3. Siltä osin kuin kriisinratkaisuneuvoston ehdottamaan kriisinratkaisutoimeen sisältyy kriisinratkaisurahaston käyttö, kriisinratkaisuneuvosto ilmoittaa komissiolle kriisinratkaisurahaston ehdotetusta käytöstä. Kriisinratkaisuneuvoston ilmoitukseen on sisällyttävä kaikki tiedot, jotka ovat tarpeen, jotta komissio voi tehdä tämän kohdan mukaiset arvionsa.

– –”

10 Kyseisen asetuksen 20 artiklassa, jonka otsikko on ”Arvostus kriisinratkaisua varten”, säädetään seuraavaa:

”1. Ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta ja kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta, ja asianomaisesta yhteisöstä.

2. Jollei 15 kohdasta muuta johdu, arvostus on katsottava lopulliseksi, jos kaikki 1 ja 4–9 kohdassa säädetyt vaatimukset täyttyvät.

3. Jos 1 kohdan mukainen riippumaton arvostus ei ole mahdollinen, kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen tilapäisen arvostuksen tämän artiklan 10 kohdan mukaisesti.

4. Arvostuksen tavoitteena on sellaisen 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen ja velkojen arvon arvioiminen, joka täyttää 16 ja 18 artiklassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

5. Arvostuksen tarkoituksena on oltava se, että

a) se tuottaa tietoa perustellun toteamuksen tekemiseksi siitä, täyttyvätkö kriisinratkaisun edellytykset tai pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen edellytykset;

b) se tuottaa tietoa, jos kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät, perustellun päätöksen tekemiseksi 2 artiklassa tarkoitettua yhteisöä koskevan asianmukaisen kriisinratkaisutoimen toteuttamisesta;

c) se tuottaa tietoa kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia käytettäessä perustellun päätöksen tekemiseksi omistusinstrumenttien mitätöimisen tai laimentamisen laajuudesta sekä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjauksen tai muuntamisen laajuudesta;

d) se tuottaa tietoa velkakirjojen arvon alaskirjausta käytettäessä perustellun päätöksen tekemiseksi alentamiskelpoisten velkojen alaskirjauksen tai muuntamisen laajuudesta;

e) se tuottaa tietoa omaisuudenhoitoyhtiötä tai varojen erottelua käytettäessä perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä varoista, oikeuksista, veloista taikka omistusinstrumenteista sekä perustellun päätöksen tekemiseksi kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle taikka tapauksen mukaan omistusinstrumenttien omistajille maksettavan vastikkeen arvosta;

f) se tuottaa tietoa liiketoimintaa myytäessä perustellun päätöksen tekemiseksi siirrettävistä varoista, oikeuksista, veloista taikka omistusinstrumenteista sekä auttaa kriisinratkaisuneuvostoa saamaan oikean käsityksen siitä, mitkä ovat 24 artiklan 2 kohdan b alakohtaa sovellettaessa käytettävät kaupalliset ehdot;

g) se kaikissa tapauksissa varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon sovellettaessa kriisinratkaisuvälineitä tai käytettäessä kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

6. Unionin valtiontukikehyksen soveltamista rajoittamatta arvostuksen on soveltuvin osin perustuttava varovaisiin oletuksiin, mukaan lukien maksukyvyttömyysaste ja tappioiden laajuus. Arvostuksessa ei saa olettaa mitään mahdollista 2 artiklassa tarkoitetulle yhteisölle tulevaa poikkeuksellista julkista rahoitustukea, keskuspankin hätärahoituksena antamaa maksuvalmiusapua taikka keskuspankin antamaa maksuvalmiusapua – –

7. Arvostusta on täydennettävä seuraavilla 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön kirjanpidosta saatavilla tiedoilla:

a) päivitetty tase ja selvitys 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön rahoitusasemasta;

b) analyysi ja arvio varojen kirjanpitoarvosta;

c) luettelo 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön kirjanpidosta ilmenevistä taseeseen kirjatuista ja taseen ulkopuolisista maksamattomista veloista sekä merkinnät vastaavista luotoista ja 17 artiklan mukaisesta saamisten etusijajärjestyksestä.

– –

9. Arvostuksessa on ilmoitettava velkojien jaottelu luokkiin niiden saamisten 17 artiklan mukaisen etusijajärjestyksen mukaisesti, ja arvioitava kohtelu, joka kunkin osakkeenomistajien ja velkojien luokan olisi ennakoitu saavan, jos 2 artiklassa tarkoitettu yhteisö olisi purettu tavanomaisessa maksukyvyttömyysmenettelyssä. Mainittu arviointi ei saa vaikuttaa 15 artiklan 1 kohdan g alakohdassa tarkoitetun periaatteen, jonka mukaan velkojat eivät saa jäädä kriisinratkaisussa huonompaan asemaan, soveltamiseen.

10. Jos kiireellisten olosuhteiden vuoksi ei ole mahdollista noudattaa 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia tai jos sovelletaan 3 kohtaa, on tehtävä tilapäinen arvostus. Tilapäisen arvostuksen on oltava 4 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen ja, siltä osin kuin kulloisissakin olosuhteissa on kohtuudella mahdollista, 1, 7 ja 9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen.

Ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuun tilapäiseen arvostukseen on sisällyttävä puskuri lisätappioita varten sekä asianmukaiset perustelut.

11. Arvostus, joka ei ole kaikkien 1 ja 4–9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen, on katsottava tilapäiseksi, kunnes 1 kohdassa tarkoitettu riippumaton henkilö on tehnyt arvostuksen, jossa on noudatettu täysin kaikkia kyseisissä kohdissa säädettyjä vaatimuksia. Tämä jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus on tehtävä niin pian kuin se on käytännössä

mahdollista. Se voidaan tehdä erillään 16, 17 ja 18 kohdassa tarkoitetusta arvostuksesta, tai sama riippumaton henkilö voi tehdä kummatkin arvostukset samanaikaisesti siten, että arvostukset kuitenkin ovat toisistaan erilliset.

Jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tarkoituksena on

a) varmistaa, että mahdolliset tappiot, jotka kohdistuvat 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varoihin, otetaan kokonaisuudessaan huomioon kyseisen yhteisön kirjanpidossa;

b) tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi velkojien saamisten palauttamiseksi tai maksetun vastikkeen arvon lisäämiseksi tämän artiklan 12 kohdan mukaisesti.

12. Jos jälkikäteen suoritettavassa lopullisessa arvostuksessa 2 artiklassa tarkoitetun yhteisön varojen nettoarvo arvioidaan korkeammaksi kuin tilapäisessä arvostuksessa, kriisinratkaisuneuvosto voi pyytää, että kansallinen kriisinratkaisuviranomainen

a) käyttää valtuuksiaan lisätä niiden velkojien tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien omistajien saamisten arvoa, jotka on alaskirjattu velkakirjojen arvon alaskirjauksen yhteydessä;

b) ohjeistaa omaisuudenhoitoyhtiötä tai erillistä varainhoitoyhtiötä suorittamaan uuden vastikemaksun varojen, oikeuksien tai velkojen osalta kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle tai tapauksen mukaan omistusinstrumenttien osalta kyseisten instrumenttien omistajille.

13. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, 10 ja 11 kohdan mukaisesti tehty tilapäinen arvostus on kriisinratkaisuneuvostolle pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista, myös ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia ottamaan toimintansa jatkamiseen kykenemätön laitos määräysvaltaansa, tai päättää käyttää kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

– –

15. Arvostus on olennainen osa päätöstä kriisinratkaisuvälineen soveltamisesta tai kriisinratkaisuvaltuuden käytöstä tai päätöstä pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käytöstä. Itse arvostukseen ei voida hakea muutosta erikseen, mutta siihen voidaan hakea muutosta yhdessä kriisinratkaisuneuvoston päätöksen kanssa.

16. Sen arvioimiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos kriisinratkaisun kohteena oleva laitos olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että 1 kohdassa tarkoitettu riippumaton henkilö tekee arvostuksen mahdollisimman pian kriisinratkaisutoimen tai -toimien toteuttamisen jälkeen. Kyseinen arvostus on tehtävä erillään 1–15 kohdan mukaisesti tehtävästä arvostuksesta.

– –”

11 Asetuksen 21 artiklassa, jonka otsikkona on ”Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvosto käyttää valtuuksia alaskirjata tai muuntaa kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja 18 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien sekä 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettujen yhteisöjen ja konsernien osalta, kun näiden kohtien soveltamista koskevat edellytykset täyttyvät, ainoastaan silloin, kun se arvioi johdon istunnossaan saatuaan toisen alakohdan mukaisen ilmoituksen tai omasta aloitteestaan, että yksi tai useampi seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) edellä 16 ja 18 artiklassa säädettyjen kriisinratkaisun edellytysten on todettu täyttyneen ennen kuin mitään kriisinratkaisutoimea on toteutettu;

b) yhteisö ei ole enää toimintakykyinen, jollei kyseeseen tulevia pääomainstrumentteja alaskirjata tai muunneta omaksi pääomaksi;

c) jos kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on laskenut liikkeeseen tytäryritys ja jos nämä kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on hyväksytty omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi yksittäisen tytäryrityksen tasolla ja konsolidoidulla tasolla, konserni ei ole enää toimintakykyinen, jollei kyseisten instrumenttien suhteen käytetä alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia;

d) jos kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on laskenut liikkeeseen emoyritys ja jos nämä kyseeseen tulevat pääomainstrumentit on hyväksytty omia varoja koskevien vaatimusten täyttämiseksi yksittäisen emoyrityksen tasolla tai konsolidoidulla tasolla, konserni ei ole enää toimintakykyinen, jollei kyseisten instrumenttien suhteen käytetä alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia;

e) yhteisö tai konserni pyytää poikkeuksellista julkista rahoitustukea, lukuun ottamatta 18 artiklan 4 kohdan d alakohdan iii alakohdassa säädettyjä tilanteita.

EKP arvioi ensimmäisen alakohdan a, a a ja a b alakohdassa tarkoitetut edellytykset kuultuaan kriisinratkaisuneuvostoa. Myös kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä tällaisen arvioinnin johdon istunnossaan.

2. Arvioitaessa, onko yhteisö tai konserni toimintakykyinen, kriisinratkaisuneuvosto voi johdon istunnossaan tehdä tällaisen arvion ainoastaan sen jälkeen, kun se on ensin ilmoittanut EKP:lle aikomuksestaan, ja ainoastaan, jos EKP ei tee kyseistä arviota kolmen kalenteripäivän kuluessa tällaisen tiedon vastaanottamisesta. EKP antaa kriisinratkaisuneuvostolle viipymättä kaikki asiaan liittyvät tiedot, joita kriisinratkaisuneuvosto pyytää arviointiaan varten.

3. Tämä artiklan 1 kohdan soveltamiseksi on katsottava, että 2 artiklassa tarkoitettu yhteisö tai konserni ei ole enää toimintakykyinen, ainoastaan, jos kumpikin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

a) kyseinen yhteisö tai konserni on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa;

b) kun otetaan huomioon ajoitus ja muut asiaankuuluvat olosuhteet, ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön tai konsernin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään muulla toimenpiteellä, kuten vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä tai valvontatoimella (mukaan lukien varhaisen tilanteeseen puuttumisen toimenpiteet), kuin kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjauksella tai muuntamisella erillisenä toimenpiteenä tai yhdessä kriisinratkaisutoimen kanssa.

4. Tämän artiklan 3 kohdan a alakohdan soveltamiseksi yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se on yhdessä tai useammassa 18 artiklan 4 kohdassa tarkoitetuista tilanteista.

5. Edellä olevan 3 kohdan a alakohdan soveltamiseksi konsernin on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos konserni rikkoo tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella ennakoida lähitulevaisuudessa rikkovan konsolidoituja vakavaraisuusvaatimuksia siten, että EKP:n tai kansallisen toimivaltaisen viranomaisen olisi perusteltua toteuttaa toimia, muun muassa koska konserni on kärsinyt tai todennäköisesti kärsii tappioita, jotka kuluttavat sen kaikki omat varat tai merkittävän osan niistä.

– –

9. Jos yksi tai useampi tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista edellytyksistä täyttyy ja myös 18 artiklan 1 kohdassa tarkoitetut edellytykset täyttyvät, sovelletaan 18 artiklan 6, 7 ja 8 kohdassa säädettyä menettelyä.

– –”

12 Kyseisen asetuksen 22 artiklassa, jonka otsikkona on ”Kriisinratkaisuvälineitä koskevat yleiset periaatteet”, säädetään seuraavaa:

”1. Jos kriisinratkaisuneuvosto päättää soveltaa kriisinratkaisuvälinettä 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön tai konserniin tai 7 artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa tarkoitettuun yhteisöön tai konserniin ja jos kriisinratkaisutoimi johtaisi velkojille lankeaviin tappioihin tai velkojien saamisten muuntamiseen, kriisinratkaisuneuvosto ohjeistaa kansallisia kriisinratkaisuviranomaisia käyttämään kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksia 21 artiklan mukaisesti välittömästi ennen kriisinratkaisuvälineen soveltamista tai yhtä aikaa sen kanssa.

2. Edellä 18 kohdan 6 kohdan b alakohdassa tarkoitetut kriisinratkaisuvälineet ovat seuraavat:

a) liiketoiminnan myynti;

b) omaisuudenhoitoyhtiön käyttö;

c) varojen erottelu;

d) velkakirjojen arvon alaskirjaus.

3. Hyväksyessään 18 artiklan 6 kohdan mukaista kriisinratkaisumääräystä kriisinratkaisuneuvosto ottaa huomioon seuraavat tekijät:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen varat ja velat 20 artiklan mukaisen arvostuksen perusteella;

b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen likviditeettitilanne;

c) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen franchise-arvon markkinoitavuus markkinoiden kilpailuolosuhteiden ja taloudellisten olosuhteiden perusteella;

d) käytettävissä oleva aika.

4. Kriisinratkaisuvälineitä on sovellettava 14 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi 15 artiklassa vahvistettujen kriisinratkaisun periaatteiden mukaisesti. Niitä voidaan soveltaa joko yksittäin tai minä tahansa yhdistelmänä, lukuun ottamatta kuitenkaan varojen erottelua, jota voidaan soveltaa ainoastaan toisen kriisinratkaisuvälineen kanssa.

_ _”

13 Asetuksen 24 artiklassa, jonka otsikko on ”Liiketoiminnan myynti”, säädetään seuraavaa:

”1. Liiketoiminnan myynti muodostuu kriisinratkaisumääräyksessä seuraavien siirtämisestä ostajalle, joka ei ole omaisuudenhoitoyhtiö:

a) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen liikkeeseen laskemat omistusinstrumentit; tai

b) kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kaikki tai mitkä tahansa varat, oikeudet tai velat.

2. Kriisinratkaisumääräyksessä vahvistetaan liiketoiminnan myynnin osalta seuraavat:

a) instrumentit, varat, oikeudet ja velat, jotka kansallinen kriisinratkaisuviranomainen siirtää [direktiivin 2014/59] 38 artiklan 1 ja 7–11 kohdan mukaisesti;

b) kaupalliset ehdot, joissa on otettu huomioon olosuhteet ja kriisinratkaisuprosessissa aiheutuneet kustannukset ja menot ja joiden mukaisesti kansallinen kriisinratkaisuviranomainen suorittaa siirron [direktiivin 2014/59] 38 artiklan 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti;

c) se, voiko kansallinen kriisinratkaisuviranomainen käyttää siirtovaltuuksia useammin kuin kerran [direktiivin 2014/59] 38 artiklan 5 ja 6 kohdan mukaisesti;

d) järjestelyt, joilla kansallinen kriisinratkaisuviranomainen markkinoi kyseistä yhteisöä tai kyseisiä instrumentteja, varoja, oikeuksia ja velkoja [direktiivin 2014/59] 39 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaisesti;

e) se, heikentävätkö kansallisen kriisinratkaisuviranomaisen noudattamat markkinointivaatimukset todennäköisesti tämän artiklan 3 kohdan mukaisesti kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamista.

3. Kriisinratkaisuneuvosto toteuttaa liiketoiminnan myynnin noudattamatta 2 kohdan e alakohdassa säädettyjä markkinointivaatimuksia, jos se katsoo, että kyseisten vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää yhden tai useamman kriisinratkaisutavoitteen saavuttamista, ja erityisesti, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) se katsoo, että kriisinratkaisun kohteena olevan laitoksen kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa aiheutuu merkittävä uhka rahoitusvakaudelle tai että se pahentaa tätä uhkaa; ja

b) se katsoo, että näiden vaatimusten noudattaminen todennäköisesti heikentää liiketoiminnan myynnin tuloksellisuutta pyrittäessä poistamaan mainittu uhka tai saavuttamaan 14 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettu kriisinratkaisutavoite.”

14 Asetuksen 29 artiklassa säädetään, miten kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ja kriisinratkaisuneuvosto panevat täytäntöön kyseisen asetuksen nojalla tehdyt päätökset, ja sen 5 kohdan ensimmäisessä virkkeessä säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto julkaisee omalla virallisella verkkosivustollaan joko jäljennöksen kriisinratkaisumääräyksestä tai ilmoituksen, jossa esitetään tiivistetysti kriisinratkaisutoimen vaikutukset ja erityisesti vähittäisasiakkaisiin kohdistuvat vaikutukset.

15 Asetuksen 30 artiklan, jonka otsikko on ”Yhteistyövelvoite ja tietojenvaihto yhteisessä kriisinratkaisumekanismissa”, 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Hoitaessaan kukin omia tehtäviään tämän asetuksen nojalla kriisinratkaisuneuvosto, neuvosto, komissio, EKP sekä kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset ja kansalliset toimivaltaiset viranomaiset tekevät tiivistä yhteistyötä erityisesti 8–29 artiklan mukaisissa kriisinratkaisun suunnittelussa, varhaisessa tilanteeseen puuttumisessa ja kriisinratkaisussa. Ne toimittavat toisilleen kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat tehtäviensä suorittamiseen.”

16 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 76 artiklan 1 kohdan b alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto voi kriisinratkaisumääräyksen puitteissa käyttää rahastoa lainojen myöntämiseksi kriisinratkaisun kohteena olevalle laitokselle, sen tytäryrityksille, omaisuudenhoitoyhtiölle tai erilliselle varainhoitoyhtiölle siinä määrin kuin on tarpeen kriisinratkaisuvälineiden tehokkaan soveltamisen varmistamiseksi.

17 Asetuksen 88 artiklassa, jonka otsikko on ”Salassapitovelvollisuus ja tietojenvaihto”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvoston jäsenten, varapuheenjohtajan, 43 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen kriisinratkaisuneuvoston jäsenten, henkilöstön ja kriisinratkaisutehtäviä hoitavan osallistuvien jäsenvaltioiden kanssa vaihdetun tai niiden lähettämän henkilöstön on noudatettava [SEUT] 339 artiklassa ja asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä vahvistettuja salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia vielä tehtäviensä päättymisen jälkeenkin. Henkilöt eivät saa etenkään luovuttaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka on saatu osana työnkuvaa tai toimivaltaiselta viranomaiselta tai kriisinratkaisuviranomaiselta heidän tämän asetuksen mukaisten tehtäviensä yhteydessä, paitsi tiedot antaneen viranomaisen taikka yhteisön nimenomaisella etukäteen antamalla luvalla tai kun kyse on tämän asetuksen mukaisten tehtävien hoitamisesta tai tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voi tunnistaa 2 artiklassa tarkoitettuja yhteisöjä.

Salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja ei saa luovuttaa toiselle julkiselle tai yksityiselle yhteisölle, paitsi jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten. Kyseisiä vaatimuksia sovelletaan myös mahdollisiin ostajiin, joihin on otettu yhteyttä yhteisön kriisinratkaisun valmistelemiseksi 13 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

2. Kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että henkilöiden, jotka tarjoavat suoraan tai välillisesti, pysyvästi tai satunnaisesti sen tehtävien hoitamiseen liittyviä palveluja, mukaan lukien kriisinratkaisuneuvoston virkamiehet ja sen paikalla tehtäviä tarkastuksia suorittamaan valtuuttamat muut henkilöt tai jäsenvaltioiden kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten tähän tehtävään nimittämät henkilöt, on noudatettava 1 kohdassa tarkoitettuja salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia vastaavia vaatimuksia.

– –

5. Ennen kuin tietoja luovutetaan, kriisinratkaisuneuvosto varmistaa, että ne eivät sisällä luottamuksellisia tietoja, erityisesti arvioimalla vaikutukset, joita luovuttamisella saattaisi olla finanssi-, raha- tai talouspolitiikkaa koskevaan yleiseen etuun, luonnollisten henkilöiden ja oikeushenkilöiden kaupallisiin etuihin, tarkastusten tarkoitukseen, tutkimuksiin ja tilintarkastuksiin. Menettelyyn, jolla tutkitaan tietojen luovuttamisen vaikutukset, on sisällyttävä erityinen arviointi 8 ja 9 artiklassa tarkoitettujen kriisinratkaisusuunnitelmien sisällön ja yksityiskohtien sekä 10 artiklan tai 18 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisumääräyksen nojalla tehtyjen arviointien tulosten luovuttamisen vaikutuksista.

– –”

18 Asetuksen 90 artiklassa, jonka otsikkona on ”Oikeus tutustua asiakirjoihin”, säädetään seuraavaa:

”1. Kriisinratkaisuneuvoston hallussa oleviin asiakirjoihin sovelletaan [Euroopan parlamentin, neuvoston ja komission asiakirjojen saamisesta yleisön tutustuttavaksi 30.5.2001 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EY) N:o 1049/2001 (EYVL 2001, L 145, s. 43)].

– –

4. Kriisinratkaisuneuvoston päätösten kohteena olevilla henkilöillä on oikeus tutustua kriisinratkaisuneuvoston asiakirja-aineistoon sillä edellytyksellä, että muiden henkilöiden oikeutetut edut otetaan huomioon kyseisten henkilöiden liikesalaisuuksien suojelemisessa. Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon ei ulotu luottamuksellisiin tietoihin eikä kriisinratkaisuneuvoston sisäisiin valmisteluasiakirjoihin.”

19 Asetuksen 91 artiklassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvosto soveltaa turvallisuusluokiteltujen tietojen ja arkaluonteisten turvallisuusluokittelemattomien tietojen suojaamista koskeviin komission turvallisuussäännöksiin sisältyviä turvallisuutta koskevia periaatteita.

## C Luonnos teknisiksi sääntelystandardeiksi

20 EPV hyväksyi 23.5.2017 luonnoksen teknisiksi sääntelystandardeiksi, jotka koskevat arvostusta kriisinratkaisua varten (EBA/RTS/2017/05; jäljempänä luonnos teknisiksi sääntelystandardeiksi) ja joissa määritellään perusteet kriisinratkaisumenettelyssä suoritettavien arvostusten tekemistä varten.

21 Tämän teknisten sääntelystandardien luonnoksen 2 artiklan 3 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Arvioijan on määritettävä soveltamalla piste-estimointia perusteltu edustavin arvionsa kyseessä olevan omaisuus- tai velkaerän tai niiden yhdistelmän arvosta. Arvostuksen tulokset voidaan tarvittaessa esittää myös arvojen vaihteluvälien muodossa.”

22 Teknisten sääntelystandardien luonnoksen 8 artiklassa, jonka otsikko on ”Arvostuksessa erityisesti huomioitavat alat”, säädetään seuraavaa:

”Arvioijan on erityisesti keskityttävä aloihin, jotka ovat alttiita merkittävälle arvostuksen epävarmuudelle, jolla on merkittävä vaikutus kokonaisarvostukseen. Näitä aloja varten arvioijan on toimitettava arvostuksen tulokset piste-estimointia soveltamalla määritettyjen edustavimpien arvioiden ja tarpeen mukaan arvojen vaihteluvälien muodossa, kuten 2 artiklan 3 kohdassa säädetään. Näihin aloihin sisältyvät seuraavat:

a) lainat tai lainasalkut, joista odotetut kassavirrat riippuvat vastapuolen kyvystä, halukkuudesta tai kannustimesta velvoitteen suorittamiseksi, jos kyseiset odotukset perustuvat oletuksiin, jotka liittyvät laiminlyöntien tasoihin, maksukyvyttömyyden todennäköisyyksiin, tappio-osuuteen (LGD) tai välineen ominaispiirteisiin erityisesti silloin, kun lainasalkkujen tappioiden toteutuminen antaa tästä näyttöä;

_ _”

## II Asian tausta

23 Banco Popular Español SA (jäljempänä Banco Popular) oli Espanjaan sijoittautunut luottolaitos, joka oli EKP:n suorassa vakavaraisuusvalvonnassa.

24 Kantajat olivat Banco Popularin osakkeenomistajia tai omistivat sen ensisijaisen lisäpääoman instrumentteja tai toissijaisen pääoman instrumentteja ennen kuin Banco Popularia koskeva kriisinratkaisumääräys annettiin.

### A Banco Popularin taloudellinen tilanne vuosina 2016 ja 2017

25 Banco Popularin taloudellisen tilanteen kehittymiseen vuosina 2016 ja 2017 liittyvät tosiseikat, jotka esitettiin valituksenalaisen tuomion 25–46 kohdassa, voidaan tiivistää seuraavasti.

26 Vuonna 2016 Banco Popular korotti pääomaansa yhteensä 2,5 miljardilla eurolla.

27 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunnossa 5.12.2016 hyväksyttiin Banco Popular -konsernia koskeva kriisinratkaisusuunnitelma (jäljempänä vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelma). Vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa ensisijainen kriisinratkaisuväline oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 27 artiklassa säädetty sisäinen bail-in-väline eli velkakirjojen arvon alaskirjaus.

28 Banco Popular julkaisi 3.2.2017 vuoden 2016 vuosikertomuksensa, jossa se ilmoitti 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä uuden ylimmän johtajan nimittämisestä.

29 DBRS Ratings Limited (DBRS) (josta tuli DBRS Morningstar) alensi 10.2.2017 Banco Popularin luottoluokitusta ja muutti näkymät negatiivisiksi, koska Banco Popularin pääomatilanne oli heikentynyt tämän tuomion 28 kohdassa mainitussa vuosikertomuksessa ennakoitua suuremman nettotappion vuoksi ja koska Banco Popular pyrki vähentämään järjestämättömien saamistensa edelleen suurta määrää.

30 Banco Popular ilmoitti 3.4.2017 sisäisten tarkastusten tuloksista, joiden mukaan vuoden 2016 vuosikertomukseen saattoi olla tarpeen tehdä oikaisuja. Nämä oikaisut tehtiin Banco Popularin vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksessa.

31 Tämän ilmoituksen jälkeen DBRS Morningstar alensi 6.4.2017 Banco Popularin luottoluokitusta ja säilytti negatiiviset näkymät. Myös Standard & Poor's laski 7.4. ja Moody's Investors service (jäljempänä Moody's) laski 21.4.2017 Banco Popularin luottoluokitusnäkymän negatiiviseksi.

32 Banco Popularin hallituksen puheenjohtaja ilmoitti 10.4.2017 Banco Popularin yhtiökokouksessa, että pankki harkitsee joko pääomankorotusta tai yritysjärjestelyä konsernin rahoitusasemaa kuvaavien oman pääoman ja järjestämättömien saamisten määrän perusteella. Banco Popularin pääjohtaja vaihdettiin alle vuosi virkaanastumisen jälkeen.

33 Huhtikuussa 2017 Banco Popular aloitti yksityisen myyntimenettelyn, jonka tavoitteena oli saattaa loppuun sen myynti vahvalle kilpailijalle ja siten palauttaa sen rahoitusasema. Tarjouksen esittämisen määräajaksi Banco Popularin ostamisesta kiinnostuneille mahdollisille ostajille asetettiin 10.6.2017.

34 Banco Popular esitteli 5.5.2017 vuoden 2017 ensimmäisen neljänneksen osavuosikatsauksensa, jossa se ilmoitti 137 miljoonan euron tappioista.

35 Banco Popularin maksuvalmiusvaatimus (Liquidity Coverage Requirement, LCR) alitti 12.5.2017 luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 575/2013 (EUVL 2013, L 176, s. 1) 460 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetyn 80 prosentin kynnysarvon.

36 Banco Santander SA ilmoitti 16.5.2017 päivätyllä kirjeellä Banco Popularille, ettei se voinut tehdä sitovaa tarjousta yksityisessä myyntimenettelyssä.

37 Banco Popular tiedotti 16.5.2017 Comisión nacional del mercado de valoresille (kansallinen arvopaperimarkkinoiden valvontaviranomainen, Espanja) merkityksellistä tosiseikkaa koskevassa ilmoituksessa, että mahdolliset ostajat olivat ilmaisseet kiinnostuksensa yksityistä myyntimenettelyä kohtaan, mutta mitään sitovia tarjouksia ei ollut saatu.

38 Luottoluokituslaitos Fitch Ratings Ltd alensi 19.5.2017 Banco Popularin pitkän aikavälin luokitusta.

39 Kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja Elke König antoi 23.5.2017 Bloomberg-televisiokanavalle haastattelun, jossa häneltä kysyttiin muun muassa Banco Popularin tilanteesta.

40 Toukokuun 2017 aikana lukuisissa lehtiartikkeleissa kerrottiin Banco Popularin vaikeuksista.

41 Kesäkuun 2017 ensimmäisinä päivinä Banco Popular joutui talletuspaon kohteeksi.

42 Banco Popular esitti 5.6.2017 aamulla Banco de Españalle (Espanjan keskuspankki) ensimmäisen hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevan pyynnön, jota seurasi iltapäivällä toinen pyyntö, jolla pyydettyä määrää nostettiin merkittävien kassavirtaliikkeiden vuoksi. Espanjan keskuspankin pyynnön perusteella ja sen jälkeen, kun EKP oli samana päivänä arvioinut hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua koskevaa Banco Popularin pyyntöä, EKP:n neuvosto ei vastustanut Banco Popularille 8.6.2017 saakka hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua. Banco Popular vastaanotti osan tästä hätärahoituksena annettavasta maksuvalmiusavusta, minkä jälkeen Espanjan keskuspankki ilmoitti, ettei se pystynyt myöntämään Banco Popularille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää.

## B Kriisinratkaisumenettelyn kulku

43 Unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen tuomion 47–67 kohdassa kriisinratkaisumenettelyn toteuttamiseen liittyvät tosiseikat, jotka voidaan tiivistää seuraavasti.

44 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 23.5.2017 tilintarkastusyhteisö Deloittelle (jäljempänä Deloitte) tehtäväksi riippumattomana asiantuntijana esittää Banco Popularin arvostus yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan mukaisesti.

45 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 24.5.2017 Banco Popularilta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 34 artiklan nojalla tietoja, joita se tarvitsi arvostuksen suorittamiseksi. Lisäksi se pyysi 2.6.2017 Banco Popularia toimittamaan tietoja yksityisestä myyntimenettelystä sekä antamaan pääsyn turvalliseen virtuaaliseen tietohuoneeseen, jonka viimeksi mainittu oli perustanut kyseisen menettelyn yhteydessä.

46 Kriisinratkaisuneuvoston johdon istunto teki 3.6.2017 päätöksen SRB/EES/2017/06, joka oli osoitettu Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria -rahastolle (pankkien hallitun rakenneuudistuksen rahasto, Espanja; jäljempänä FROB) ja joka koski Banco Popularin markkinointia. Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi näin ollen sen, että FROB aloitti välittömästi Banco Popularin myyntimenettelyn, ja ilmoitti FROB:lle direktiivin 2014/59 39 artiklan mukaiset markkinointivaatimukset. Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti muun muassa, että FROB ottaa yhteyttä niihin viiteen potentiaaliseen ostajaan, joita pyydettiin tekemään tarjous yksityisessä myyntimenettelyssä.

47 Viidestä potentiaalisesta ostajasta kaksi päätti olla osallistumatta myyntimenettelyyn ja yhden EKP sulki pois vakavaraisuusvalvontaan liittyvistä syistä.

48 4.6.2017 kaksi potentiaalista ostajaa, jotka olivat päättäneet osallistua myyntimenettelyyn – Banco Santander ja Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA – allekirjoittivat salassapitosopimuksen, ja 5.6.2017 niille myönnettiin pääsy virtuaaliseen tietohuoneeseen.

49 Kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.6.2017 yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan mukaisesti ensimmäisen arvostuksen (jäljempänä ensimmäinen arvostus), jonka tarkoituksena oli tarjota tiedot sen määrittämiseksi, täyttyvätkö kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

50 EKP suoritti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisen arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

51 Valituksenalaisen tuomion 61 kohdasta ilmenee, että EKP katsoi tämän arvioinnin jälkeen, ottaen huomioon Banco Popularin taloudellisen tilanteen kehittymisen vuosina 2016 ja 2017, sellaisena kuin se on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 26–42 kohdassa, ja erityisesti talletusten liiallisen ulosvirtauksen, pankin käteisvarojen menetyksen nopeuden ja sen kyvyttömyyden luoda lisää likviditeettiä, että oli objektiivisia viitteitä siitä, että Banco Popular ei todennäköisesti pystyisi lähitulevaisuudessa maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. EKP katsoi, että Banco Popular oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan mukaisesti kykenemätön tai joka tapauksessa todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa lähitulevaisuudessa.

52 Samana päivänä Banco Popular ilmoitti EKP:lle, että sen hallitus oli tullut siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

53 Valituksenalaisen tuomion 63–67 kohdassa mainitut myyntimenettelyä koskevat tosiseikat voidaan esittää seuraavasti.

54 FROB ilmoitti tietoja myyntimenettelystä 6.6.2017 päivätyllä kirjeellä, jossa tarjousten jättämisen määräajaksi asetettiin keskiyö 6.6.2017.

55 Samana päivänä Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, toinen Banco Popularin kahdesta potentiaalisesta ostajasta, ilmoitti FROB:lle, ettei se aikonut tehdä tarjousta.

56 Deloitte toimitti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostolle myös toisen arvostuksen (jäljempänä toinen arvostus), joka laadittiin yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti. Toisen arvostuksen tarkoituksena oli määrittää Banco Popularin varojen ja velkojen arvo, antaa arvio osakkeenomistajien ja velkojien kohtelusta siinä tapauksessa, että Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, sekä tarjota tietoja, joiden perusteella voidaan päättää siirrettävistä osakkeista ja muista omistusinstrumenteista ja joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto voi määrittää liiketoiminnan myyntiin sovellettavat kaupalliset ehdot. Kyseisessä arvostuksessa Banco Popularin taloudelliseksi arvoksi arvioitiin parhaassa skenaariossa 1,3 miljardia euroa ja huonoimmassa –8,2 miljardia euroa, ja edustavin arvio oli –2 miljardia euroa.

57 Banco Santander teki 7.6.2017 sitovan tarjouksen.

58 FROB ilmoitti 7.6.2017 päivätyllä kirjeellä kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander oli jättänyt tarjouksen 7.6. kello 3.12 ja että sen Banco Popularin osakkeiden myynnistä tarjoama hinta oli yksi euro. FROB totesi, että sen johtokomitea oli valinnut Banco Santanderin tarjouskilpailun voittajaksi kilpailuun perustuvassa Banco Popularin myyntimenettelyssä ja päättänyt ehdottaa kriisinratkaisuneuvostolle, että Banco Santander nimetään ostajaksi Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamista koskevassa kriisinratkaisuneuvoston päätöksessä.

## C Riidanalainen kriisinratkaisumääräys

59 Kriisinratkaisuneuvosto antoi 7.6.2017 yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen nojalla Banco Popularia koskevan riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen.

60 Kriisinratkaisuneuvosto totesi kyseisen määräyksen johdanto-osan 19 ja 21–25 perustelukappaleessa, 26 perustelukappaleen c kohdassa sekä 36 ja 46 perustelukappaleessa seuraavaa:

– kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.12.2016 kriisinratkaisusuunnitelman, jossa määritettiin kriisinratkaisustrategia ja yksilöitiin suositeltavaksi katsottu kriisinratkaisuväline (johdanto-osan 19, 21 ja 22 perustelukappale)

– EKP:n arvio siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, osoitti, että Banco Popularin likviditeettitilanne oli heikentynyt merkittävästi lokakuusta 2016 lähtien, mikä johtui kaikilla asiakassegmenteillä tehdyistä talletusnostoista; tästä seurasi, ettei pankilla ollut riittäviä vaihtoehtoja likviditeettitilanteensa vakauttamiseksi, jotta se olisi voinut suorittaa vastuunsa eräpäivään mennessä (johdanto-osan 23 perustelukappale)

– useat seikat johtivat Banco Popularin likviditeettitilanteen nopeaan heikkenemiseen, nimittäin

  – helmikuussa 2017 Banco Popular oli ilmoittanut 5,7 miljardin euron poikkeuksellisten varausten tarpeesta, mikä johti 3,485 miljardin euron konsolidoituun tappioon, sekä nimittänyt uuden ylimmän johtajan

  – DBRS Morningstar oli alentanut Banco Popularin luottoluokitusta 10.2.2017

  – Banco Popular oli antanut 3.4.2017 tapauskohtaisen julkisen lausuman, jossa se tiedotti sisäisten tarkastusten tuloksista, joilla saattoi olla merkittävä vaikutus sen tilinpäätökseen, ja vahvistanut pääjohtajansa vaihtuneen alle vuoden kestäneen toimikauden jälkeen

  – Standard & Poor's oli laskenut Banco Popularin luottoluokitusta 7.4. ja Moody's oli tehnyt samoin 21.4.2017

  – Banco Popular oli jäänyt 12.5.2017 alle maksuvalmiusvaatimuksen 80 prosentin kynnysarvon eikä ollut kyennyt sen jälkeen saavuttamaan lakisääteisiä kynnysarvoja

  – Banco Popularin taloudellisia tuloksia koskeva jatkuva negatiivinen uutisointi tiedotusvälineissä ja väitetty välitön konkurssi- tai maksukyvyttömyysriski olivat lisänneet talletusten nostoja, ja

  – DBRS Morningstar ja Moody's olivat 6.6.2017 alentaneet Banco Popularin luottoluokitusta (johdanto-osan 24 perustelukappale)

– edellä mainitut olosuhteet olivat johtaneet huomattaviin talletusnostoihin (johdanto-osan 25 perustelukappale)

– EKP:n suostumuksen jälkeen Banco Popularille oli 5.6.2017 annettu ensimmäinen erä hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua, mutta Espanjan keskuspankki ei ollut kyennyt myöntämään sille hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää (johdanto-osan 26 perustelukappaleen c kohta)

– Banco Popularin hallitus oli 6.6.2017 ilmoittanut EKP:lle tulleensa siihen tulokseen, että pankki oli todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa (johdanto-osan 36 perustelukappale), ja

– vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmassa suunniteltu kriisinratkaisuväline ei soveltunut kriisinratkaisuajankohtana vallinneisiin olosuhteisiin (johdanto-osan 46 perustelukappale).

61 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 1 artiklassa kriisinratkaisuneuvosto päätti asettaa Banco Popularin kriisinratkaisuun kriisinratkaisuajankohdasta alkaen sillä perusteella, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyivät.

62 Tältä osin riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 2–4 artiklasta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto katsoi ensinnäkin, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi, ettei ollut olemassa muita toimenpiteitä, joilla olisi voitu estää Banco Popularin kaatuminen kohtuullisessa ajassa, ja lopuksi, että kriisinratkaisutoimi Banco Popularin liiketoiminnan myynnin muodossa oli tarpeen pankin kriittisten toimintojen jatkuvuuden varmistamiseksi ja rahoitusvakauteen erityisesti Espanjassa kohdistuvien merkittävien kielteisten vaikutusten välttämiseksi.

63 Näin ollen kriisinratkaisuneuvosto päätti riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 5 artiklan 1 kohdassa seuraavaa:

”Banco Populariin sovellettava kriisinratkaisuväline on [yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen] 24 artiklan mukainen liiketoiminnan myynti, jossa osakkeet siirretään ostajalle. Pääomainstrumenttien alaskirjaus ja muuntaminen suoritetaan välittömästi ennen liiketoiminnan myynnin toteuttamista.”

64 Kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklassa täsmennetään kyseistä alaskirjausta ja liiketoiminnan myyntiä koskevat edellytykset. Kriisinratkaisuneuvosto päätti siten sen 6.1 artiklassa

– ensinnäkin tehdä Banco Popularin osakepääoman nimellisarvoon 2 098 429 046 euron suuruisen alaskirjauksen, mikä johti Banco Popularin koko osakekannan mitätöimiseen

– tämän jälkeen muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja riidanalaista kriisinratkaisumääräystä koskevan päätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien ensisijaisen lisäpääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimitystä ”uudet osakkeet I”

– tämän jälkeen tehdä ”uusien osakkeiden I” nimellisarvoon alaskirjauksen, jonka seurauksena niiden nimellisarvo nollautui, mikä johti kyseisten uusien osakkeiden mitätöimiseen

– lopuksi muuntaa Banco Popularin liikkeeseen laskemien ja kriisinratkaisupäätöksen tekemispäivänä liikkeessä olevien toissijaisen pääoman instrumenttien pääoman kokonaismäärän Banco Popularin liikkeeseen laskemiksi uusiksi osakkeiksi, joista käytetään nimeä ”uudet osakkeet II”.

65 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 3 kohdassa määrätään, että alaskirjauksia ja muuntamista koskevat toimenpiteet perustuvat toiseen arvostukseen, jota tukevat FROB:n toteuttaman läpinäkyvän ja avoimen myyntiprosessin tulokset.

66 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 5 kohdassa kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti, että se käytti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 24 artiklan 1 kohdan a alakohdassa sille liiketoiminnan myynnin osalta annettua toimivaltaa ja että se määräsi, että ”uudet osakkeet II” siirretään Banco Santanderille vapaina ja kolmansien oikeuksien tai etuoikeuksien niitä rasittamatta vastikkeena yhden euron suuruisen kauppahinnan maksamisesta. Siinä täsmennettiin, että ostaja oli jo antanut suostumuksensa siirtoon.

67 Kriisinratkaisuneuvosto totesi kyseisen määräyksen 6 artiklan 6 kohdassa, että oli sekä tarpeellista että asianmukaista määrätä siirrosta, ja täsmensi, että tähän päätökseen päätyessään se katsoi ensinnäkin, että Banco Popularin myyntimenettely, jonka FROB oli aloittanut ennen kyseisen määräyksen hyväksymistä, oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 24 artiklasta, luettuna yhdessä direktiivin 2014/59 39 artiklan kanssa, johtuvien vaatimusten mukainen, toiseksi, että FROB oli lopuksi pyytänyt kahta potentiaalista ostajaa esittämään tarjouksia, ja kolmanneksi, että lopulta oli saatu vain yksi pätevä tarjous.

68 Kriisinratkaisuneuvosto totesi myös, että ”uusien osakkeiden II” siirto olisi toteutettava ostajan 7.6.2017 tekemän sitovan tarjouksen perusteella ja että FROB:n olisi toteutettava se.

69 Riidanalainen kriisinratkaisumääräys toimitettiin komission hyväksyttäväksi 7.6.2017.

70 Komissio antoi samana päivänä päätöksen 2017/1246, jolla se hyväksyi kriisinratkaisumääräyksen ja ilmoitti päätöksestä kriisinratkaisuneuvostolle. Päätöksen johdanto-osan neljännestä perustelukappaleesta ilmenee seuraavaa:

”Komissio hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen. Erityisesti se hyväksyy yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta [yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen] 18 artiklan 5 kohdan mukaisesti.”

71 Kriisinratkaisuneuvosto ilmoitti 7.6.2017 myös FROB:lle riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä ja julkaisi verkkosivustollaan ilmoituksen, joka koski kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä ja siihen liitettyä asiakirjaa, jossa esitettiin yhteenveto kriisinratkaisutoimen vaikutuksista.

72 Samana päivänä FROB hyväksyi myös kriisinratkaisumääräyksen täytäntöönpanon edellyttämät toimenpiteet yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 29 artiklan mukaisesti.

### D Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymisen jälkeiset tosiseikat

73 Sen määrittämiseksi, olisiko osakkeenomistajia ja velkojia kohdeltu paremmin, jos Banco Popular olisi asetettu tavanomaiseen maksukyvyttömyysmenettelyyn, Deloitte toimitti 14.6.2018 kriisinratkaisuneuvostolle yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 16–18 kohdassa tarkoitetun erilaista kohtelua koskevan arvostuksen (jäljempänä kolmas arvostus). Deloitte lähetti 31.7.2018 kriisinratkaisuneuvostolle tätä kertomusta koskevan lisäyksen, jossa korjattiin joitakin muotovirheitä.

74 Kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 11.7.2017 verkkosivuillaan ei-luottamuksellisen version riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä. Kyseisessä versiossa kriisinratkaisuneuvosto on muun muassa jättänyt pois tiettyjä Banco Popularin likviditeettikriisiä koskevia tietoja, jotka sisältyvät sen johdanto-osan 23–26 perustelukappaleeseen, sekä riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 3 ja 4 kohdan osia, jotka koskevat alaskirjaus- ja muuntamisvaltuuksien käyttöä.

75 EKP julkaisi heinäkuussa 2017 verkkosivuillaan ei-luottamuksellisen version arvioinnistaan, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa.

76 Kriisinratkaisuneuvosto julkaisi 2.2. ja 31.10.2018 riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä vähemmän muokatut, ei-luottamukselliset versiot, joissa tietyt tämän tuomion 74 kohdassa tarkoitetut aiemmin peitetyt tiedot olivat näkyvissä lukuun ottamatta tiettyjä määrällisesti ilmaistuja seikkoja. Tässä yhteydessä se julkaisi myös ei-luottamukselliset versiot ensimmäisestä ja toisesta arvostuksesta.

## III Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

77 Kantajat nostivat 7.8.2017 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, jossa ne vaativat ensinnäkin riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamista, toiseksi korvausta vahingosta, jonka ne väittävät kärsineensä näiden päätösten johdosta, ja kolmanneksi toisen arvostuksen toteamista pätemättömäksi ja vahingonkorvauksen saamista.

### A Asian käsittelyn vaiheet unionin yleisessä tuomioistuimessa

78 Kriisinratkaisuneuvosto pyysi 31.10.2017 kirjaamoon saapuneella asiakirjalla unionin yleistä tuomioistuinta työjärjestyksen 92 artiklan 3 kohdan nojalla määräämään asian selvittämistoimista, jotka koskivat tiettyjen kyseisen pyynnön liitteessä tarkoitettujen asiakirjojen esittämistä. Unionin yleinen tuomioistuin päätti 28.11.2017 tekemällään päätöksellä olla hyväksymättä tätä asian selvittämistoimien määräämistä koskevaa pyyntöä menettelyn tässä vaiheessa.

79 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi 16.2.2018 työjärjestyksen 89 artiklan mukaisten prosessinjohtotoimien yhteydessä kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan viimeisimmän ei-luottamuksellisen version riidanalaisesta kriisinratkaisumääräyksestä ja ei-luottamuksellisen version sen verkkosivustolla julkaistusta toisesta arvostuksesta. Kriisinratkaisuneuvosto toimitti kyseiset asiakirjat asetetussa määräajassa.

80 Unionin yleinen tuomioistuin hyväksyi 12.4.2019 tekemillään päätöksillä Espanjan kuningaskunnan ja Banco Santanderin väliintulijoiksi tukemaan komission ja kriisinratkaisuneuvoston vaatimuksia ja hyväksyi kantajien pyynnöt luottamuksellisesta käsittelystä niihin nähden.

81 Kantajat pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 16.4.2019 toimittamallaan kirjeellä kanteeseen ja niiden ensimmäisessä oikeusasteessa antamaan vastaukseen sisältyvien asian selvittämistoimien määräämistä koskevien pyyntöjen muuttamista. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto sekä Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander esittivät tätä pyyntöä koskevat huomautuksensa asetetussa määräajassa.

82 Kantajat esittivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 6.5.2019 toimittamallaan kirjeellä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 85 artiklan 3 kohdan mukaisesti pyynnön uuden näytön esittämiseksi. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto esittivät määräajassa huomautuksensa tästä uuden näytön esittämispyynnöstä.

83 Kantajat esittivät 9.10.2020 unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon toimittamallaan kirjeellä työjärjestyksen kyseisen määräyksen mukaisen pyynnön uuden näytön esittämiseksi. Komissio ja kriisinratkaisuneuvosto sekä Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander esittivät määräajassa huomautuksensa tästä uuden näytön esittämistä koskevasta pyynnöstä.

84 Unionin yleinen tuomioistuin kehotti 16.3.2021 työjärjestyksensä 89 artiklassa määrättyjen prosessinjohtotoimien yhteydessä kriisinratkaisuneuvostoa toimittamaan useita asiakirjoja. Kriisinratkaisuneuvosto vastasi 30.3.2021 päivätyllä kirjeellä, että pyydetyt asiakirjat olivat osittain luottamuksellisia ja että ne voitaisiin toimittaa, jos unionin yleinen tuomioistuin toteuttaisi tällaisen asian selvittämistoimen.

85 Unionin yleinen tuomioistuin määräsi 12.5.2021 antamallaan määräyksellä kriisinratkaisuneuvoston Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 24 artiklan ensimmäisen kohdan sekä työjärjestyksensä 91 artiklan b alakohdan, 92 artiklan 3 kohdan ja 103 artiklan perusteella esittämään riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen täydelliset versiot, toisen arvostuksen, EKP:n 6.6.2017 tekemän arvioinnin siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, sekä EKP:n Banco Popularille 18.5.2017 lähettämän kirjeen. Unionin yleinen tuomioistuin määräsi kriisinratkaisuneuvoston toimittamaan myös ei-luottamuksellisen version EKP:n Banco Popularille 18.5.2017 lähettämästä kirjeestä.

86 Unionin yleinen tuomioistuin poisti 9.6.2021 antamallaan määräyksellä asiakirja-aineistosta kriisinratkaisuneuvoston 12.5.2021 annetun määräyksen mukaisesti toimittamien asiakirjojen luottamukselliset versiot.

## B Valituksenalainen tuomio

87 Kantajat esittivät riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamista koskevan ensimmäisen vaatimuksensa tueksi neljä kanneperustetta. Ensimmäinen kanneperuste koski yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan rikkomista. Toinen kanneperuste koski mainitun asetuksen 20 artiklan rikkomista. Kolmas kanneperuste koski Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 41 artiklan 2 kohdassa vahvistetun kuulluksi tulemista koskevan oikeuden ja asiakirja-aineistoon tutustumista koskevan oikeuden loukkaamista. Neljäs kanneperuste koski perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä. Väliintulokirjelmistä esittämissään huomautuksissa kantajat esittivät myös uuden kanneperusteen, joka koski kyseisen asetuksen 24 artiklan rikkomista.

88 Toisessa vaatimuksessaan kantajat vaativat, että kriisinratkaisuneuvosto ja komissio velvoitetaan sopimussuhteen ulkopuolisen vastuunsa perusteella maksamaan niille vahingonkorvausta. Kantajat esittivät kaksi erillistä vahingonkorvausvaatimusta, joista ensimmäinen koski riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamista ja joista toinen ei liittynyt tähän kumoamiseen.

89 Kolmannessa kanneperusteessaan kantajat vaativat toisen arvostuksen kumoamista ja vetosivat oikeuteensa saada korvaus.

90 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisella tuomiolla kanteen kokonaisuudessaan.

91 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisellä tuomiolla myös prosessinjohtotoimia ja asian selvittämistoimia koskevat kantajien vaatimukset.

## IV Asianosaisten vaatimukset

92 Valittajat vaativat, että unionin tuomioistuin

– kumoaa valituksenalaisen tuomion

– hyväksyy niiden unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämät vaatimukset, jotka koskevat riidanalaisen kriisinratkaisutoimen ja päätöksen 2017/1246 kumoamista, ja näin ollen velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston palauttamaan niille niiden Banco Populariin tekemät sijoitukset tai velvoittaa ne maksamaan korvauksia sopimussuhteen ulkopuolisen vastuunsa perusteella

– velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston sopimussuhteen ulkopuolisen vastuunsa perusteella maksamaan niille vahingonkorvausta riippumatta riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamisesta

– toteaa, että toinen arvostus on mitätön, ja velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston maksamaan niille korvauksen

– velvoittaa komission ja kriisinratkaisuneuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa

– määrää, että myönnettyihin määriin on lisättävä hyvityskorko 23.5.2017 alkaen tai toissijaisesti 7.6.2017 alkaen tämän tuomion julistamispäivään saakka sekä viivästyskorko tämän tuomion julistamispäivästä alkaen, lukuun ottamatta oikeudenkäyntikuluja, joille kertyy viivästyskorkoa vasta tämän tuomion julistamispäivästä alkaen

– myöntää niille muut asianmukaisiksi katsotut lisäkorvaukset.

93 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

94 Siinä tapauksessa, että unionin tuomioistuin hyväksyy valituksen ja päättää Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan mukaisesti itse ratkaista kumoamiskanteen, Banco Santander pyytää unionin tuomioistuinta SEUT 264 artiklan toisen kohdan mukaisesti rajoittamaan annettavan tuomionsa soveltamisalaa pysyttämällä Banco Popularin Banco Santanderille myynnin vaikutukset.

## V Muutoksenhaku

95 Valittajat vetoavat valituksensa tueksi neljään valitusperusteeseen. Ensimmäinen valitusperuste koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan ja toinen sen 20 artiklan rikkomista. Valittajat riitauttavat kolmannella ja neljännellä valitusperusteellaan vahingonkorvausvaatimustensa hylkäämisen.

### A Alustavat huomautukset

96 Aluksi on todettava, että valittajat vaativat nyt esillä olevan valituksen taustalla olevassa kanteessa sekä riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen että päätöksen 2017/1246 kumoamista.

97 Vaikka unionin tuomioistuin on jo todennut 18.6.2024 antamassaan tuomiossa komissio v. SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, 102 ja 103 kohta), että riidanalainen kriisinratkaisumääräys ei ole SEUT 263 artiklan neljännessä kohdassa tarkoitettu kannekelpoinen toimi, minkä vuoksi kyseinen kanne on jätettävä tutkimatta siltä osin kuin se koskee kyseistä kriisinratkaisumääräystä, päätös 2017/1246, jolla komissio hyväksyi kyseisen määräyksen, puolestaan on luonteeltaan toimi, joka voi olla kumoamiskanteen kohteena SEUT 263 artiklan neljännen kohdan nojalla.

98 Näin ollen unionin tuomioistuin on täsmentänyt, että päätöksen 2017/1246 kaltaisesta komission päätöksestä nostetun kumoamiskanteen yhteydessä kyseessä olevat luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt voivat vedota komission hyväksymän ja hyväksynnän kautta sitovia oikeusvaikutuksia saavan kriisinratkaisumääräyksen lainvastaisuuteen, mikä on omiaan takaamaan niille riittävän oikeussuojan. Lisäksi komission katsotaan tällaisella hyväksymisellä yhtyvän määräykseen sisältyviin seikkoihin ja perusteluihin, joten sen on tarvittaessa vastattava niistä unionin tuomioistuimissa (tuomio 18.6.2024, komissio v. SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 96 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

99 Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen laillisuutta koskevia kanneperusteita on siis tarkasteltava näissä puitteissa.

### B Toisen valitusperusteen viides osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan ja perusoikeuskirjan 17, 41 ja 52 artiklan, luettuina yhdessä Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan kanssa, rikkomista, ja kyseisen valitusperusteen kuudes osa, joka koskee SEUT 296 artiklassa tarkoitetun perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä

100 Toisen valitusperusteen viidennessä ja kuudennessa osassa, jotka on tutkittava ensin, valittajat väittävät lähinnä, että oikeus tutustua muun muassa riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja ensimmäisen ja toisen arvostuksen täydelliseen versioon oli tarpeen, jotta ne voisivat käyttää oikeuttaan tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin (tämän valitusperusteen viides osa), ja että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen ja päätöksen 2017/1246 perustelut olivat riittämättömät, koska kyseisistä asiakirjoista oli jätetty pois tietoja (tämän valitusperusteen kuudes osa).

### *1. Toisen valitusperusteen viides osa*

101 Toisen valitusperusteen viidennessä osassa valittajat vetoavat siihen, että niiden oikeutta tutustua asiakirjoihin on loukattu yhteistä kriisinratkaisumekanismia koskevan asetuksen 90 artiklan ja perusoikeuskirjan 17, 41 ja 52 artiklan, luettuna yhdessä ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan, joka on allekirjoitettu Pariisissa 20.3.1952 (jäljempänä Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäinen lisäpöytäkirja), 1 artiklan kanssa, nojalla. Tämä osa jakautuu neljään väitteeseen.

#### *a) Asianosaisten lausumat*

102 Valittajat väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi valituksenalaisen tuomion 503 ja 504 kohdassa virheellisesti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklaa siltä osin kuin se katsoi, että kyseisessä artiklassa taattu oikeus tutustua asiakirja-aineistoon koskee vain kriisinratkaisupäätöksen kohteena olevaa yhteisöä. Espanjankielisessä (”personas sujetas a las decisiones”), englanninkielisessä (”persons who are the subject of”) ja portugalinkielisessä (”pessoas sujeitas às decisões”) versiossa ei viitata kriisinratkaisupäätöksen kohteeseen vaan henkilöihin, joita päätös koskee. Lisäksi perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohdassa taataan myös jokaisen oikeus tutustua häntä koskeviin asiakirjoihin.

103 Toiseksi sitä, että päätöksen tekemistä edeltävässä hallinnollisessa menettelyssä on loukattu oikeutta tutustua asiakirjoihin, ei voida korjata tuomioistuinmenettelyn aikana, ja jos puolustautumisoikeuksia on loukattu, se voi johtaa kyseisen päätöksen kumoamiseen. Valittajien mukaan se, että niiden oli aloitettava oikeudenkäynti ilman, että ne olivat saaneet tutustua asiakirja-aineistoon, loukkasi niiden puolustautumisoikeuksia varsinkin, kun niillä ei ole vieläkään ollut mahdollisuutta tutustua asiakirja-aineistoon kokonaisuudessaan.

104 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin epäsi valituksenalaisen tuomion 505 ja 515 kohdassa erityisesti perusoikeuskirjan 41 artiklan 2 kohdan b alakohtaan ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohtaan tukeutuen oikeuden tutustua tiettyihin tietoihin, jotka sisältyivät riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen, toiseen arvostukseen ja muihin valmisteluasiakirjoihin, sillä perusteella, että ne olivat luottamuksellisia. Oikeus tutustua asiakirja-aineistoon on kuitenkin välttämätön myös silloin, kun sovellettavissa säännöksissä ei nimenomaisesti säädetä tällaisesta muodollisuudesta.

105 Neljänneksi ja viimeiseksi kyseisen tuomion 475 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan asianomaisten henkilöiden kuulluksi tulemista koskevaa oikeutta rajoitetaan suhteettomasti ja tavalla, jota ei voida hyväksyä, vain, jos asianomaisilta henkilöiltä on evätty mahdollisuus riitauttaa kyseiset toimenpiteet myöhemmässä menettelyssä ja esittää tehokkaasti kantansa kyseisessä menettelyssä. Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi tuossa vaiheessa, tällainen mahdollisuus edellyttäisi täydellistä oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon. Lisäksi Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklassa edellytetään mahdollisuutta kontradiktoriseen näkemystenvaihtoon, jossa noudatetaan asianosaisten prosessuaalisen yhdenvertaisuuden periaatetta kaikissa menettelyissä, joissa omistusoikeudesta on luovuttava.

106 Komissio väittää, että toisen valitusperusteen viides osa on jätettävä tutkimatta sillä perusteella, että valituksessa esitetyt argumentit eivät ole riittävän selkeitä ja täsmällisiä. Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että argumenttia, joka perustuu yhteisestä

kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohdan kieliversioiden väliseen eroon, ei voida ottaa tutkittavaksi. Toisen valitusperusteen viides osa on joka tapauksessa perusteeton.

107 Kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander väittävät joka tapauksessa, että tämä osa on perusteeton.

### *b) Unionin tuomioistuimen arviointi*

108 Toisen valitusperusteen viidennen osan tutkittavaksi ottamisesta on todettava, että vaikka valittajien perusteluissa on jonkin verran epämääräisyyttä, niiden perusteella voidaan ymmärtää, että valittajat vetoavat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohdan ja perusoikeuskirjan 17, 41 ja 52 artiklan, luettuina yhdessä Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan kanssa, nojalla oikeuteen saada tutustua riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen ja muiden valmisteluasiakirjojen täydellisiin versioihin.

109 Ne arvostelevat erityisesti yhtäältä näkökohtia, jotka esitettiin valituksenalaisen tuomion 497–504 kohdassa, joissa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi niiden väitteen siitä, ettei niillä ollut oikeutta tutustua Banco Popularin kriisinratkaisuasiakirjoihin, ja toisaalta kyseisen tuomion 505 ja 515 kohdassa, joissa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että toisin kuin valittajat väittivät, luottamuksellisten tietojen sisältyminen asiakirja-aineistoon oli esteenä sille, että ne olisivat saaneet tutustua aineistoon kokonaisuudessaan.

110 Väitteestä, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohdan eri kieliversioiden eroja, on todettava, että se koskee erityisesti valituksenalaisen tuomion 503 ja 504 kohtaa, ja se on katsottava unionin yleisen tuomioistuimen näissä kohdissa esittämää arviointia koskevaksi kritiikiksi. Valittajalla on kuitenkin oikeus vedota valituksessaan perusteisiin, jotka perustuvat valituksenalaiseen tuomioon itseensä ja joilla pyritään arvostelemaan oikeudellisesti sen oikeellisuutta (tuomio 25.1.2022, komissio v. European Food ym., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 77 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

111 Näin ollen komission ja kriisinratkaisuneuvoston esittämä toisen valitusperusteen viidennen osan tutkimatta jättämistä koskeva väite on hylättävä.

112 Asiakysymyksen osalta valituksenalaisen tuomion 497–504 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee, että hylätessään väitteen, jonka mukaan oikeutta saada tutustua asiakirja-aineiston sisältämiin tietoihin kokonaisuudessaan oli loukattu, unionin yleinen tuomioistuin tukeutui sekä siihen, että yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohtaa ei voida soveltaa ratione personae, että siihen, että asiakirja-aineistossa oli luottamuksellisia tietoja. On kuitenkin todettava, että kumpikin näistä seikoista riittää itsessään perustelemaan unionin tuomioistuimen päätöksen.

113 Ensinnäkin siitä, katsoiko unionin yleinen tuomioistuin perustellusti, että salassapitovelvollisuus voi estää oikeuden tutustua riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen ja muiden valmisteluasiakirjojen täydellisiin versioihin, on muistutettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohdassa säädetään, että henkilöillä, joita kriisinratkaisuneuvoston päätökset koskevat, on oikeus tutustua kriisinratkaisuneuvoston asiakirja-aineistoon, mutta siinä täsmennetään toisaalta, että näillä henkilöillä on tämä oikeus sillä edellytyksellä, ettei muiden henkilöiden oikeutetusta edusta liikesalaisuuksiensa suojelemiseksi

muuta johdu, ja toisaalta, että tämä oikeus ei ulotu luottamuksellisiin tietoihin tai kriisinratkaisuneuvoston sisäisiin valmisteluasiakirjoihin. Lisäksi on tärkeää korostaa kaikkien asianomaisten toimielinten velvollisuutta käyttää toimivaltaansa unionin oikeuden yleisten periaatteiden ja erityisesti hyvän hallinnon periaatteen mukaisesti, joka on sittemmin nimenomaisesti vahvistettu perusoikeuskirjan 41 artiklassa, jonka 2 kohdan b alakohdassa taataan jokaisen oikeus tutustua häntä koskeviin asiakirjoihin ottaen huomioon luottamuksellisuuden, salassapitovelvollisuuden ja liikesalaisuuden suojaamista koskevat oikeutetut edut (ks. vastaavasti tuomio 12.5.2022, Klein v. komissio, C-430/20 P, EU:C:2022:377, 87 kohta).

114 Kyseisten säännösten sanamuodon mukaan oikeutta tutustua asiakirja-aineistoon rajoittaa tarve suojata luottamuksellisia tietoja. Tälle oikeudelle näin asetetut rajoitukset heijastavat SEUT 339 artiklassa vahvistettua salassapitovelvollisuutta. Tältä osin unionin tuomioistuin on jo todennut, että unionin toimielimillä, elimillä ja laitoksilla on lähtökohtaisesti unionin yleisen oikeusperiaatteen muodostavan liikesalaisuuksien suojaa koskevan periaatteen nojalla, joka on konkreettisesti vahvistettu muun muassa SEUT 339 artiklassa, velvollisuus olla ilmaisematta yksityisen toimijan kilpailijoille tämän toimittamia luottamuksellisia tietoja (tuomio 15.7.2021, komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, 109 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

115 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetulla asetuksella käyttöön otetussa järjestelmässä SEUT 339 artiklassa määrättyjen salassapitovelvollisuutta koskevien vaatimusten noudattamisesta määrätään sekä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohdassa ilmaistulla varauksella että kyseisen asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, jonka mukaan näiden vaatimusten piiriin kuuluvia tietoja ei saa luovuttaa toiselle julkiselle tai yksityiselle yhteisölle, paitsi jos tiedot luovutetaan oikeudenkäyntejä varten. Kuten asetuksen 88 artiklan 5 kohdassa täsmennetään, kriisinratkaisuneuvoston on ennen tietojen luovuttamista varmistettava, että ne eivät sisällä luottamuksellisia tietoja.

116 Käsiteltävänä olevassa asiassa unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 525 kohdassa, jota ei ole arvosteltu valituksessa, että unionin yleisen tuomioistuimen päätös määrätä asiakirjojen esittämisestä ei takaa kantajille oikeutta tutustua näihin asiakirjoihin kokonaisuudessaan, jos ne sisältävät luottamuksellisia tietoja.

117 Näin ollen on katsottava, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä valituksenalaisen tuomion 505, 506, 515 ja 527 kohdassa, kun se katsoi, etteivät kantajat voineet vedota oikeuteen tutustua riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen ja muiden valmisteluasiakirjojen täydellisiin versioihin, koska nämä täydelliset versiot sisälsivät luottamuksellisia tietoja.

118 Toisin kuin kantajat väittävät, oikeus tehokkaisiin oikeussuojakeinoihin ei edellytä luottamuksellisten tietojen osalta oikeutta tutustua koko asiakirja-aineistoon.

119 Tältä osin on todettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan perusoikeuskirjan 47 artiklassa taatun tuomioistuinvalvonnan tehokkuuden edellytyksenä on, että asianomaisen on voitava saada tieto häntä koskevan päätöksen perusteluista joko suoraan päätöksestä itsestään tai ilmoituksella asianomaisen pyynnöstä, millä ei puututa toimivaltaisen tuomioistuimen oikeuteen vaatia kyseessä olevaa viranomaista ilmoittamaan ne, jotta asianomainen voi puolustaa oikeuksiaan parhain mahdollisin edellytyksin ja päättää kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena, onko asian saattaminen toimivaltaisen tuomioistuimen käsiteltäväksi

tarkoituksenmukaista, ja jotta viimeksi mainittu kykenee täysimääräisesti harjoittamaan kyseessä olevaan päätökseen kohdistuvaa laillisuusvalvontaa (ks. vastaavasti tuomio 4.6.2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, 53 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 24.11.2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 ja C-226/19, EU:C:2020:951, 43 kohta).

120 Unionin tuomioistuin on kuitenkin myös katsonut useilla unionin oikeuden aloilla, että yksityisten toimijoiden suhteellisen aseman arviointiin perustuvan, yksityiselle vastaisen toimen perusteluja voidaan jossain määrin rajoittaa liikesalaisuuden piiriin kuuluvien näitä toimijoita koskevien tietojen suojaamiseksi. Liikesalaisuuksien kunnioittamista koskeva velvollisuus ei kuitenkaan voi poistaa perusteluvelvollisuuden olennaista sisältöä. Vaikka tällainen toimi voi olla liikesalaisuuksien kunnioittamista koskevan velvollisuuden kannalta riittävän perusteltu sisältämättä muun muassa kaikkia lukuja, joihin päättely perustuu, perusteluista on näin ollen käytävä selkeästi ja yksiselitteisesti ilmi päättely ja noudatetut menetelmät (ks. vastaavasti tuomio 1.7.2008, Chronopost ja La Poste v. UFEX ym., C-341/06 P ja C-342/06 P, EU:C:2008:375, 108–111 kohta; tuomio 21.12.2016, Club Hotel Loutraki ym. v. komissio, C-131/15 P, EU:C:2016:989, 48 kohta ja tuomio 15.7.2021, komissio v. Landesbank Baden-Württemberg ja SRB, C-584/20 P ja C-621/20 P, EU:C:2021:601, 110, 111 ja 120 kohta).

121 Perusoikeuskirjan 47 artiklassa ei siis luottamuksellisten tietojen osalta anneta asianomaiselle henkilölle oikeutta tutustua koko asiakirja-aineistoon edellyttäen, että tämän tuomion 119 ja 120 kohdassa asetettuja edellytyksiä noudatetaan.

122 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 526 kohdassa, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen ja muiden valmisteluasiakirjojen ei-luottamuksellisissa versioissa peitetyt tiedot eivät olleet merkityksellisiä riidan ratkaisemisen kannalta, eikä tätä ole kiistetty valituksessa.

123 Perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan sekä Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan osalta on lopuksi muistutettava, että vaikka SEU 6 artiklan 3 kohdassa vahvistetuin tavoin ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi Roomassa 4.11.1950 allekirjoitetussa yleissopimuksessa tunnustetut perusoikeudet ovat osa unionin oikeutta yleisinä periaatteina ja vaikka perusoikeuskirjan 52 artiklan 3 kohdassa määrätään, että perusoikeuskirjan oikeuksilla, jotka vastaavat ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyssä yleissopimuksessa taattuja oikeuksia, on sama merkitys ja sama ulottuvuus kuin mainitussa sopimuksessa, yleissopimusta ei voida pitää – niin kauan kuin unioni ei ole siihen liittynyt – muodollisesti unionin oikeusjärjestykseen sisältyvänä oikeudellisena välineenä. Unionin toimien laillisuus on siten tutkittava ainoastaan perusoikeuskirjassa taattujen perusoikeuksien, ja erityisesti sen 17 artiklan, kannalta (ks. vastaavasti tuomio 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, 45 ja 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

124 Perusoikeuskirjan 17 artiklassa, luettuna yhdessä perusoikeuskirjan 51 artiklan 1 kohdan kanssa, vahvistettua omistusoikeutta ei kuitenkaan voida tulkita siten, että se antaisi asianomaiselle henkilölle oikeuden tutustua asiakirja-aineistoon sisältyviin tietoihin tavalla, joka ylittäisi tämän tuomion 119 ja 120 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä johtuvat vaatimukset.

125 Edellä esitetyn perusteella on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, että valittajilla ei ollut oikeutta tutustua riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen, toisen arvostuksen ja muiden valmisteluasiakirjojen täydellisiin versioihin.

126 Kuten tämän tuomion 112 kohdasta ilmenee, valittajien väitteellä, jonka mukaan ne voivat kriisinratkaisun kohteena olevan yrityksen osakkeenomistajina vedota yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 90 artiklan 4 kohdassa taattuun oikeuteen – vaikka kyseinen väite olisi perusteltu – ei voida kyseenalaistaa edellisessä kohdassa tarkoitetun unionin yleisen tuomioistuimen ratkaisun laillisuutta, minkä vuoksi tämä argumentti on hylättävä tehottomana.

127 Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen viides osa on osittain perusteeton ja osittain tehoton.

### *2. Toisen valitusperusteen kuudes osa*

128 Toisen valitusperusteen kuudennessa osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen arvioidessaan, onko riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä, päätöksessä 2017/1246 ja toisessa arvostuksessa noudatettu SEUT 296 artiklassa määrättyä perusteluvelvollisuutta.

#### *a) Asianosaisten lausumat*

129 Valittajat väittävät ensinnäkin, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perustelut ovat puutteelliset.

130 Valittajat väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 543 ja 545 kohdassa virheellisesti, että kyseisen määräyksen perustelut olivat riittävät sen toteamiseksi, että pankki oli kykenemätön jatkamaan toimintaansa, vaikka kriisinratkaisuneuvosto ei ollut tutkinut muita toteuttamiskelpoisia ratkaisuja. Lisäksi kriisinratkaisuneuvosto tyytyi ilman muita selityksiä toteamaan, ettei Banco Popularin likviditeettiongelmien korjaamiseksi ollut vaihtoehtoisia toimenpiteitä. Kriisinratkaisuneuvosto ei myöskään perustellut valintaansa, joka oli liiketoiminnan myynti, eikä selittänyt, miksi kyseinen väline olisi paras ratkaisu. Tässä yhteydessä valittajat väittävät myös, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 556 ja 557 kohdassa, kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt perustella, miksi se katsoi, että kyseisissä kohdissa tarkoitetun hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun jäljellä olevaa määrää ei enää maksettaisi.

131 Tämän jälkeen unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 536–540 kohdassa, että kyseisen määräyksen 6 artiklan 6 kohdassa mainitut tosiseikat eivät mahdollistaneet Banco Popularin julkista myyntimenettelyä. Tältä osin valittajien pääasiallinen kritiikki koskee sitä, ettei esitetty syitä, joiden vuoksi kaikki asianomaiset osapuolet Banco Santanderia lukuun ottamatta olivat pidättäytyneet tarjouksen tekemisestä. Lisäksi kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä täsmentää syy, jonka vuoksi FROB ei ollut asettanut yhdelle näistä osapuolista uutta määräaikaa tarjouksen jättämiselle. Banco Popularin myyntihinnan vahvistamista ei myöskään ole perusteltu.

132 Lisäksi toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 553 kohdassa, riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 44–46 perustelukappaleeseen sisältyvät vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaa koskevat perustelut olivat valittajien mukaan riittämättömät. Näissä perustelukappaleissa ei käsitellä mekanismeja, jotka koskevat

hätäsuunnitelmaa, joka mahdollistaa likviditeetin nopean hankkimisen, ja skenaariota, joka mahdollistaa likviditeettikriisistä selviytymisen neljäksi kuukaudeksi, vaikka valittajien mukaan näillä toimenpiteillä olisi voitu ratkaista likviditeettiongelmat.

133 Lopuksi, toisin kuin valituksenalaisen tuomion 551 kohdassa todetaan, riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä olisi myös pitänyt selittää syyt, joiden perusteella Deloitte täytti riippumattomuutta ja puolueettomuutta koskevat vaatimukset.

134 Toiseksi valittajat väittävät, ettei toinen arvostus ole SEUT 296 artiklan vaatimusten mukainen. Ensinnäkin, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 558 kohdassa, niiden ensimmäisessä oikeusasteessa antaman vastauksen 82 kohdan iv ja viii alakohdasta käy ilmi, että ne ovat jo kyseenalaistaneet konkreettiset poistot, jotka koskivat oikeudellisten riskien varalta tehtyjen varausten ja synergiaetujen arvostusta.

135 Toisen arvostuksen ei-luottamuksellisesta versiosta on kuitenkin poistettu kohdat, jotka ovat olennaisia Banco Popularin arvostuksen ymmärtämisen kannalta, eli ensimmäisestä osasta tietyt laskelmat ja oikeudellisia riskejä koskeviin varauksiin, yhteisyrityksiin ja synergiaetuihin liittyvien erien kokonaisarvo, toisesta osasta kunkin arvostetun erän välisummat ja velkojien takaisinperittävien varojen kokonaismäärä maksukyvyttömyystilanteessa parhaassa ja huonoimmassa skenaariossa sekä merkittävä osa liitteistä. Valittajien mukaan näiden poistojen laajuus ylittää selvästi perusteluvelvollisuuden rajat, kuten valituksenalaisen tuomion 565 kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä ilmenee, eikä sitä voida perustella kyseisen tuomion 566 kohdassa mainitulla salassapitovelvollisuudella.

136 Kolmanneksi komission päätöksessä 2017/1246 ei myöskään noudatettu perusteluvelvollisuutta. Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 576 ja 577 kohdassa virheellisesti, että päätös, jolla komissio esillä olevan asian tavoin ainoastaan ilmaisee hyväksyvänsä kriisinratkaisuneuvoston päätöksen sisällön, on riittävän perusteltu, kun otetaan huomioon komission käytettävissä ollut erittäin lyhyt aika.

137 Toisaalta valittajat arvostelevat valituksenalaisen tuomion 580–583 kohtaa, joissa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että niiden väite, joka koski 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettujen toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden loukkaamista, oli uusi peruste, joka oli jätettävä tutkimatta. Ensimmäisessä oikeusasteessa nostamansa kanteen 153 kohdassa ne vetoavat nimittäin kyseiseen oikeuskäytäntöön komission valvontavelvollisuuden ja täysin hiljaisen komission päätöksen perustelematta jättämisen osalta.

138 Komissio ja Banco Santander väittävät, että toisen valitusperusteen kuudes osa on jätettävä tutkimatta, koska valittajat ainoastaan toistavat ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt argumentit eivätkä yksilöi täsmällisesti valituksenalaisen tuomion riidanalaisia kohtia. Tämä valitusperusteen kuudes osa on joka tapauksessa perusteeton.

139 Kriisinratkaisuneuvosto ja Espanjan kuningaskunta väittävät joka tapauksessa, että tämä osa on perusteeton.

### *b) Unionin tuomioistuimen arviointi*

#### *1) Tutkittavaksi ottaminen*

140 Ensinnäkin komission ja Banco Santanderin esittämästä oikeudenkäyntiväitteestä on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdan toisesta alakohdasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta sekä unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklan 2 kohdasta seuraa, että valituksessa on valituksen tai asianomaisen valitusperusteen tutkimatta jättämisen uhalla ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Näiden määräysten mukaista perusteluvelvollisuutta ei täytä valitus, joka sellaisia perusteluita sisältämättä, joiden tarkoituksena olisi erityisesti määrittää valituksenalaiseen tuomioon väitetysti sisältyvä oikeudellinen virhe, tyydytään vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut, sellaisetkin, joiden pohjana olevien tosiseikkojen osalta kyseinen tuomioistuin on nimenomaisesti omaksunut eri näkemyksen. Tällaisella valituksella pyritään tosiasiassa ainoastaan siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan (tuomio 11.1.2024, Planistat Europe ja Charlot v. komissio, C-363/22 P, EU:C:2024:20, 40 ja 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

141 Jos valittaja kuitenkin riitauttaa unionin yleisen tuomioistuimen tekemän unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. Valitusmenettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo unionin yleisessä tuomioistuimessa (tuomio 12.9.2006, Reynolds Tobacco ym. v. komissio, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 51 kohta ja tuomio 9.7.2020, Haswani v. neuvosto, C-241/19 P, EU:C:2020:545, 50 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

142 Käsiteltävänä olevassa asiassa toisen valitusperusteen kuudennessa osassa pyritään lähinnä kyseenalaistamaan unionin yleisen tuomioistuimen kanta sille ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyihin oikeuskysymyksiin, jotka koskevat erityisesti SEUT 296 artiklan mukaista toimielinten perusteluvelvollisuutta. Lisäksi siltä osin kuin tämä valitusperuste sisältää täsmällisiä viittauksia kritiikin kohteena oleviin valituksenalaisen tuomion kohtiin ja argumentteihin, joihin siinä tukeudutaan, sitä ei voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

143 Ensimmäinen väite on silti jätettävä osittain tutkimatta siltä osin kuin valittajat kiistävät vuoden 2016 kriisinratkaisusuunnitelmaa koskevien perustelujen riittävyyden. Vaikka valittajat olivat, kuten valituksenalaisen tuomion 552 kohdasta ilmenee, arvostelleet perustelujen puuttumista yhtäältä kyseisessä suunnitelmassa suunnitellun kriisinratkaisustrategian ja kriisinratkaisuvälineen osalta ja toisaalta niiden syiden osalta, joiden vuoksi kyseistä suunnitelmaa ei noudatettu, ne väittävät nyt, että kyseisessä suunnitelmassa oli mekanismeja, joiden avulla Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi voitu välttää. Näin tehdessään ne kuitenkin vetoavat uuteen argumenttiin, jota ei täten voida ottaa tutkittavaksi valitusvaiheessa.

144 Toisen valitusperusteen osalta valittajien väitteet, jotka koskevat toista arvostusta, muodostavat, kuten julkisasiamies Ćapeta totesi ratkaisuehdotuksensa Aeris Invest v. komissio ja SRB (asia C-535/22 P, EU:C:2024:233), jota sen 4 kohdan mukaan on luettava yhdessä hänen nyt käsiteltävässä asiassa antamansa ratkaisuehdotuksen kanssa, 61 kohdassa, valitusvaiheessa

esitetyn uuden perusteen, koska unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 558 kohdassa, että kantajat eivät olleet täsmentäneet, mitä osia toisesta arvostuksesta ne eivät ymmärtäneet.

145 Vaikka valittajat kiistävät tämän toteamuksen sillä perusteella, että ne olivat ensimmäisessä oikeusasteessa jättämänsä vastauskirjelmän 82 kohdan iv ja viii alakohdassa viitanneet oikeudellisia riskejä koskevien varausten ja synergiaetujen arvostuksen osalta tehtyihin poistoihin, on kuitenkin todettava, että kyseisen vastauskirjelmän 82 kohdassa esitettyjen argumenttien mukaan valittajat vetoavat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan eivätkä perusteluvelvollisuuden rikkomiseen. Tätä tukee se, että näistä argumenteista ilmenee, että ne kykenivät ymmärtämään toisen arvostuksen ja riitauttamaan sen. Unionin yleinen tuomioistuin tutki lopuksi valituksenalaisen tuomion 558 kohdassa kantajien argumentteja, jotka koskivat perusteluvelvollisuuden rikkomista.

146 Näin ollen toisen valitusperusteen kuudennen osan toinen väite on uusi peruste, koska siinä kyseenalaistetaan toisen arvostuksen perustelut, ja se on siten jätettävä tutkimatta.

*2) Asiakysymys*

147 Toisen valitusperusteen kuudennen osan ensimmäisessä ja kolmannessa väitteessä valittajat arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se ei ottanut huomioon SEUT 296 artiklasta johtuvia vaatimuksia riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen ja päätökseen 2017/1246 sisältyvien perustelujen tutkimisen osalta.

148 Tältä osin on muistutettava, että perusteluvelvollisuus on olennainen menettelymääräys, joka on erotettava perustelujen paikkansapitävyydestä, joka koskee riidanalaisen toimen aineellista lainmukaisuutta (tuomio 18.1.2024, Jenkinson v. neuvosto ym., C-46/22 P, EU:C:2024:50, 130 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

149 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan on lisäksi niin, että vaikka SEUT 296 artiklassa edellytetyistä perusteluista on selkeästi ja yksiselitteisesti ilmettävä toimen tehneen toimielimen päättely siten, että niille, joita toimi koskee, selviävät toteutettujen toimenpiteiden syyt ja että toimivaltainen tuomioistuin voi tutkia toimen laillisuuden, perusteluvelvollisuus määräytyy kuitenkin kyseisen toimen luonteen ja sen asiayhteyden mukaan, jossa se on tehty. Perusteluissa ei tältä osin tarvitse esittää kaikkia asiaan liittyviä tosiseikkoja ja oikeudellisia seikkoja koskevia yksityiskohtia, koska tutkittaessa sitä, ovatko perustelut riittäviä, on otettava huomioon niiden sanamuodon lisäksi myös asiayhteys ja kaikki asiaa koskevat oikeussäännöt sekä erityisesti se tarve, joka niillä, joille toimi on osoitettu, voi olla saada selvennystä tilanteeseen (ks. vastaavasti tuomio 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg v. EKP, C-450/17 P, EU:C:2019:372, 85 ja 87 kohta ja tuomio 29.9.2022, ABLV Bank v. SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, 193 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

150 Lisäksi unionin tuomioistuin on jo todennut, että päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden pitää olla oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa päätös on tehtävä. Laatiessaan päätöstä unionin toimielimet eivät siis ole kuitenkaan missään tapauksessa velvollisia ottamaan kantaa selvästi toissijaisiin seikkoihin tai ennakoimaan mahdollisia vastalauseita (ks. vastaavasti tuomio 10.7.2008, Bertelsmann ja Sony Corporation of America v. Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, 167 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 6.11.2012, Éditions Odile Jacob v. komissio, C-551/10 P, EU:C:2012:681, 48 kohta).

151 Kuten tämän tuomion 114 ja 115 kohdassa on todettu, unionin toimielimillä, elimillä ja laitoksilla on kuitenkin lähtökohtaisesti liikesalaisuuksien suojaa koskevan periaatteen nojalla, joka on konkreettisesti vahvistettu muun muassa SEUT 339 artiklassa ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa ja 90 artiklan 4 kohdassa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa, velvollisuus olla ilmaisematta salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia luottamuksellisia tietoja.

152 Tämän tuomion 120 kohdassa tarkoitetun vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan yksityisten toimijoiden suhteellisen aseman arviointiin perustuvan, yksityiselle vastaisen toimen perusteluja voidaan jossain määrin rajoittaa liikesalaisuuden piiriin kuuluvien näitä toimijoita koskevien tietojen suojaamiseksi. Liikesalaisuuksien kunnioittamista koskevalla velvollisuudella ei kuitenkaan voida poistaa perusteluvelvollisuuden olennaista sisältöä. Näin ollen vaikka tällainen toimi voi olla liikesalaisuuksien kunnioittamista koskevan velvollisuuden kannalta riittävän perusteltu sisältämättä muun muassa kaikkia lukuja, joihin päättely perustuu, perusteluista on kuitenkin käytävä selkeästi ja yksiselitteisesti ilmi tämä päättely ja noudatetut menettelyt.

*i) Riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perustelut*

153 Valittajat toteavat ensinnäkin, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytyksiä koskevat perustelut eivät ole riittävät.

154 Mainitun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa säädetyn edellytyksen osalta valituksenalaisen tuomion 543 kohdassa esitetty kritiikki perustuu siihen, että kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt tutkia, oliko olemassa toteuttamiskelpoisia vaihtoehtoja, ennen kuin se totesi, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

155 Tällainen vaatimus ei kuitenkaan seuraa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdasta ja 4 kohdan c alakohdasta, joiden mukaan yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se ei kykene tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan kykenemätön maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä. Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 542–544 kohdassa perustellusti, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen johdanto-osan 23 ja 24 perustelukappaleessa esitetyt tiedot Banco Popularin likviditeettitilanteen heikkenemisestä ovat riittävä peruste sen toteamiseksi, että Banco Popular oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

156 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetyn edellytyksen osalta valittajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ainoastaan totesi ilman muita selityksiä, että Banco Popularin likviditeettiongelmia ei voitu korjata muilla ratkaisuilla.

157 On kuitenkin todettava, että tämä väite perustuu valituksenalaisen tuomion ja riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Valituksenalaisen tuomion 545 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin nojautui kyseisen tuomion 188–192 kohdassa

esitettyihin toteamuksiin, joista ilmenee, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 3 artiklassa esitetään yksityiskohtaisesti ne syyt, joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto katsoi, ettei Banco Popularin likviditeettiongelmien korjaamiseksi ollut vaihtoehtoisia toimenpiteitä.

158 Siltä osin kuin tässä yhteydessä on kyse hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun tarjoamisesta, valituksenalaisen tuomion 153 kohdasta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto oli riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 26 kohdan c alakohdassa todennut, ettei tällainen apu ollut käytettävissä kriisinratkaisun ajankohtana. Tämän toteamuksen perusteella unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 556 ja 557 kohdassa, ettei kriisinratkaisuneuvostolta edellytetty, että se täsmentäisi syyt, jotka liittyivät siihen, ettei hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua ollut saatavilla.

159 Toiseksi valittajat kyseenalaistavat perustelut, jotka liittyvät liiketoiminnan myynnin määrittelyyn kriisinratkaisuvälineeksi ja kyseisen välineen täytäntöönpanoon.

160 Valituksenalaisen tuomion 545 kohdasta on todettava, että siltä osin kuin valittajat riitauttavat sen, ettei kriisinratkaisuneuvosto selittänyt syitä, joiden vuoksi liiketoiminnan myyntiä pidettiin kriisinratkaisuvälineenä, on huomautettava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi siinä päinvastoin, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 5 artikla sisälsi selityksiä kyseisen välineen valinnasta ja syistä, joiden vuoksi kriisinratkaisuneuvosto katsoi, että kriisinratkaisutavoitteita ei voitu saavuttaa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 22 artiklan 2 kohdassa luetelluilla muilla välineillä. Unionin yleisen tuomioistuimen toteamusten valossa perustelujen puuttumista koskeva väite ei voi menestyä.

161 Banco Popularin julkisen myyntimenettelyn osalta unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 536 ja 537 kohdassa, että riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen 6 artiklan 6 kohtaan sisältyvien tietojen perusteella oli mahdollista ymmärtää menettelyn kulku ja että menettelyn päättyessä oli tehty vain yksi pätevä tarjous, jonka kriisinratkaisuneuvosto oli katsonut järkeväksi hyväksyä Banco Popularin hallitsemattoman maksukyvyttömyyden välttämiseksi.

162 Näiden seikkojen perusteella unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, ettei kriisinratkaisuneuvosto ollut velvollinen täsmentämään syitä, joiden vuoksi kaikki asianomaiset osapuolet Banco Santanderia lukuun ottamatta pidättäytyivät tarjouksen tekemisestä. Samoin valituksenalaisen tuomion 540 kohdasta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto ei ollut asettanut myyntihintaa, vaan se oli seurausta FROB:n toteuttamasta kilpailuun perustuvasta myyntimenettelystä ja Banco Santanderin tarjoamasta hinnasta.

163 Valittajat väittävät lisäksi virheellisesti, että kriisinratkaisuneuvoston olisi pitänyt riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä mainita erityinen syy sille, miksi FROB ei ollut myöntänyt yhdelle asianosaiselle uutta määräaikaa. Kuten unionin yleinen tuomioistuin toteaa kyseisen tuomion 540 kohdassa, tällainen täsmennys ei nimittäin ollut tarpeen, koska kyseinen asianosainen oli 6.6.2017 ilmoittanut FROB:lle päätöksestään olla tekemättä tarjousta.

164 Kolmanneksi ja viimeiseksi valittajien väitteestä, jonka mukaan riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä olisi pitänyt myös täsmentää, että toista arvostusta varten palkattu riippumaton arvioija täytti riippumattomuuden ja puolueettomuuden vaatimukset, unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 551 kohdassa perustellusti, ettei tällainen täsmennys ollut tarpeen riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ymmärtämiseksi.

165 Tästä seuraa, että ensimmäinen väite, jonka mukaan riidanalainen kriisinratkaisumääräys on SEUT 296 artiklan vastainen, on hylättävä.

*ii) Päätöksen 2017/1246 perustelut*

166 Valittajat väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 576 ja 577 kohdassa virheellisesti, että päätös 2017/1246, jolla komissio ainoastaan ilmaisi hyväksyvänsä riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen sisällön, täyttää SEUT 296 artiklasta johtuvat vaatimukset, koska komissiolla oli käytettävissään hyvin lyhyt aika.

167 Tältä osin on huomattava, että päätöksen 2017/1246 johdanto-osan toisessa, kolmannessa, neljännessä ja viidennessä perustelukappaleessa esitetään syyt, joiden perusteella komissio teki tämän päätöksen. Viitattuaan lyhyesti johdanto-osan toisessa ja kolmannessa perustelukappaleessa siihen, että riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen sisältyvien tietojen mukaan kaikki yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa mainitut kriisinratkaisun edellytykset täyttyvät Banco Popularin osalta ja että kyseisessä määräyksessä Banco Popular asetetaan kriisinratkaisuun ja päätetään sen liiketoiminnan myynnistä, komissio toteaa johdanto-osan neljännessä perustelukappaleessa, että se ”hyväksyy kriisinratkaisumääräyksen” ja ”erityisesti – – yhteisen kriisinratkaisuneuvoston esittämät syyt siihen, miksi kriisinratkaisumääräys on tarpeen yleisen edun kannalta [yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen] 5 artiklan mukaisesti”. Komissio katsoi päätöksen 2017/1246 johdanto-osan viidennessä perustelukappaleessa, että riidanalaista kriisinratkaisumääräystä oli tuettava, minkä se teki kyseisen päätöksen 1 artiklassa.

168 Unionin tuomioistuin on jo todennut, että komission katsotaan tällaisella hyväksymisellä yhtyvän riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen sisältyviin seikkoihin ja perusteluihin, joten sen on tarvittaessa vastattava niistä unionin tuomioistuimissa (tuomio 18.6.2024, komissio v. SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, 96 kohta). Näin ollen on katsottava, että syyt, joiden perusteella kriisinratkaisuneuvosto päätti kyseisen määräyksen antamisesta, ovat olennainen osa hyväksymispäätöstä ja että niillä voidaan näin ollen perustella myös kyseinen hyväksyminen.

169 Näin ollen unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 576 kohdassa esittämä toteamus siitä, ettei komissiota voida vaatia esittämään hyväksyntänsä tueksi lisäperusteita, koska nämä perusteet voivat olla vain riidanalaiseen kriisinratkaisumääräykseen jo sisältyvien seikkojen toistamista, oli perusteltu. Lisäksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 7 kohdan mukaan komission ei tarvitse tehdä toista analyysia kriisinratkaisuneuvoston tekemän analyysin lisäksi, vaan sen on ainoastaan hyväksyttävä kriisinratkaisuneuvoston päätös tai jätettävä se hyväksymättä.

170 Unionin yleinen tuomioistuin ei myöskään tehnyt oikeudellista virhettä, kun se otti valituksenalaisen tuomion 577 kohdassa huomioon sen hyvin lyhyen määräajan, jonka kuluessa komission oli hyväksyttävä riidanalainen kriisinratkaisumääräys. Kuten tämän tuomion 150 kohdassa todetaan, vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan päätöksen perustelujen yksityiskohtaisuuden pitää olla oikeassa suhteessa niihin aineellisiin mahdollisuuksiin ja teknisiin tai määräaikoja koskeviin edellytyksiin, joiden rajoissa päätös on tehtävä. Tilanne, jossa riidanalainen kriisinratkaisumääräys annettiin ja hyväksyttiin, oli ehdottomasti kiireellinen.

171 Tästä seuraa, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 578 kohdassa perustellusti, että päätöksen 2017/1246 perustelut täyttivät SEUT 296 artiklasta johtuvat vaatimukset.

172 Toiseksi valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen tuomion 580–583 kohdassa virheellisesti niiden väitteen, joka koski 13.6.1958 annetussa tuomiossa Meroni v. korkea viranomainen (9/56, EU:C:1958:7) vahvistettujen toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden loukkaamista. Tältä osin valittajat väittävät, että ne olivat jo ensimmäisessä oikeusasteessa nostamansa kanteen 153 kohdassa vedonneet tähän argumenttiin.

173 Tästä kohdasta ilmenee kuitenkin, että valittajat eivät kanteessaan vedonneet näiden toimivallan siirtoa koskevien periaatteiden rikkomiseen vaan ne tyytyivät väittämään, että komissio ei ollut perustellut sitä valvontaa, jota se on harjoittanut riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen harkinnanvaraisten näkökohtien osalta.

174 Näissä olosuhteissa on katsottava, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi, että tämä argumentti oli uusi. Tämän vuoksi tämä väite on hylättävä perusteettomana.

175 Näiden seikkojen perusteella toisen valitusperusteen kuudes osa on hylättävä kokonaisuudessaan.

## C Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan rikkomista

176 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittajat vetoavat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan rikkomiseen. Tämä osa jakautuu kolmeen väitteeseen.

### *1. Asianosaisten lausumat*

177 Valittajat väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 133 ja 145 kohdassa, että Banco Popularin likviditeettikriisi oli riittävä seikka sitä koskevan kriisinratkaisutoimen perustelemiseksi, tutkimatta ensin, olisiko pankin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa voitu välttää tarjoamalla hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua.

178 Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 152, 158 ja 165 kohdassa, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdasta ja 4 kohdan c alakohdasta, luettuna yhdessä niiden eri tilanteiden tulkinnasta, joissa laitoksen katsotaan olevan direktiivin 2014/59 32 artiklan 6 kohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, 6.8.2015 annettujen EPV:n ohjeiden 20 kohdan ja perusoikeuskirjan 41 artiklan kanssa, ilmenee, että hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua on myönnettävä ensisijaisesti silloin, kun todetaan, että yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Huhtikuusta 2017 alkaen kriisinratkaisuneuvoston olisi näin ollen pitänyt edistää Espanjan keskuspankin tai EKP:n myöntämän hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämistä.

179 Toiseksi valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 163–169 kohdassa virheellisesti, että kriisinratkaisuneuvoston väitettyä salassapitovelvollisuuden rikkomista ennen riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen hyväksymistä ei ollut syytä pitää merkityksellisenä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan

ensimmäisen alakohdan a alakohdan soveltamisen kannalta. Unionin yleisen tuomioistuimen olisi ensinnäkin pitänyt selvittää, miten tilanne olisi kehittynyt, jos tätä sääntöjenvastaisuutta ei olisi tapahtunut. Toiseksi valituksenalaisessa tuomiossa on perustelujen ristiriita, koska siinä todetaan yhtäältä, että riidanalainen toimi on kumottava, jos osoitetaan, että sääntöjenvastaisuudella on ollut riittävä vaikutus, ja toisaalta todetaan, että kriisinratkaisuun johtaneilla syillä ei ole tältä osin merkitystä. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisen tuomion 168 ja 169 kohdassa virheellisesti, että nemo auditur propiam turpitudinem allegans -periaatetta ei sovelleta, koska kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät olleet hyötyneet lainvastaisesta menettelystään. Niiden mukaan kriisinratkaisuneuvoston saama etu perustuu tässä tapauksessa siihen, että sen puheenjohtajan lausunnot ja tietovuodot on jätetty huomiotta ja ohitettu hiljaisuudessa. Lopuksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen
johdanto-osan 116 perustelukappaleessa vahvistetaan kumottavissa oleva olettama siitä, että salassapitovelvollisuuden rikkominen on syynä siihen, että pankki on kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

180 Kolmanneksi, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 173–176 kohdassa, kriisinratkaisuneuvostolla ja komissiolla oli salassapitovelvollisuuden väitetyn rikkomisen vuoksi perusoikeuskirjan 41 artiklan nojalla velvollisuus toimia tästä salassapitovelvollisuuden rikkomisesta aiheutuvan vahingon välttämiseksi ja näin ollen tarkistaa mahdollisuus myöntää hätärahoituksena annettavaa maksuvalmiusapua riittävän varhaisessa vaiheessa tai ehdottaa muita, vähemmän rajoittavia ratkaisuja.

181 Kriisinratkaisuneuvosto ja Banco Santander väittävät, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäistä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi siltä osin kuin valittajat tyytyvät vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämänsä perusteet ja argumentit. Kriisinratkaisuneuvosto lisää, että valittajat esittävät sen edun osalta, joka vaaditaan nemo auditur propiam turpitudinem allegans -periaatteen soveltamiseksi, uuden argumentin. Tämä valitusperusteen ensimmäinen osa on joka tapauksessa perusteeton.

182 Komissio ja Espanjan kuningaskunta väittävät, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on perusteeton.

### *2. Unionin tuomioistuimen arviointi*

#### *a) Tutkittavaksi ottaminen*

183 Unionin yleisessä tuomioistuimessa esitettyjen argumenttien toistamista koskevasta oikeudenkäyntiväitteestä on todettava, että valittajat pyrkivät ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa kyseenalaistamaan asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan tulkinnan ja yksilöivät samalla valituksenalaisessa tuomiossa esitetyt kritisoidut seikat ja argumentit, joihin kritiikki perustuu. Näin ollen tämän valitusperusteen ensimmäistä osaa ei voida jättää tutkimatta kokonaisuudessaan.

184 Siltä osin kuin kriisinratkaisuneuvosto väittää, että valittajat esittävät nemo auditur propiam turpitudinem allegans -periaatteen soveltamisen osalta uuden argumentin, koska ne täsmentävät, mikä on niiden mukaan etu, jonka kriisinratkaisuneuvosto ja komissio ovat niiden mukaan saaneet, on riittävää todeta, että valittajat esittävät valituksessaan asiasisällöltään samat argumentit kuin kanteessa ja vastauksessa ensimmäisessä oikeusasteessa.

185 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa voidaan näin ollen ottaa tutkittavaksi.

### *b) Asiakysymys*

186 Ensimmäisen valitusperusteensa ensimmäisessä osassa valittajat väittävät lähinnä, että Banco Popularin likviditeettikriisin syyt ovat merkityksellisiä arvioitaessa riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen lainmukaisuutta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan valossa. Valittajat väittävät, että valituksenalaisen tuomion 133, 145, 152, 158, 163–169 ja 173–176 kohdasta ilmenee, että kriisinratkaisuneuvosto rikkoi sekä salassapitovelvollisuuttaan että velvollisuuttaan pyrkiä välttämään pankin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa erityisesti edistämällä hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämistä Banco Popularille.

187 Tältä osin on muistutettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a–c alakohdassa asetetaan kriisinratkaisumääräyksen antamiselle kolme kumulatiivista edellytystä, jotka ovat ensinnäkin se, että asianomainen yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, toiseksi se, että, kun otetaan huomioon tarvittava aika ja muut asiaankuuluvat olosuhteet, ei voida kohtuudella olettaa, että yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa on estettävissä kohtuullisessa ajassa millään yhteisöön kohdistuvilla vaihtoehtoisilla yksityisen sektorin toimenpiteillä, ja kolmanneksi, että kriisinratkaisutoimi on yleisen edun kannalta välttämätön.

188 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa viitataan ainoastaan ensimmäiseen näistä edellytyksistä, eli siihen, että asianomainen yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa. Tämän edellytyksen osalta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa todetaan, että yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, jos se ei kykene tai sen voidaan objektiivisten tosiseikkojen perusteella todeta lähitulevaisuudessa olevan kykenemätön maksamaan velkojaan tai suorittamaan muita vastuitaan eräpäivään mennessä.

189 Koska yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa ei viitata olosuhteisiin, joista voi aiheutua yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa, on ensinnäkin pääteltävä, että näiden säännösten perusteella voidaan todeta, että kyseinen yhteisö oli kykenemätön jatkamaan toimintaansa riippumatta tällaisista mahdollisista olosuhteista.

190 Olosuhteiden huomioon ottaminen olisi myös ristiriidassa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen tavoitteen kanssa, joka on – kuten erityisesti johdanto-osan 58 perustelukappaleesta ilmenee – rahoitusvakauden säilyttäminen, olennaisten rahoituspalvelujen jatkuvuuden varmistaminen ja tallettajien suojaaminen. Asianomaisen pankin toimintakyvyttömyyden aiheuttaneet mahdolliset olosuhteet eivät voi estää kriisinratkaisuneuvostoa toteuttamasta kriisinratkaisutoimea, vaikka kaikki kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyisivät, koska kyseinen pankki ei kykene jatkamaan toimintaansa, vaihtoehtoista ratkaisua ei ole ja erityisesti koska kriisinratkaisu on yleisen edun kannalta välttämätön.

191 Näissä olosuhteissa on todettava, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 163–166 kohdassa, että kriisinratkaisumääräys on pätevästi annettu, jos yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklassa säädetyt edellytykset täyttyvät, riippumatta niistä syistä, joiden vuoksi kyseinen yhteisö on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

192 Tästä seuraa myös, että unionin yleinen tuomioistuin saattoi ristiriidattomasti todeta, että riidanalainen kriisinratkaisumääräys olisi annettu, vaikka olisi osoitettu, että tilanne, jossa yhteisö oli kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, olisi johtunut väitetystä salassapitovelvollisuuden rikkomisesta. Tästä seuraa lisäksi, että valittajien väitteet siitä, että unionin yleinen tuomioistuin loukkasi nemo auditur propiam turpitudinem allegans -periaatetta, on hylättävä tehottomina, vaikka oletettaisiin, että kriisinratkaisuneuvoston voidaan katsoa saaneen tai yrittäneen saada kyseisen periaatteen mukaisen ”edun” antamalla riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen.

193 Toiseksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa ei mainita sitä, onko kriisinratkaisulle vaihtoehtoisia ratkaisuja.

194 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 133, 145 ja 147 kohdassa asiakysymyksen osalta, on niin, että jotta kriisinratkaisuneuvosto ja komissio voivat todeta, että yhteisö oli kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa tarkoitetulla tavalla kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, riittää, että ne toteavat kyseisen asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa tarkoitetun likviditeettikriisin olemassaolon. Kun otetaan huomioon tämän tuomion 189–191 kohdassa esitetyt seikat, niitä ei sitä vastoin voida estää toteamasta, että tällainen tilanne on olemassa, pelkästään sillä perusteella, että pankin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi mahdollisesti voitu välttää menneisyydessä.

195 Lisäksi siltä osin kuin on kyse väitteestä, jonka mukaan ajankohtana, jolloin ne suunnittelevat kyseistä yhteisöä koskevan kriisinratkaisumääräyksen antamista, niillä on velvollisuus tarkistaa, onko olemassa muita ratkaisuja kuin kyseisen toimen toteuttaminen, jotta yhteisön kykenemättömyys jatkaa toimintaansa olisi estettävissä, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdasta ilmenee, että tällainen arviointi kuuluu kriisinratkaisumääräyksen antamisen toisen edellytyksen soveltamisalaan. Kyseisen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdassa säädetyn ensimmäisen edellytyksen perusteella tällaisen määräyksen laillisuutta ei voida kyseenalaistaa vaihtoehtoisten ratkaisujen mahdollisella saatavuudella.

196 Tässä tilanteessa argumentti, jonka mukaan komission ja kriisinratkaisuneuvoston tehtävänä oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a alakohdan ja 4 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan nojalla tutkia, oliko riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen antamiselle vaihtoehtoisia ratkaisuja, ja jatkona kyseiselle velvollisuudelle edistää hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun myöntämistä Banco Popularille, ei ole perusteltu.

197 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen ensimmäinen osa on perusteeton.

**D Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan rikkomista**

198 Ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa valittajat arvostelevat unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 180–229 kohdassa tekemää arviointia yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetyn kriisinratkaisumääräyksen antamista koskevan toisen edellytyksen osalta.

*1. Asianosaisten lausumat*

199 Valittajat väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin laiminlöi perusteluvelvollisuutensa siltä osin kuin se katsoi valituksenalaisen tuomion 182–184 kohdassa, että niiden hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotetun määrän myöntämistä Banco Popularille koskevat väitteet perustuivat pelkkiin arveluihin tai olivat pelkkiä olettamuksia. Valittajat katsoivat kuitenkin, että siinä tapauksessa, että loput 6 miljardin euron suuruisesta hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotetusta määrästä olisi maksettu, Banco Popular olisi voinut jatkaa toimintaansa ainakin 21.6.2017 asti.

200 Toiseksi valituksenalaisen tuomion perustelut ovat valittajien mukaan puutteelliset siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi tuomion 194 kohdassa, ettei aika riittänyt maksuvalmiuden puutteen korjaamiseksi pääomankorotuksella. Banco Popularin sisäisten laskelmien mukaan pääomankorotus olisi nimittäin voitu toteuttaa kuukauden kuluessa, ja se oli suunniteltu tehtäväksi ennen kesäkuuta 2017.

201 Valittajien mukaan ne ovat lisäksi osoittaneet – poiketen siitä, mitä valituksenalaisen tuomion 200–203 kohdassa todetaan – että Banco Popularin pääomankorotus oli toteutettavissa ja että se todennäköisesti ratkaisisi sen likviditeettiongelmat. Tältä osin valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki ilmeisen virheen arvioidessaan Barclays Bankin ja Deutsche Bankin 3.6.2017 ja 5.6.2017 päivättyjen kirjeiden sisällön ja otti ne huomioon vääristyneellä tavalla. Niiden mielestä nämä kirjeet osoittivat, että nämä kaksi pankkia olivat osoittaneet todellista sitoutumista pääomankorotuksen varmistamiseen. Ne katsovat, että pääomankorotus olisi palauttanut osakkeenomistajien luottamuksen Banco Populariin ja sen seurauksena vähentänyt talletusten nostoja tai saanut ne käytännössä loppumaan kokonaan.

202 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin otti näytön huomioon vääristyneellä tavalla todetessaan valituksenalaisen tuomion 208 kohdassa, että valittajien väitteet varojen erottelusta perustuivat pelkkiin olettamuksiin. Valittajat olivat todenneet, että Banco Popular oli jo jonkin aikaa työskennellyt 6 miljardin euron arvoisten järjestämättömien saamisten myynnin parissa osana ns. Sunrise-hanketta. Lisäksi useat rahastot tekivät kriisinratkaisun jälkeen tarjouksia New Sunrise -hankkeen järjestämättömistä saamisista, mikä osoittaa niiden taholta todellista kiinnostusta kyseisiä omaisuuseriä kohtaan.

203 Tätä intressiä tukevat ne sitovat tarjoukset, joita Banco Popular on saanut muista kuin strategisista omaisuuseristä. Valituksenalaisen tuomion 211 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valittajien väitteet tältä osin sillä perusteella, että ne tukeutuvat yksinomaan lehtiartikkeleihin. Ei ole oikeudellista perustetta hylätä todisteita sillä perusteella, että ne on kerätty lehtiartikkeleista.

204 Neljänneksi valittajat väittävät, että valituksenalaisen tuomion perustelut ovat puutteelliset ja että se perustuu tosiseikkojen olennaisesti virheelliseen arviointiin, koska unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 223 ja 224 kohdassa, että yksityinen myynti kolmannelle osapuolelle ei ollut vaihtoehto riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen antamiselle. Ensimmäisessä oikeusasteessa nostetussa kanteessa mainitut tarjoukset osoittivat nimittäin, että Banco Popularin ostamiseen oli aitoa kiinnostusta, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin oli todennut. Yksityinen myynti ei myöskään epäonnistunut 29.5.2017 vaan 6.6.2017, koska kriisinratkaisuneuvosto vaati kiinnostuneita osapuolia jättämään tarjoukset kuuden tunnin kuluessa.

205 Viidenneksi unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 229 kohdassa, että valtiontuki ja rahaston käyttö ovat ristiriidassa kriisinratkaisutavoitteiden kanssa ja ettei kriisinratkaisuneuvosto voi velvoittaa jäsenvaltiota myöntämään tukea yhteisölle. Tällaisesta tuesta säädetään nimenomaisesti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan d alakohdan iii alakohdassa ja 6 kohdan c alakohdassa sekä 19 artiklan 1 ja 3 kohdassa. Lisäksi vaikka kriisinratkaisuneuvosto ei voi velvoittaa jäsenvaltioita myöntämään tukea yhteisölle, sillä olisi ollut kyseisen asetuksen johdanto-osan 52 perustelukappaleen mukaan mahdollisuus ehdottaa tuen myöntämistä tai edistää rahaston käyttöä, jota olisi voitu käyttää yhdessä minkä tahansa muun ratkaisun kanssa.

206 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto, Espanjan kuningaskunta ja Banco Santander katsovat, että näitä argumentteja ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valittajat tyytyvät vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyt perusteet ja argumentit selittämättä, mikä unionin yleisen tuomioistuimen tekemä oikeudellinen virhe oli.

207 Asiakysymyksen osalta valittajat väittävät, että ensimmäisen valitusperusteen toisen osan tueksi esitetyt argumentit eivät ole omiaan osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen valituksenalaisen tuomion 182–229 kohdassa, kun se tarkasteli valittajien esittämiä viittä vaihtoehtoista toimenpidettä.

### *2. Unionin tuomioistuimen arviointi*

208 Valittajat väittävät ensimmäisen valitusperusteen toisessa osassa lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin laiminlöi perusteluvelvollisuuttaan ja/tai otti todistusaineiston huomioon vääristyneellä tavalla, kun se hylkäsi valituksenalaisen tuomion 179–229 kohdassa valittajien väitteet, joiden mukaan kriisinratkaisuneuvosto oli rikkonut yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohtaa.

209 Tältä osin on huomattava, että valittajat väittivät unionin yleisessä tuomioistuimessa, että toisin kuin kriisinratkaisuneuvosto oli todennut riidanalaisessa kriisinratkaisumääräyksessä, kriisinratkaisutoimelle oli olemassa ainakin kuusi toteuttamiskelpoista vaihtoehtoa. Ensimmäisen valitusperusteen toisen osan tueksi esitetyillä viidellä valitusperusteella ne riitauttavat unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin, joka koskee viittä näistä toimenpiteistä – ensinnäkin hätärahoituksena annettavan maksuvalmiusavun korotettua määrää, toiseksi pääomankorotusta, kolmanneksi omaisuuden erottelua, neljänneksi yksityistä myyntiä kolmannelle osapuolelle ja viidenneksi rahaston myöntämää rahoitusta tai valtiontukea.

210 Ensimmäisen valitusperusteen toisen osan tueksi esitettyihin ensimmäiseen, toiseen, kolmanteen ja neljänteen valitusperusteeseen liittyvien väitteiden osalta on todettava, että valittajat eivät ole tämän tuomion 199, 200 ja 204 kohdassa esitetyissä perusteluissa täsmentäneet, millä tavoin 182–184, 194, 223 ja 224 kohdassa esitetyissä perusteluissa ei ole mahdollista ymmärtää unionin yleisen tuomioistuimen päättelyä, vaan ne itse asiassa kiistävät tämän päättelyn oikeellisuuden ja kehottavat näin ollen unionin tuomioistuinta tutkimaan uudelleen tosiseikkoja, joihin ne ovat jo vedonneet unionin yleisessä tuomioistuimessa.

211 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan SEUT 256 artiklan 1 kohdasta ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta seuraa, että muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymysten osalta ja että ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on siis toimivaltainen määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston ja arvioimaan sitä ja todistusaineistoa. Lukuun ottamatta sitä tapausta, että tuomioistuimelle esitetty tosiseikasto ja todistusaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä arviointi ei ole sellainen oikeuskysymys, että se sinänsä kuuluisi unionin tuomioistuimen valitusasioissa harjoittaman valvonnan piiriin (tuomio 25.1.2022, komissio v. European Food ym., C-638/19 P, EU:C:2022:50, 71 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

212 Siltä osin kuin valittajat vetoavat vääristelyyn, on huomattava, että ne esittävät tällaisen väitteen tämän tuomion 201 ja 202 kohdassa tiivistetysti esitetyillä argumenteilla ainoastaan valituksenalaisen tuomion 200–203 ja 208 kohdassa esitettyjen toteamusten osalta. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan valittajan, joka vetoaa vääristyneellä tavalla huomioon ottamiseen, on SEUT 256 artiklan, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisen kohdan ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdan mukaan ilmoitettava täsmällisesti ne seikat, jotka se katsoo unionin yleisen tuomioistuimen ottaneen huomioon vääristyneellä tavalla, ja näytettävä toteen ne arviointivirheet, joiden takia unionin yleinen tuomioistuin on valittajan mukaan päätynyt niiden ottamiseen huomioon vääristyneellä tavalla. Vääristyneellä tavalla huomioon ottamisen on ilmettävä asiakirja-aineistosta selvästi ilman, että tosiseikastoa ja todisteita on tarpeen ryhtyä arvioimaan uudelleen (tuomio 10.11.2022, komissio v. Valencia Club de Fútbol, C-19/20 P, EU:C:2022:862, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

213 On kuitenkin todettava, että valituksenalaisen tuomion 200–203 ja 208 kohdan osalta valittajat tyytyvät väittämään, että todistusaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, viittaamalla useisiin valitukseen liitettyihin asiakirjoihin täsmentämättä mitenkään niitä arviointivirheitä, jotka unionin yleinen tuomioistuin teki arvioinnissaan. Lisäksi kyseisen tuomion 200–203 kohdassa mainituista asiakirjojen otteista on todettava, että ne eivät suinkaan osoita, että todistusaineisto olisi otettu huomioon ilmeisen vääristyneellä tavalla, vaan päinvastoin vahvistavat unionin yleisen tuomioistuimen arvioinnin siitä, etteivät asianomaiset pankit olleet tehneet selkeää sitoumusta. Näin ollen vaikuttaa siltä, että valittajat vaativat unionin tuomioistuimelta lähinnä tosiseikaston ja todistusaineiston uudelleenarviointia. Nämä väitteet on näin ollen jätettävä tutkimatta.

214 Lisäksi tämän tuomion 203 kohdassa tiivistetysti esitetyistä argumenteista on todettava, että valituksenalaisen tuomion 211 kohtaa koskeva kritiikki perustuu kyseisen kohdan ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Siitä nimittäin ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin täsmensi siinä syyt, joiden vuoksi se katsoi, että Banco Popularin kykenemättömyys jatkaa toimintaansa ei ollut estettävissä kyseisissä lehtiartikkeleissa käsitellyllä omaisuuserien myynnillä, mutta se ei lähtökohtaisesti katsonut, ettei lehtiartikkeleita voitaisi ottaa huomioon todisteena.

215 Viidennen väitteen osalta, joka koskee valituksenalaisen tuomion 229 kohtaa, valittajat väittävät ensinnäkin, että rahastosta myönnettävä rahoitus olisi ollut yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettu vaihtoehtoinen toimenpide. Unionin yleinen tuomioistuin ei kuitenkaan hylännyt niiden tällaista rahoitusta koskevia väitteitä valituksenalaisen tuomion 229 kohdassa vaan sen 227 kohdassa nojautuen siihen – mitä valittajat eivät ole kiistäneet valituksessaan – että kyseisen asetuksen 76 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto voi käyttää kriisinratkaisurahastoa vain siinä määrin kuin se on tarpeen kriisinratkaisutoimen yhteydessä. Tätä tulkintaa tukevat mainitun asetuksen 18 artiklan 6 kohdan c alakohta ja 19 artiklan 3 kohta, joissa täsmennetään edellytykset, joiden täyttyessä kriisinratkaisumääräyksessä voidaan turvautua kriisinratkaisurahastoon, ja joissa näin ollen edellytetään, että 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetty edellytys täyttyy. Näin ollen kriisinratkaisurahaston myöntämää rahoitusta ei voida pitää jälkimmäisessä säännöksessä tarkoitettuna vaihtoehtona kriisinratkaisulle. Näissä toteamuksissa ei ole oikeudellista virhettä.

216 Toisaalta valittajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto olisi voinut ”ehdottaa” Espanjan kuningaskunnalle valtiontuen myöntämistä Banco Popularille. Tällaisella argumentaatiolla ei kuitenkaan kyseenalaisteta unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 228 kohdassa esittämää arviointia, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto ja komissio eivät voineet velvoittaa jäsenvaltiota myöntämään tukea yhteisölle.

217 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 229 kohdassa pääasiallisesti, valittajien väite, jonka mukaan valtiontuki olisi otettava huomioon yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettuna vaihtoehtoisena ratkaisuna, on lisäksi ristiriidassa kyseisen asetuksen 14 artiklan 2 kohdan c alakohdassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen kanssa, jonka mukaan julkisia varoja olisi suojattava huolehtimalla siitä, että turvautuminen poikkeukselliseen julkiseen rahoitustukeen on mahdollisimman vähäistä. Tällainen ratkaisu olisi myös ristiriidassa sen kanssa, että mainitun asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan d alakohdan mukaan poikkeuksellisen julkisen rahoitustuen myöntäminen johtaa lähtökohtaisesti siihen, että kyseisen yhteisön on katsottava olevan kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

218 Ensimmäisen valitusperusteen toiseen osaan sisältyvä viides väite on näin ollen hylättävä perusteettomana.

219 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen toinen osa on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

### E Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan rikkomista

220 Ensimmäisen valitusperusteen kolmannessa osassa valittajat vetoavat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan rikkomiseen. Kyseinen osa sisältää kolme väitettä.

### *1. Asianosaisten lausumat*

221 Ensinnäkin valittajat väittävät, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 243–245 ja 247 kohdassa, osakkeenomistajien ja velkojien etua on verrattava yleiseen etuun, jotta kriisinratkaisun kustannukset jäävät mahdollisimman pieniksi ja jotta vältetään yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettu tarpeeton arvon alentuminen. Ne katsovat, että tämä suhteellisuusvaatimus johtuu sekä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen säännöksistä eli sen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdasta, luettuna yhdessä sen 18 artiklan 5 kohdan, 6 artiklan 3 kohdan b alakohdan, 14 artiklan ja 15 artiklan 2 kohdan kanssa, tulkittuina johdanto-osan 45 ja 46 perustelukappaleen, perusoikeuskirjan 17 ja 52 artiklan sekä Euroopan ihmisoikeussopimuksen ensimmäisen lisäpöytäkirjan 1 artiklan valossa.

222 Valittajien mukaan näin vaadittu vertailu on suoritettava paitsi suhteessa likvidaatioskenaarioon myös suhteessa muihin ratkaisuihin. Unionin yleinen tuomioistuin jätti nämä vaatimukset huomiotta, kun se totesi analysoimatta muita ratkaisuja, että Banco Popularin myynti oli paras ratkaisu.

223 Toiseksi valittajat katsovat, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 253 ja 254 kohdassa virheellisesti, että Banco Popularia ei ole syrjitty verrattuna italialaisiin luottolaitoksiin, joiden osalta komissio on yhtäältä hyväksynyt valtiontuen myöntämisen ja toisaalta kriisinratkaisuneuvosto on kieltäytynyt hyväksymästä kriisinratkaisumääräystä. Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 253 ja 254 kohdassa, tällaisen tuen myöntämisellä on merkitystä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan soveltamisen kannalta. Erilaista kohtelua ei myöskään voitu perustella sillä, että toisin kuin Banco Popular, nämä laitokset eivät suorittaneet kriittisiä toimintoja.

224 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin jätti valituksenalaisen tuomion 261 kohdassa virheellisesti huomiotta niiden myyntimenettelyn suhteettomuutta koskevan väitteen sillä perusteella, että se oli esitetty liian myöhään eikä sitä voitu ottaa tutkittavaksi. Ne perustelivat ensimmäisessä oikeusasteessa antamassaan vastauksessa tämän väitteen esittämistä sillä, että kyseistä menettelyä koskevat uudet asiakirjat julkaistiin kannekirjelmän jättämisen jälkeen.

225 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto ja Banco Santander väittävät, että ensimmäisen valitusperusteen kolmannen osan tutkittavaksi ottamisen edellytykset puuttuvat siltä osin kuin valittajat tyytyvät vain kertaamaan tai toistamaan sanatarkasti unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esittämänsä perusteet ja argumentit. Tämä valitusperusteen kolmas osa on joka tapauksessa perusteeton.

226 Espanjan kuningaskunta väittää, että tämä osa on perusteeton.

### *2. Unionin tuomioistuimen arviointi*

227 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto ja Banco Santander väittävät ensimmäisen valitusperusteen kolmannen osan tutkittavaksi ottamisesta virheellisesti, että valittajat ainoastaan toistavat unionin yleisessä tuomioistuimessa esittämänsä argumentit. Valittajat riitauttavat tässä osassa esittämissään kolmessa väitteessä muun muassa sen, miten unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi

ja sovelsi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohtaa ja suhteellisuusperiaatetta, ja esittävät samalla ne kohdat, joita valituksenalaisessa tuomiossa on arvosteltu, ja ne argumentit, joihin ne vetoavat.

228 Valittajat riitauttavat pääasian osalta ensinnäkin valituksenalaisen tuomion 243–245 ja 247 kohdan. Ne väittävät lähinnä, että soveltaessaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohtaa kriisinratkaisuneuvoston on vertailtava osakkeenomistajien ja velkojien etuja ja yleistä etua, jotta kriisinratkaisun kustannukset jäävät mahdollisimman pieniksi ja jotta vältetään tarpeeton arvon alentuminen. Valittajien mukaan näin vaadittu vertailu on suoritettava paitsi suhteessa likvidaatioskenaarioon myös suhteessa muihin ratkaisuihin.

229 Tämä väite ei voi menestyä.

230 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa säädetään, että kriisinratkaisutoimen on oltava yleisen edun kannalta välttämätön, mistä 18 artiklan 5 kohdan mukaan on kyse, jos kyseinen toimenpide on välttämätön yhden tai useamman 14 artiklassa tarkoitetun kriisinratkaisutavoitteen saavuttamiseksi ja jos kriisinratkaisutoimi on oikeassa suhteessa kyseisiin tavoitteisiin. Kyseisen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan sanamuodosta seuraa, että ei ole tarpeen ottaa huomioon kyseisen yhteisön kriisinratkaisuun ja likvidaatioon nähden vaihtoehtoisia ratkaisuja, mitä tukee asiayhteys, johon viimeksi mainittu säännös kuuluu.

231 Kuten tämän tuomion 187 kohdassa on todettu, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a–c alakohdassa asetetaan kriisinratkaisumääräyksen antamiselle kolme kumulatiivista edellytystä, joista viimeinen koskee kriisinratkaisutoimen tarpeellisuutta yleisen edun kannalta, kun taas toinen koskee nimenomaan kriisinratkaisun ja likvidaation vaihtoehtoisten ratkaisujen puuttumista. Näin ollen se, onko kriisinratkaisulle ja likvidaatiolle olemassa vaihtoehtoja, on selvitettävä asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetyn toisen edellytyksen tarkistamisen yhteydessä.

232 Osakkeenomistajien ja velkojien etujen huomioon ottamisen osalta on todettava, että vaikka asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdan ja 5 kohdan mukaan yleistä etua koskevan kolmannen edellytyksen tarkastelussa on otettava huomioon asetuksen 14 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetut kriisinratkaisutavoitteet, näihin tavoitteisiin eivät kuulu osakkeenomistajien ja velkojien etujen suojelu tai kriisinratkaisun kustannusten rajoittaminen tai arvon alentumisen estäminen. Vaikka kyseisen säännöksen toisen alakohdan mukaan kriisinratkaisuneuvoston, neuvoston, komission ja tapauksen mukaan kansallisten kriisinratkaisuviranomaisten on pyrittävä ottamaan huomioon nämä kaksi viimeksi mainittua näkökohtaa pyrkiessään kyseisen asetuksen 14 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuihin kriisinratkaisutavoitteisiin, niillä ei nimittäin ole tällaista keinoja koskevaa velvollisuutta osakkeenomistajien ja velkojien etujen suojelemiseksi.

233 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin huomautti valituksenalaisen tuomion 246 kohdassa perustellusti, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 14 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitetulla arvon alentumisella ei viitata ainoastaan yhteisön osakkeenomistajien ja pääomainstrumenttien haltijoiden vaan myös sen tallettajien, työntekijöiden ja muiden velkojien omistukseen perustuviin intresseihin. Erityisesti toisen

kohdan sanamuodosta käy selvästi ilmi, että kriisinratkaisuneuvoston ja komission on ainoastaan pyrittävä pitämään kriisinratkaisun kustannukset mahdollisimman alhaisina ja välttämään arvon alentumista, paitsi jos se on välttämätöntä kriisinratkaisutavoitteiden saavuttamiseksi.

234 Näin ollen on todettava, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 243 kohdassa, että kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa säädetyn kriisinratkaisun edellytyksen soveltaminen ei edellytä yhtäältä kyseessä olevan yhteisön kriisinratkaisun toteuttamiseen liittyvän yleisen edun ja toisaalta osakkeenomistajien ja velkojien oikeuksien punnitsemista.

235 Toisin kuin valittajat väittävät, yksinomaan osakkeenomistajien ja velkojien yksityisten etujen huomioon ottaminen ei ole tarpeen tämän tuomion 221 kohdassa mainituissa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen säännöksissä vahvistetun suhteellisuusperiaatteen eikä perusoikeuskirjan 17 artiklan ja 52 artiklan 1 kohdan perusteella.

236 Suhteellisuusperiaatteen osalta unionin tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä nimittäin todetaan, että yleisen edun mukaiseen tavoitteeseen ei voida pyrkiä ottamatta huomioon sitä, että se on sovitettava yhteen niiden perusoikeuksien kanssa, joita toimenpide koskee, siten, että yleistä etua koskevaa tavoitetta ja kyseessä olevia oikeuksia punnitaan keskenään (ks. vastaavasti tuomio 8.12.2022, Orde van Vlaamse Balies ym., C-694/20, EU:C:2022:963, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja tuomio 23.3.2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Ne bis in idem -periaatetta koskeva poikkeus), C-365/21, EU:C:2023:236, 59 kohta). Kuten tämän tuomion 233 kohdassa todetaan, osakkeenomistajien ja velkojien oikeudet eivät ole ainoita oikeuksia, jotka on otettava huomioon kriisinratkaisun yhteydessä.

237 Näin ollen ensimmäisen valitusperusteen kolmannen osan tueksi esitetty ensimmäinen väite on hylättävä perusteettomana.

238 Toisesta väitteestä, joka koskee Banco Popularin väitettyä syrjintää italialaisiin luottolaitoksiin – jotka saivat valtiontukea, vaikka ne eivät suorittaneet kriittisiä toimintoja – nähden, on todettava yhtäältä, että tämän tuomion 230 ja 231 kohdassa esitetyistä seikoista ilmenee, että mahdollisten vaihtoehtoisten ratkaisujen olemassaololla ei ole merkitystä arvioitaessa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa säädettyä edellytystä, vaan ne kuuluvat kyseisen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan soveltamisalaan. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi näin ollen perustellusti valituksenalaisen tuomion 253 kohdassa, että vaihtoehtoisia ratkaisuja koskevilla väitteillä ei ollut merkitystä yleistä etua koskevan perusteen täyttymisen kannalta.

239 Toisaalta siltä osin kuin valittajat väittävät, että Banco Popularin syrjintää suhteessa italialaisiin luottolaitoksiin ei voida perustella sillä, että nämä luottolaitokset eivät ole suorittaneet kriittisiä toimintoja, niiden väite perustuu valituksenalaisen tuomion 254 kohdan ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Kyseisessä kohdassa esitettyjen tietojen mukaan kriisinratkaisuneuvosto perusti päätöksensä paitsi siihen, että kyseiset luottolaitokset eivät suorittaneet kriittisiä toimintoja, myös siihen, että niiden likvidaatiolla ei olisi merkittävää kielteistä vaikutusta rahoitusvakauteen. Näyttää siis siltä, että kriisinratkaisuneuvosto on vedonnut juuri yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan c alakohdassa ja 5 kohdassa säädettyyn kriteeriin, jolla voidaan perustella erilainen kohtelu.

240 Kolmannessa väitteessään valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi kyseisen tuomion 261 kohdassa virheellisesti niiden myyntimenettelyn suhteettomuutta koskevan väitteen liian myöhään esitettynä, vaikka valittajat olivat ensimmäisessä oikeusasteessa jättämässään vastauskirjelmässä perustelleet sen esittämistä julkaisemalla uutta asiakirja-aineistoa tästä menettelystä.

241 Tältä osin ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn vastauskirjelmän 1, 47 ja 48 kohdasta yhdessä luettuina tosin ilmenee, että myyntimenettelyn sääntöjenvastaisuutta koskeva väite perustui osittain asiakirjoihin, jotka eivät olleet saatavilla silloin, kun kanne nostettiin ensimmäisessä oikeusasteessa.

242 Tämä seikka ei kuitenkaan yksinään ole omiaan osoittamaan virheelliseksi unionin yleisen tuomioistuimen valituksenalaisen tuomion 261 kohdassa esittämää näkemystä, jonka mukaan valittajat eivät olleet perustelleet, miksi ne eivät olleet riitauttaneet myyntimenettelyn sääntöjenmukaisuutta kannekirjelmässään.

243 Siltä osin kuin kyseiset argumentit perustuivat myös kanteen nostamishetkellä käytettävissä olleisiin asiakirjoihin, kantajien oli perusteltava, miksi se, ettei niillä ollut käytettävissään näitä myöhemmin julkaistuja asiakirjoja, esti niitä kanteen nostamisvaiheessa riitauttamasta tätä sääntöjenmukaisuutta, vaikka tämä edellyttäisi kyseisten argumenttien myöhempää laajentamista viimeksi mainittujen asiakirjojen avulla.

244 On kuitenkin huomattava, että valittajat eivät ole myöskään valitusvaiheessa esittäneet tällaista näyttöä.

245 Tästä seuraa, että ensimmäisen valitusperusteen kolmanteen osaan sisältyvä kolmas väite ja näin ollen myös tämä osa kokonaisuudessaan on hylättävä perusteettomana.

### F Toisen valitusperusteen ensimmäinen, toinen, kolmas ja neljäs osa, jotka koskevat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan rikkomista

246 Toisen valitusperusteen ensimmäisessä, toisessa, kolmannessa ja neljännessä osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen tulkitessaan ja soveltaessaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklaa ensimmäisen ja toisen arvostuksen osalta.

247 Aluksi on muistutettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 1 kohdan mukaan kriisinratkaisuneuvosto varmistaa ennen kriisinratkaisutoimesta päättämistä tai kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksien käyttämistä, että kyseisen yhteisön varojen ja velkojen oikeudenmukaisen, varovaisen ja realistisen arvostuksen tekee riippumaton henkilö.

248 Kyseisen arvostuksen osalta 20 artiklan 2, 3, 10 ja 11 kohdassa erotetaan toisistaan lopulliset arvostukset eli sellaiset arvostukset, jotka täyttävät kaikki kyseisen artiklan 1 ja 4–9 kohdassa säädetyt vaatimukset, ja tilapäiset arvostukset, jotka eivät täytä kaikkia näitä vaatimuksia. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 13 kohdan mukaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 ja 11 kohdan mukaisesti tehty tilapäinen arvostus on kriisinratkaisuneuvostolle pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista tai päättää käyttää kyseeseen tulevien pääomainstrumenttien alaskirjaus- tai muuntamisvaltuuksia.

249 Käsiteltävänä olevassa asiassa ensimmäinen ja toinen arvostus hyväksyttiin tilapäisiksi arvostuksiksi. Ensimmäisen arvostuksen, jonka kriisinratkaisuneuvosto hyväksyi 5.6.2017 mainitun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan a alakohdan perusteella, tarkoituksena oli tuottaa tietoa perustellun toteamuksen tekemiseksi siitä, täyttyivätkö mainitun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisessä alakohdassa säädetyt kriisinratkaisun edellytykset.

250 Deloitte toimitti 6.6.2017 kriisinratkaisuneuvostolle toisen arvostuksen. Kyseisen arvostuksen tarkoituksena oli suorittaa mainitun asetuksen 20 artiklan 4 kohdassa, 5 kohdan f alakohdassa ja 9 kohdassa säädetyt arvostukset.

251 EKP teki samana päivänä kriisinratkaisuneuvostoa kuultuaan kyseisen asetuksen 18 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti arvioinnin ensimmäisestä kriisinratkaisuedellytyksestä, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa.

252 Toisen valitusperusteen ensimmäisessä ja kolmannessa osassa valittajat väittävät pääasiassa, että ensimmäinen ja toinen arvostus eivät täytä yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 1, 4, 5, 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia, toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisessa tuomiossa. Tämän valitusperusteen neljännestä osasta, joka koskee mainitun asetuksen 20 artiklan 10 ja 11 kohdan noudattamatta jättämistä, valittajat väittävät lähinnä, että tilapäiset arvostukset voivat olla pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimesta vain, jos niitä seuraa jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus.

### *1. Toisen valitusperusteen ensimmäinen osa*

253 Toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi, ensimmäinen ja toinen arvostus eivät täyttäneet yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 1 ja 4 kohdan vaatimuksia.

#### *a) Asianosaisten lausumat*

254 Ensimmäisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että kun otetaan huomioon ensimmäisessä ja toisessa arvostuksessa esitetyt varaukset, näitä arvostuksia ei voida pitää realistisina, varovaisina ja oikeudenmukaisina. Ensimmäisen arvostuksen osalta unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 347 ja 294 kohdassa virheellisesti, että EKP:n arviointi siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, oli johtanut siihen, että kyseinen arvostus oli rauennut. Kriisinratkaisuneuvosto ei nimittäin voi delegoida kyseistä arvostusta EKP:lle. Toisen arvostuksen osalta valittajat väittävät, että yhtäältä unionin yleisen tuomioistuimen kyseisen tuomion 353 kohdassa esittämä muistutus siitä, että arvostuksen on perustuttava oikeudenmukaisiin, varovaisiin ja realistisiin oletuksiin, ja toisaalta sen tuomion 357 kohdassa esittämä päätelmä, jonka mukaan nämä vaatimukset täyttyivät Deloitten esittämistä varauksista huolimatta, ovat ristiriidassa keskenään.

255 Toinen väite koskee sitä, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 1 ja 4 kohtaa, luettuna yhdessä teknisten sääntelystandardien luonnoksen 8 artiklassa esitettyjen täsmennysten kanssa, on rikottu. Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 359 ja 360 kohdassa, näistä säännöksistä seuraa, että myös tilapäisten arvostusten tapauksessa arvostuksen on katettava kyseisen yhteisön kaikki varat ja velat.

256 Valittajat väittävät kolmannessa väitteessään, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti kyseisen tuomion 392 kohdassa, että tiettyjen omaisuuserien arvioiminen toisessa arvostuksessa ei ollut kyseisen asetuksen 20 artiklan 1 kohdan vastainen aliarviointi. Mainitun tuomion 370 ja 371 kohdassa tarkoitettujen lainojen ja saamisten osalta ne väittävät, että teknisten sääntelystandardien luonnoksen 8 artiklaa sovelletaan ainoastaan arvostuksessa erityisesti huomioitaviin omaisuuseriin. Kyseisen tuomion 378 ja 379 kohdasta valittajat väittävät, että yhtäältä toisessa arvostuksessa ja toisaalta Banco Santanderin kriisinratkaisun jälkeen tekemissä laskelmissa huomioon otetun verosaamisten arvon eroa ei voida perustella negatiivisilla veroperustoilla. Unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 386 ja 387 kohdassa virheellisesti, että oli perusteltua olla antamatta arvoa liikeomaisuudelle, vaikka Banco Popular jatkoi toimintaansa Banco Santanderista erillisenä yksikkönä 4.10.2018 saakka. Lisäksi valituksenalaisen tuomion perusteluissa esitetty väite Banco Popularin heikon tuloksen vaikutuksesta aineettomien hyödykkeiden arvoon on puhtaasti spekulatiivinen.

257 Neljännessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, ettei Deloitten toisessa arvostuksessa käyttämä laaja arvojen vaihteluväli ole varovainen, oikeudenmukainen ja realistinen. Unionin yleinen tuomioistuin totesi tältä osin virheellisesti valituksenalaisen tuomion 396 kohdassa, että kantajat ovat riitauttaneet tämän vaihteluvälin uskottavuuden esittämättä mitään erityisiä perusteluja. Vaikka teknisten sääntelystandardien luonnoksen 2 artiklan 3 kohdassa sallitaan arvostuksen esittäminen laajan arvojen vaihteluvälin muodossa, Deloitten laaja arvojen vaihteluväli ei voi täyttää varovaisen, oikeudenmukaisen ja realistisen arvostuksen kriteeriä.

258 Viidennessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 404–409 kohdassa virheellisesti niiden väitteen, jossa asetetaan kyseenalaiseksi nettovarallisuuden arvon laskeminen ensimmäisessä ja toisessa arvostuksessa sekä EKP:n tekemä arviointi Banco Popularin kykenemättömyydestä tai todennäköisestä kykenemättömyydestä jatkaa toimintaansa. Banco Popularin arvon arvioinnin osalta nämä kaksi arvostusta ovat vertailukelpoisia riippumatta niiden tavoitteiden ja oikeudellisen perustan eroista. Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että EKP:n arvioinnin vuoksi ensimmäinen arvostus oli rauennut niistä ensimmäisessä väitteessä esitetyistä syistä, jotka on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 254 kohdassa. Toisen arvostuksen ja EKP:n kyseisen arvioinnin välisten ristiriitaisuuksien osalta ei ole merkitystä sillä, käytetäänkö taloudellista arvoa vai kirjanpitoarvoa, koska toinen arvostus sisältää laskelmia, jotka koskevat järjestämättömiä saamisia ja jotka ovat ristiriidassa EKP:n Banco Popularista tekemän arvioinnin kanssa, joka koski tämän kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa. Toisessa arvostuksessa käytetty negatiivinen arvo tarkoittaa joka tapauksessa, että Banco Popular oli maksukyvytön, mikä on selvästi ristiriidassa EKP:n arvion kanssa.

259 Komission ja Banco Santanderin mukaan toisen valitusperusteen ensimmäistä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valittajat tyytyvät vain toistamaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esittämänsä argumentit. Tämän valitusperusteen ensimmäinen osa on joka tapauksessa perusteeton.

260 Kriisinratkaisuneuvosto ja Espanjan kuningaskunta väittävät, että tämä osa on perusteeton.

### *b) Unionin tuomioistuimen arviointi*

261 Komission ja Banco Santanderin esittämän oikeudenkäyntiväitteen osalta on todettava, että valittajat pyrkivät toisen valitusperusteen ensimmäisessä osassa lähinnä kyseenalaistamaan unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun

asetuksen 20 artiklan 1 ja 4 kohdasta. Lisäksi valituksessa on täsmällisesti yksilöity kritiikin kohteena olevat valituksenalaisen tuomion kohdat ja argumentit, joihin niiden kritiikki perustuu. Näin ollen tämän valitusperusteen ensimmäistä osaa ei voida jättää tutkimatta.

262 Asiakysymyksen osalta valittajat esittävät toisen valitusperusteen ensimmäisen osan tueksi viisi väitettä.

*1) Ensimmäinen väite*

263 Ensimmäisessä väitteessä valittajat arvostelevat valituksenalaisen tuomion 347 ja 357 kohtaa sillä perusteella, että ensimmäisessä ja toisessa arvostuksessa esitetyt varaukset, jotka koskevat tarkistettujen tietojen luotettavuutta ja riittävyyttä sekä tulosten oikeellisuutta, olivat sellaisia, että ne kyseenalaistivat näiden arvioiden oikeudenmukaisuuden, varovaisuuden ja realistisuuden.

264 Ensimmäisen arvostuksen osalta kyseisen tuomion 296 ja 347 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että tämä väite oli tehoton, koska EKP:n arviointi siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, oli johtanut siihen, että kyseinen arvostus oli rauennut. Jos valittajat väittävät, että kriisinratkaisuneuvosto ei voi ”delegoida” tätä arvostusta EKP:lle, ne jättävät huomiotta sen, että – kuten unionin tuomioistuin on jo todennut – yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 18 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa annetaan EKP:lle tällaisen arvioinnin tekemiseen ensisijainen toimivalta, joka perustuu EKP:llä valvontaviranomaisena olevaan asiantuntemukseen. Sen vuoksi, että EKP:llä on tässä ominaisuudessa käytettävissään kaikki vakavaraisuutta koskevat tiedot kyseessä olevasta yhteisöstä, sillä on nimittäin parhaat edellytykset päättää kyseisen ehdon täyttymisestä kyseisen asetuksen 18 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa olevan määritelmän – joka koskee sitä, onko yhteisö kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, ja jossa viitataan muun muassa vakavaraisuustilanteeseen liittyviin seikkoihin, kuten toimilupaedellytyksiin, varojen määrään suhteessa velkojen määrään taikka nykyiseen tai tulevaan velkaantumiseen – perusteella (tuomio 6.5.2021, ABLV Bank ym. v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, 62 kohta). Nyt käsiteltävässä tapauksessa on tärkeää lisätä, että EKP:n Banco Popularista tekemä arviointi, joka koski tämän kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, perustui myös tuoreempiin tietoihin kuin ensimmäinen arvostus.

265 Tästä seuraa, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 294–296 ja 347 kohdassa, että EKP:n arviointi siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, oli johtanut siihen, että ensimmäinen arvostus, joka koski samaa tilannetta, oli rauennut.

266 Toisen arvostuksen osalta on todettava, että valittajien väitteet perustuvat valituksenalaisen tuomion 353 kohdan ilmeisen virheelliseen tulkintaan. Toisin kuin valittajat väittävät, unionin yleinen tuomioistuin ei tyytynyt toteamaan, että arvostuksen on perustuttava oikeudenmukaisiin, varovaisiin ja realistisiin oletuksiin, vaan se korosti, että arvioijan on otettava huomioon eri tekijät ja olosuhteet. Unionin yleisen tuomioistuimen kyseisen tuomion 356 kohdassa esittämien tosiseikkoja koskevien toteamusten mukaan toinen arvostus perustui olettamuksiin ja siinä otettiin huomioon useita tekijöitä käyttäen perusteena tulevaisuutta koskevia arvioita ja arviointeja. Tuomion 357 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin totesi lisäksi perustellusti, että aikarajoitukset ja käytettävissä olevat tiedot huomioon ottaen tietty epävarmuus ja likiarvot kuuluvat luonnostaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti suoritettavaan tilapäiseen arvostukseen.

267 Näin ollen on katsottava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 357 kohdassa perustellusti ja ilman ristiriitaa kyseisen tuomion 353 kohdassa esittämänsä toteamuksen kanssa, että Deloitten esittämät varaukset eivät olleet omiaan kyseenalaistamaan toisen arvostuksen oikeudenmukaista, varovaista ja realistista luonnetta.

268 Näin ollen ensimmäinen väite on hylättävä perusteettomana.

*2) Toinen väite*

269 Valittajat väittävät, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 359 ja 360 kohdassa, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 1 ja 4 kohdasta ja teknisten sääntelystandardien luonnoksen 8 artiklasta seuraa, että myös tilapäisissä arvostuksissa on arvioitava kaikki varat ja velat ilman, että voidaan keskittyä tiettyihin varoihin ja velkoihin.

270 Tältä osin on huomattava, että kyseisen asetuksen 20 artiklan 1 kohdassa säädetään varojen ja velkojen ”oikeudenmukaisesta, varovaisesta ja realistisesta” arvostuksesta, mutta siinä ei kuitenkaan edellytetä, että kaikki varat ja velat määritettäisiin tyhjentävästi. Tällainen vaatimus ei seuraa myöskään kyseisen asetuksen 20 artiklan 4 kohdasta, jossa todetaan ainoastaan, että arvostuksen tavoitteena on ”varojen ja velkojen arvon arvioiminen”.

271 Kiireellisten olosuhteiden vuoksi tehtävään tilapäiseen arvostukseen sisällytettävän varoja ja velkoja koskevan arvion on oltava – kuten yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 kohdan toisessa virkkeessä todetaan – oikeudenmukaisuutta, varovaisuutta ja realistisuutta koskevien vaatimusten mukainen vain siltä osin kuin se kulloisissakin olosuhteissa on kohtuudella mahdollista. Tilapäisten arvostusten hyväksymiselle ominaisessa kiireellisessä tilanteessa voi nimittäin osoittautua mahdottomaksi määrittää tyhjentävästi kaikki varat ja velat.

272 Vastaavasti teknisten sääntelystandardien luonnoksen 8 artiklan mukaan arvioijan on erityisesti keskityttävä aloihin, jotka ovat alttiita merkittävälle arvostuksen epävarmuudelle ja joilla on merkittävä vaikutus kokonaisarvostukseen.

273 Näissä olosuhteissa unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti valituksenalaisen tuomion 359 ja 360 kohdassa, että Deloitte saattoi käytettävissä olleen lyhyen ajan vuoksi asettaa etusijalle käytettävissä olevien tietojen tarkastelun ja keskittyä vain niihin Banco Popularin keskeisiin varoihin ja velkoihin, joiden arvostukseen liittyi suurta epävarmuutta.

274 Tästä seuraa, että toinen väite on hylättävä.

*3) Kolmas väite*

275 Kolmannen väitteen osalta on muistutettava, että koska kriisinratkaisuneuvoston ja komission on tehtävä teknisluonteisia valintoja sekä monitahoisia ennusteita ja arviointeja hyväksyessään kriisinratkaisumääräyksen, niille on sallittava tietty harkintavalta. Kun otetaan huomioon tämä harkintavalta, unionin tuomioistuimen tehtävänä oleva tuomioistuinvalvonta kriisinratkaisumääräyksen perustelujen oikeellisuuden osalta ei saa johtaa siihen, että ne korvaavat kriisinratkaisuneuvoston ja komission arvioinnin omalla arvioinnillaan, vaan sen tarkoituksena on varmistaa, ettei päätös perustu aineellisesti virheellisiin tosiseikkoihin eikä

siihen liity ilmeistä arviointivirhettä tai harkintavallan väärinkäyttöä (ks. analogisesti tuomio 4.5.2023, EKP v. Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, 55 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Näitä periaatteita sovelletaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 1, 3, 10, 11 ja 13 kohdassa säädettyyn pankkilaitoksen velkojen ja varojen arvostukseen, jonka kriisinratkaisuneuvosto suorittaa tai jonka riippumaton asiantuntija suorittaa kriisinratkaisuneuvoston pyynnöstä.

276 Valituksenalaisen tuomion 370 ja 371 kohdassa tarkoitettujen lainojen ja saatavien osalta valittajat toteavat ainoastaan, että niiden mukaan teknisten sääntelystandardien luonnoksen 8 artiklaa sovelletaan ainoastaan arvostuksessa erityisesti huomioitaviin omaisuuseriin. Unionin yleinen tuomioistuin totesi kuitenkin kyseisen tuomion 370 kohdassa, että niihin huomattavaa epävarmuutta sisältäviin aloihin, joihin arvioija kiinnittää erityistä huomiota, sisältyvät muun muassa lainat ja saamiset. Valittajat eivät kuitenkaan valituksessaan esitä mitään väitteitä, joilla nimenomaisesti kyseenalaistettaisiin tämä arviointi, vaan ne pyytävät unionin tuomioistuinta arvioimaan tosiseikkoja uudelleen, mihin sillä ei ole toimivaltaa valitusasioissa. Tätä argumenttia ei näin ollen voida ottaa tutkittavaksi.

277 Valituksenalaisen tuomion 378 ja 379 kohdan osalta unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että Banco Santanderin kriisinratkaisun jälkeen suorittama verosaamisten arviointi ei ollut omiaan osoittamaan, että Deloitte oli aliarvioinut ne. Tältä osin se totesi erityisesti, että Banco Santanderin näille omaisuuserille antama arvo riippui muun muassa näiden kahden yhteisön välisestä synergiasta, kun taas Deloitten oli määritettävä eri omaisuuseräluokkien arvo – ei tietyn ostajan, vaan – kaikkien mahdollisten ostajien kannalta. Valittajat kiistivät näiden tosiseikkoja koskevien arviointien oikeellisuuden ja pyysivät sen vuoksi unionin tuomioistuinta arvioimaan tosiseikkoja uudelleen, minkä vuoksi niiden sitä koskevaa pyyntöä ei voida ottaa tutkittavaksi.

278 Lopuksi unionin yleinen tuomioistuin esitti kyseisen tuomion 386 ja 387 kohdassa Deloitten aineettomien hyödykkeiden arviointimenetelmää koskevat selvitykset ja totesi, että sen mukaan Banco Popularin heikko tulos oli osoitus aineettomien hyödykkeiden mahdollisesta arvonalentumisesta. Valittajat riitauttavat valituksessaan nämä arvioinnit ja vetoavat jälkimmäisen toteamuksen väitettyyn spekulatiivisuuteen ja tukeutuvat kriisinratkaisun jälkeisiin tosiseikkoihin. Tästä seuraa, että valittajat pyytävät unionin tuomioistuinta jälleen kerran arvioimaan uudelleen tosiseikkoja, mutta tällaista vaatimusta ei voida ottaa tutkittavaksi valitusvaiheessa.

279 Tästä seuraa, että kolmas väite on jätettävä tutkimatta.

*4) Neljäs väite*

280 Valituksenalaisen tuomion 395–400 kohdasta ilmenee toisessa arvostuksessa käytetystä arvojen vaihteluvälistä, että Deloitten toimittamien tietojen mukaan eri skenaarioissa käytettyjen arvojen välinen ero oli perusteltu tässä arvostuksessa käytetyn menetelmän vuoksi teknisten sääntelystandardien luonnoksen 2 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

281 Vaikka valittajat väittävät valituksessaan, että valittu vaihteluväli oli liian suuri, jotta sitä voitaisiin pitää varovaisena, oikeudenmukaisena ja realistisena, ne myöntävät, että valittu arvostusmenetelmä oli kyseisen säännöksen mukainen. Näin ollen ne pyytävät jälleen kerran unionin tuomioistuinta arvioimaan tosiseikat uudelleen, mutta tällaista vaatimusta ei voida ottaa tutkittavaksi valitusvaiheessa.

282 Näin ollen neljättä väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi.

*5) Viides väite*

283 Valittajat väittävät viidennessä väitteessään, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 404–409 kohdassa virheellisesti niiden argumentit, joiden mukaan toisessa arvostuksessa käytetyn varallisuuden arvon, joka oli 1,3 miljardin euron ja alle 8,2 miljardin euron välillä, ja ensimmäisen arvostuksen sekä EKP:n esittämän arvioinnin, joka koski Banco Popularin kykenemättömyyttä tai todennäköistä kykenemättömyyttä jatkaa toimintaansa, välillä oli ristiriita.

284 Ensinnäkin ne väittävät, että se, että sekä kriisinratkaisuneuvosto että Deloitte suorittivat Banco Popularin arvostuksen, riittää yksinään tekemään ensimmäisestä ja toisesta arvostuksesta vertailukelpoisia, riippumatta niiden erilaisista tavoitteista ja oikeusperustasta.

285 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi kuitenkin perustellusti valituksenalaisen tuomion 406 kohdassa, että ensimmäisen ja toisen arvostuksen erilaiset tavoitteet merkitsivät sitä, että näiden arvostusten oli perustuttava erilaisiin arviointiperusteisiin, jotka on määritelty EPV:n teknisten standardien luonnoksessa. Unionin yleinen tuomioistuin muistutti yksityiskohtaisemmin, että näiden teknisten standardien luonnoksen mukaisesti ensimmäisen arvostuksen ensisijaisena tavoitteena oli määrittää, ylittikö yhteisön varojen kokonaisarvo sen velkojen kokonaisarvon, toisin sanoen, oliko yhteisö taseen perusteella vakavarainen, kun taas toisen arvostuksen oli perustuttava yhteisön taloudelliseen arvoon eikä kirjanpitoarvoon.

286 Näiden erojen vuoksi unionin yleinen tuomioistuin pystyi oikeudellista virhettä tekemättä hylkäämään näiden arvostusten väliseen väitettyyn ristiriitaan perustuvan argumentin.

287 Toiseksi, kun otetaan huomioon tämän tuomion 264 kohdassa esitetyt seikat, unionin yleinen tuomioistuin katsoi perustellusti, että EKP:n arviointi siitä, oliko Banco Popular kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, oli johtanut siihen, että ensimmäinen arvostus, joka koski tätä samaa tilannetta, oli rauennut.

288 Kolmanneksi toisen arvostuksen ja EKP:n arvioinnin välisten väitettyjen ristiriitojen osalta valittajat eivät riitauta valituksenalaisen tuomion 409 kohtaan sisältyvää toteamusta, jonka mukaan toisessa arvostuksessa oli otettava huomioon Banco Popularin taloudellinen arvo eikä sen kirjanpitoarvoa, mikä on omiaan sulkemaan pois sen, että tässä arvostuksessa huomioon otetun negatiivisen taloudellisen arvon ja muun muassa EKP:n arvioon sisältyvän toteamuksen, jonka mukaan Banco Popular oli maksukykyinen, välillä on ilmeinen ristiriita.

289 Koska väitettyjä ristiriitaisuuksia järjestämättömien saamisten laskennassa ei ole täsmennetty, näitä ristiriitaisuuksia koskeva väite ei myöskään riitä osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi tehnyt oikeudellisen virheen.

290 Tästä seuraa, että viides väite ja näin ollen toisen valitusperusteen ensimmäinen osa on kokonaisuudessaan hylättävä perusteettomana.

### *2. Toisen valitusperusteen toinen osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan rikkomista*

291 Toisen valitusperusteen toisessa osassa valittajat arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se teki useita oikeudellisia virheitä arvioidessaan sitä, ovatko ensimmäinen ja toinen arvostus yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan mukaisia.

#### *a) Asianosaisten lausumat*

292 Valittajat väittävät ensinnäkin, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 292 ja 293 kohdassa, yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan a alakohdassa säädetyn analyysin on oltava riippumattoman henkilön eikä kriisinratkaisuneuvoston tekemä. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 298 kohdassa virheellisesti, että kantajat eivät olleet esittäneet mitään argumentteja kyseisen asetuksen 20 artiklan 5 kohdan c alakohdan osalta, vaikka kantajat olivat ensimmäisessä oikeusasteessa antamassaan vastauskirjelmässä väittäneet, että näissä arvostuksissa ei ole analysoitu kyseisessä säännöksessä tarkoitettua tavoitetta. Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 299 ja 301 kohdassa ilman mitään todisteita tai perusteluja, että toinen arvostus sisälsi kyseisen asetuksen 20 artiklan 5 kohdan b, f ja g alakohdassa tarkoitetun analyysin.

293 Banco Santander väittää, että toisen valitusperusteen toista osaa ei voida ottaa tutkittavaksi sillä perusteella, että valittajat tyytyvät vain toistamaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esittämänsä argumentit. Tämä valitusperusteen osa on joka tapauksessa perusteeton.

294 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto ja Espanjan kuningaskunta väittävät, että tämän valitusperusteen toinen osa on perusteeton.

#### *b) Unionin tuomioistuimen arviointi*

##### *1) Tutkittavaksi ottaminen*

295 Banco Santanderin esittämän oikeudenkäyntiväitteen osalta on todettava, että toisen valitusperusteen toisessa osassa valittajat pyrkivät kyseenalaistamaan unionin yleisen tuomioistuimen tulkinnan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdasta ja yksilöivät samalla valituksenalaisessa tuomiossa kritisoidut seikat ja argumentit, joihin niiden kritiikki perustuu. Näin ollen tämän valitusperusteen toista osaa ei voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

296 Unionin yleinen tuomioistuin totesi tämän osan tueksi esitetyn kolmannen väitteen osalta riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja Deloitten kertomuksen perusteella, että Deloitte oli analyysissään ottanut huomioon mainitun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan b, f ja g alakohdassa tarkoitetut tavoitteet. Vaikka valittajat väittävät nyt, että näitä tavoitteita ei ole analysoitu toisessa arvostuksessa, ne kyseenalaistavat unionin yleisen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevat arvioinnit mutta eivät kuitenkaan väitä, että ne olisi otettu huomioon vääristyneellä tavalla. Toisen valitusperusteen toisen osan kolmas väite on näin ollen jätettävä tutkimatta.

*2) Asiakysymys*

297 Ensimmäisen väitteen osalta on muistutettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdassa täsmennetään ne tavoitteet, joihin 20 artiklan 1 kohdassa tarkoitetussa varojen ja velkojen arvostuksessa on pyrittävä. Vaikka viimeksi mainitussa säännöksessä säädetään, että arvostuksen tekee henkilö, joka on riippumaton viranomaisista, myös kriisinratkaisuneuvostosta, kansallisesta kriisinratkaisuviranomaisesta ja asianomaisesta yhteisöstä, asetuksen 20 artiklan 3 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että kriisinratkaisuneuvosto voi tehdä varojen ja velkojen tilapäisen arvostuksen, jos riippumaton arvostus ei ole mahdollinen.

298 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 292 ja 293 kohdassa perustellusti, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan a alakohdassa tarkoitetun tavoitteen arvioinnin ei aina tarvitse olla riippumattoman asiantuntijan suorittama.

299 Niinpä toisen valitusperusteen toisen osan ensimmäinen väite on perusteeton.

300 Toisen väitteen osalta on totta, että valittajat kiistävät perustellusti valituksenalaisen tuomion 298 kohdassa esitetyn toteamuksen, jonka mukaan ne eivät esittäneet ensimmäisessä oikeusasteessa nostamassaan kanteessa ja antamassaan vastauskirjelmässä mitään erityistä argumenttia yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 5 kohdan c alakohdassa tarkoitetusta tavoitteesta, paikkansapitävyyden. Vastauskirjelmässään ne väittivät, ettei arvostusta ollut tehty tätä tarkoitusta varten.

301 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 48 kohdassa, unionin yleinen tuomioistuin ei silti tehnyt oikeudellista virhettä, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 302 ja 303 kohdassa, että ensimmäinen arvostus oli yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen säännösten mukainen, tukeutuen kyseisen asetuksen 20 artiklan 10 ja 11 kohtaan.

302 Tältä osin on todettava, että mainitussa 20 artiklan 10 kohdassa täsmennetään, että tiettyjä arvostusta koskevia vaatimuksia on noudatettava myös kiireellisissä tapauksissa, kun taas toisia on noudatettava vain mahdollisuuksien mukaan. Näiden kahden vaatimustyypin osalta kyseisessä säännöksessä ei kuitenkaan mainita kyseisen asetuksen 20 artiklan 5 kohdassa tarkoitettujen arvostuksen tavoitteiden analyysia.

303 Lisäksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 11 kohdassa säädetään nimenomaisesti, että arvostus, joka ei ole kaikkien kyseisen asetuksen 20 artiklan 1 ja 4–9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen, on katsottava tilapäiseksi, kunnes riippumaton henkilö on tehnyt arvostuksen, jossa on noudatettu täysin kaikkia kyseisissä kohdissa säädettyjä vaatimuksia. Asetuksen 20 artiklan 13 kohdan mukaan tällainen tilapäinen arvostus on kriisinratkaisuneuvostolle pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista. Näin ollen se, että kyseisen asetuksen 20 artiklan 5 kohdan c alakohdassa tarkoitettua tavoitetta ei ole otettu huomioon, ei merkitse, että arvostus olisi lainvastainen, vaan ainoastaan, että sitä on pidettävä tilapäisenä.

304 Toisen valitusperusteen toisen osan toinen väite on näin ollen tehoton.

305 Tästä seuraa, että toisen valitusperusteen toinen osa on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain perusteeton.

### *3. Toisen valitusperusteen kolmas osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdan rikkomista*

306 Toisen valitusperusteen kolmannessa osassa valittajat vetoavat yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdan rikkomiseen. Kyseinen osa sisältää kaksi väitettä.

#### *a) Asianosaisten lausumat*

307 Ensimmäisessä valitusperusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi valituksenalaisen tuomion 417 ja 418 kohdassa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 7 kohtaa katsoessaan, että toisessa arvostuksessa tarkoitetut tilinpäätösasiakirjojen puutteet eivät olleet merkityksellisiä, koska ne sisältyivät likvidaatioskenaarion analyysiä koskevaan kertomuksen osaan. Saman säännöksen perusteella toisessa arvostuksessa arvioitiin kuitenkin nimenomaisesti, olisiko sijoittajia likvidaatioskenaariossa kohdeltu paremmin vai huonommin.

308 Toisessa väitteessään, joka koskee kyseisen asetuksen 20 artiklan 9 kohdan rikkomista, valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin jätti huomiotta kyseisen säännöksen sanamuodon, kun se katsoi kyseisen tuomion 421–423 kohdassa, että kysymys osakkeenomistajien ja velkojien eri luokkien kohtelusta likvidaatioskenaariossa ei kuulu toisen vaan kolmannen arvostuksen piiriin.

309 Banco Santander väittää, että toisen valitusperusteen kolmas osa on jätettävä tutkimatta, koska valittajat tyytyvät vain toistamaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esittämänsä argumentit. Toisen valitusperusteen tämä osa on joka tapauksessa perusteeton.

310 Komissio, kriisinratkaisuneuvosto ja Espanjan kuningaskunta väittävät, että tämän valitusperusteen kolmas osa on perusteeton.

#### *b) Unionin tuomioistuimen arviointi*

311 Oikeudenkäyntiväitteestä on todettava, että valittajat väittävät toisen valitusperusteen kolmannessa osassa, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 417 ja 418 kohdassa sekä 421–423 kohdassa virheellisesti useita väitteitä, joissa kyseenalaistettiin se, oliko toinen arvostus yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdan mukainen.

312 Toisin kuin Banco Santander väittää, valittajat eivät ainoastaan toista ensimmäisessä oikeusasteessa esittämiään argumentteja, minkä vuoksi ne voidaan ottaa tutkittaviksi.

313 Toisen valitusperusteen kolmas osa on silti hylättävä tehottomana.

314 Tämän osan ensimmäisestä väitteestä, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 7 kohdan rikkomista, on todettava, että valituksenalaisen tuomion kritisoidut kohdat kuuluvat unionin yleisen tuomioistuimen tarkasteluun, joka liittyy valittajien väitteisiin, joiden mukaan toista arvostusta oli täydennettävä päivitetyllä taseella ja kertomuksella kunkin Banco Popularin konserniin kuuluvan yhteisön rahoitusasemasta.

315 Hylätessään tämän argumentin unionin yleinen tuomioistuin kuitenkin tukeutui valituksenalaisen tuomion 416–419 kohdassa vain siihen, että sille esitetyillä asiakirjoilla ei ollut merkitystä. Unionin yleinen tuomioistuin oli jo kyseisen tuomion 415 kohdassa todennut, että tällainen vaatimus ei seurannut kyseisen asetuksen 20 artiklan 7 kohdasta. Lisäksi se muistutti kyseisen tuomion 414 kohdassa, että mainitun asetuksen 20 artiklan 10 kohdan mukaan toisen arvostuksen kaltaisen tilapäisen arvostuksen oli täytettävä kyseisen asetuksen 20 artiklan 7 ja 9 kohdan vaatimukset vain siltä osin kuin se oli kulloisissakin olosuhteissa kohtuudella mahdollista.

316 Nämä seikat, joita valittajat eivät riitauta valituksessaan, ovat riittävä peruste hylätä niiden argumentti, jonka mukaan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 7 kohtaa on rikottu.

317 Toisen valitusperusteen kolmannen osan toisen väitteen osalta, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 9 kohdan rikkomista, valittajat tyytyvät arvostelemaan valituksenalaisen tuomion 421–423 kohtaa siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi siinä, että kysymys osakkeenomistajien ja velkojien eri ryhmien kohtelusta likvidaatioskenaariossa ei kuulu toisen vaan kolmannen arvostuksen piiriin.

318 Kyseisen tuomion 420 ja 421 kohdasta sekä 423 kohdan loppuosasta ilmenee kuitenkin, että hylätessään niiden argumentin yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 9 kohdan rikkomisesta unionin yleinen tuomioistuin tukeutui myös toteamukseen, jonka mukaan toisen arvostuksen osalta oli kyseisen asetuksen 20 artiklan 10 kohdan mukaisesti noudatettu kyseisen säännöksen vaatimuksia siltä osin kuin se oli kulloisissakin olosuhteissa kohtuudella mahdollista. Valittajat eivät kiistä tätä toteamusta, joten myös toinen väite on tehoton.

319 Toisen valitusperusteen kolmas osa on siten hylättävä.

### *4. Toisen valitusperusteen neljäs osa, joka koskee yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 ja 11 kohdan rikkomista*

#### *a) Asianosaisten lausumat*

320 Toisen valitusperusteen neljännessä osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin rikkoi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 ja 11 kohtaa katsoessaan valituksenalaisen tuomion 277–284 kohdassa, että se, että jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ei ollut tehty, ei ollut omiaan vaikuttamaan riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen pätevyyteen.

321 Asetuksen 20 artiklan 13 kohdan mukaan tilapäinen arvostus on tehtävä kyseisen artiklan 10 ja 11 kohdan mukaisesti, jotta se olisi pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista ennen kriisinratkaisua. Mainitun asetuksen 20 artiklan 11 kohdasta seuraa, että tilapäistä arvostusta on seurattava jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus. Muussa tapauksessa vaatimus lopullisten arvostusten tekemisestä olisi merkityksetön.

322 Lisäksi on niin, että vaikka yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 kohdan mukaan kyseisen artiklan 1, 7 ja 9 kohdassa säädettyjä vaatimuksia oli noudatettava vain siltä osin kuin se on kulloisissakin olosuhteissa kohtuudella mahdollista,

kyseinen säännös ei nimenomaisesti vapauta kriisinratkaisuneuvostoa asetuksen 20 artiklan 5 kohdasta johtuvien vaatimusten noudattamisesta. Valittajat lisäävät tässä yhteydessä, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 283 ja 284 kohdassa virheellisesti niiden väitteen, jonka mukaan kieltäytyminen toimittamasta arvostusten lopullisia versioita osoittaa, että tilapäiset arvostukset olivat epätarkkoja.

323 Kriisinratkaisuneuvoston, komission, Espanjan kuningaskunnan ja Banco Santanderin mukaan nämä argumentit eivät ole perusteltuja.

### *b) Unionin tuomioistuimen arviointi*

324 Toisen valitusperusteen neljännessä osassa valittajat arvostelevat valituksenalaisen tuomion 277–284 kohtaa sillä perusteella, että valittajien mukaan tilapäinen arvostus voi olla pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista vain, jos niitä seuraa jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus.

325 Tältä osin on toki totta, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 13 kohdassa viitataan tilapäisiin arvostuksiin, jotka on tehty ”[kyseisen artiklan] 10 ja 11 kohdan mukaisesti”, mikä viittaa siihen, että tilapäisen arvostuksen on täytettävä kyseisen artiklan 10 ja 11 kohdassa säädetyt edellytykset, jotta se olisi pätevä peruste päättää kriisinratkaisutoimista. Asetuksen 20 artiklan 11 kohdassa säädetään kuitenkin, että arvostus, joka ei ole kaikkien 1 ja 4–9 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukainen, on katsottava tilapäiseksi, ”kunnes riippumaton henkilö on tehnyt [jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen, joka on tehtävä] niin pian kuin se on käytännössä mahdollista”. Tästä sanamuodosta ja erityisesti konjunktiosta ”kunnes” seuraa, että jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tekeminen ei ole edellytys sille, että arvostusta voidaan pitää tilapäisenä.

326 Valittajat väittävät virheellisesti, että tämän tulkinnan vuoksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 11 kohdassa tarkoitettu jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus jää vaille tehokasta vaikutusta. Kyseisen säännöksen mukaan sen tarkoituksena on yhtäältä varmistaa, että asianomaiselle yhteisölle mahdollisesti aiheutuvat tappiot otetaan kokonaisuudessaan huomioon kyseisen yhteisön kirjanpidossa, ja toisaalta tuottaa tietoa perustellun päätöksen tekemiseksi velkojien saamisten palauttamiseksi tai maksetun vastikkeen arvon lisäämiseksi kyseisen asetuksen 20 artiklan 12 kohdan mukaisesti.

327 Koska lisäksi jälkikäteen suoritettava lopullinen arvostus tehdään – tämä tavoite huomioon ottaen – väistämättä kriisinratkaisumääräystä koskevan hyväksynnän antamisen jälkeen, on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin toimen laillisuutta on arvioitava toimen antamisajankohtana olemassa olleiden tosiseikkojen ja oikeudellisten seikkojen perusteella (tuomio 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami ym. v. komissio, C-398/13 P, EU:C:2015:535, 22 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

328 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 277–284 kohdassa, että jälkikäteen suoritettavan lopullisen arvostuksen tekemättä jättäminen ei ollut omiaan vaikuttamaan riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen pätevyyteen.

329 Väitteestä, jonka mukaan arvostusten lopullisten versioiden hyväksymisestä kieltäytyminen vahvistaa tilapäisten versioiden epätarkkuuden, unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti, että tämä väite on puhtaasti spekulatiivinen ja että sillä ei missään tapauksessa kyseenalaisteta sitä, että jälkikäteen suoritettavaa lopullista arvostusta ei ole tehty, vaan toinen arvostus.

330 Lisäksi, vaikka valittajat toteavat, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 10 kohta ei koske kyseisen artiklan 5 kohdasta johtuvia vaatimuksia, on huomattava, että tämä argumentti liittyy niihin oikeudellisiin virheisiin, joihin vedotaan toisen valitusperusteen toisen osan toisessa väitteessä, ja se on hylättävä tämän tuomion 300–303 kohdassa esitettyjen näkökohtien perusteella.

331 Tästä seuraa, että tämän valitusperusteen neljäs osa on perusteeton.

## G Kolmas valitusperuste, joka koskee riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamisesta johtuvaa vahingonkorvausvaatimusta

332 Kolmannessa valitusperusteessaan valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi riidanalaisen tuomion 590 ja 591 kohdassa virheellisesti niiden vahingonkorvausvaatimuksen, joka koskee riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 kumoamista.

333 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 60 kohdassa, valittajat tyytyvät yksilöimään valituksenalaisen tuomion kritisoidut kohdat ja toteamaan, että ne pitävät kiinni argumenteistaan, jotka koskevat näiden päätösten lainvastaisuutta, ja niiden tähän lainvastaisuuteen perustuvasta vahingonkorvausvaatimuksesta, täsmentämättä kuitenkaan unionin yleisen tuomioistuimen väitetysti tekemää oikeudellista virhettä.

334 Unionin tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön, johon viitataan tämän tuomion 140 kohdassa, mukaan valituksessa on valituksen tai asianomaisen valitusperusteen tutkimatta jättämisen uhalla ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi.

335 Näin ollen kolmas valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

## H Neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa, joka koskee salassapitovelvollisuuden rikkomista

336 Neljännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisia virheitä tulkitessaan SEUT 339 artiklaa ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 ja 91 artiklaa, luettuina yhdessä kyseisen asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa, siinä yhteydessä, kun se tutki niiden salassapitovelvollisuuden rikkomisen vuoksi nostamaa sopimussuhteen ulkopuolista vastuuta koskevaa kannetta. Tämä osa jakautuu kahdeksaan väitteeseen.

### *1. Asianosaisten lausumat*

337 Valittajat väittävät ensinnäkin, että unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon asetuksen 88 ja 91 artiklasta, luettuna yhdessä sen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa, ja SEUT 339 artiklasta johtuvia huolellisuus- ja varovaisuusvaatimuksia, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 613 ja 616–618 kohdassa, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja ei ollut loukannut luottamuksellisuusperiaatetta eikä salassapitovelvollisuutta Bloomberg-televisiokanavalle antamansa haastattelun yhteydessä. Hän nimittäin vahvisti haastattelussa, että kriisinratkaisuneuvosto valvoi Banco Popularia, toisin kuin tavanomaisen varovainen ja huolellinen hallinto olisi tehnyt.

338 Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen valossa on valittajien mukaan oletettava, että jo pelkästään sillä, että ilmoitetaan, että kriisinratkaisuneuvosto tutkii tiettyä yhteisöä, voi olla kielteinen vaikutus tähän yhteisöön. Tältä osin valittajat katsovat, että Banco Popularia koskevien aiempien kielteisten lehtikirjoitusten olemassaolo ei suinkaan vapauta kriisinratkaisuneuvostoa vastuusta vaan tämän olisi pitänyt johtaa siihen, että kriisinratkaisuneuvosto noudattaa äärimmäistä varovaisuutta Banco Popularia koskevien mainintojen osalta. Lisäksi markkinat tulkitsivat haastattelussa esitetyt kommentit siten, että ne viittasivat mahdolliseen kriisinratkaisutoimen antamiseen.

339 Toiseksi valittajat vetoavat lähinnä erilaisten oikeudellisten arviointiperusteiden soveltamiseen. Tutkiessaan kriisinratkaisuneuvoston vastuuta unionin yleinen tuomioistuin rajoitti valituksenalaisen tuomion 615 ja 616 kohdassa yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen soveltamisalan tilanteisiin, joissa on nimenomaisesti tullut ilmi, että pankki asetetaan kriisinratkaisuun. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin katsoi kyseisen tuomion 485–488 kohdassa tarkoitetussa kuulluksi tulemista koskevaa oikeutta koskevassa tutkinnassa, että jo pelkkä tiedon antaminen siitä, että yritys on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa, on omiaan aiheuttamaan haitallisia vaikutuksia.

340 Kolmanneksi unionin yleinen tuomioistuin vähätteli kyseisen tuomion 613 ja 616 kohdassa sen vaikutuksen merkitystä, joka kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan lausumilla oli Banco Popularin tilanteeseen, vertaamalla näitä lausumia *El Confidencial* -lehdessä 15.5.2017 julkaistuun aikaisempaan artikkeliin, jossa kerrottiin, että Banco Popular oli EKP:n tarkastuksen kohteena. Kyseisessä lehtiartikkelissa tarkoitettu EKP:n pankkialan valvontaviranomaisena suorittama tutkinta ei kuitenkaan ole millään tavoin vertailukelpoinen kriisinratkaisuneuvoston suorittaman valvonnan kanssa. Myöskään artikkelin julkaiseminen muussa kuin rahoitusalan lehdistössä ei ole verrattavissa kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan Bloomberg-televisiokanavalla antamiin lausuntoihin. Mainittujen ilmoitusten päivämäärästä poiketen sanomalehtiartikkelin ilmestymispäivää 15.5.2017 ei myöskään mainita missään virallisessa asiakirjassa päivämääränä, jona olisi todettu talletuspako tai kurssien romahtaminen.

341 Neljänneksi Reutersin 31.5.2017 julkaiseman lehtiartikkelin osalta valittajat väittävät, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 625 kohdassa, kyseisessä artikkelissa raportoitu sisäisten tietojen vuotaminen antoi markkinoiden ymmärtää, että Banco Popular oli joutumassa kriisinratkaisun kohteeksi, vaikka kriisinratkaisuneuvosto kiisti asian myöhemmässä lehdistötiedotteessa. Kyseisen tuomion 627–632 kohdassa esitettyjen näkökohtien osalta valittajat toteavat, että vaikka muissa *El Confidencial* -lehdessä 11.5. ja 15.5.2017 julkaistuissa lehtiartikkeleissa oli jo viitattu Banco Popularin konkurssiriskiin, yhdessäkään näistä artikkeleista ei ollut mainittu unionin lähteitä, toisin kuin mainitussa

Reutersin julkaisemassa artikkelissa. Unionin yleinen tuomioistuin ei missään tapauksessa ottanut huomioon sitä, että 31.5.2017 päivätyn Reutersin artikkelin ja kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antamien lausuntojen välillä katsottiin olevan yhteys, minkä väitetään aiheuttaneen laajaa paniikkia markkinoilla.

342 Viidenneksi valittajat väittävät, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleessa ja 88 artiklassa vahvistetaan kumottavissa oleva olettama, jonka mukaan salassapitovelvollisuuden vastaisesti julkisuuteen annettujen lausuntojen, vuotojen ja muiden tiedonantojen ja aiheutuneen vahingon välillä on syy-yhteys. Näin ollen, jos tätä velvollisuutta rikottaisiin, todistustaakka kääntyisi toisinpäin, ja unionin elinten tehtävänä olisi osoittaa, ettei tällaista yhteyttä ole. Unionin yleinen tuomioistuin teki kuitenkin valituksenalaisen tuomion 636–641 kohdassa virheen, kun se ei ottanut tätä olettamaa huomioon.

343 Kuudenneksi valittajat väittävät, että niiden unionin tuomioistuimelle esittämät kaksi sisäistä sähköpostiviestiä, jotka on päivätty 10.8. ja 18.8.2017 ja jotka koskevat mahdollista tietovuotoa, osoittavat, että kriisinratkaisuneuvosto ei ollut ottanut käyttöön mitään tehokasta automaattista valvonta- tai varoitusmekanismia tällaisten vuotojen ja puheenjohtajansa antamien lausuntojen varalta. Toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 644 ja 645 kohdassa, tällaisen mekanismin puuttumisella oli merkitystä arvioitaessa salassapitovelvollisuuden rikkomista.

344 Seitsemänneksi unionin yleinen tuomioistuin jätti valituksenalaisen tuomion 609 ja 610 kohdassa virheellisesti ottamatta kantaa valittajien argumentteihin, jotka koskevat tietojen vuotamista Espanjan viranomaisille, joilla tiettävästi on yhden jäsenen edustus kriisinratkaisuneuvostossa.

345 Kahdeksanneksi ja viimeiseksi valittajat arvostelevat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, että se hylkäsi valituksenalaisen tuomion 647–651 kohdassa niiden väitteen, joka koski kriisinratkaisuneuvoston ja komission väitettyä passiivista asennetta, sillä perusteella, että ne eivät selittäneet, mistä ne moittivat komissiota ja kriisinratkaisuneuvostoa tai minkä säännöksen rikkomiseen ne vetosivat, ja että jos ne viittasivat kumoamiskanteessa esitettyihin argumentteihin, nämä argumentit oli jo hylätty.

346 Ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen 169 kohdan ii ja iii alakohdassa valittajat vetoavat kuitenkin kriisinratkaisuneuvoston lausuntojen ja vuotojen sekä päätöksentekomenettelyn osalta hyvän hallinnon ja huolellisuuden periaatteiden, nemo auditur -periaatteen, perusteluvelvollisuuden, perusoikeuskirjan 17 artiklaan liittyvän suhteellisuusperiaatteen ja syrjintäkiellon periaatteen loukkaamiseen. Koska kriisinratkaisuneuvosto ja komissio olivat toimineet hätiköidysti hyväksyessään Banco Popularia koskevan kriisinratkaisutoimen ja syyllistyneet samalla useisiin laiminlyönteihin ja lainvastaisiin toimiin, joista on aiheutunut vahinkoa valittajille, nämä perusperiaatteet ja -oikeudet voivat johtaa niiden sopimussuhteen ulkopuoliseen vastuuseen yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan rikkomisen ja kyseisen asetuksen 18 artiklan täytäntöönpanon osalta todetun huolellisuuden ja varovaisuuden puutteen vuoksi. Valittajat korostavat, että ne pitävät kiinni näistä väitteistä, ja vetoavat ensimmäisen ja toisen valitusperusteen yhteydessä esitettyihin oikeudellisiin virheisiin.

347 Kriisinratkaisuneuvosto katsoo, että neljännen valitusperusteen ensimmäistä osaa ei voida ottaa tutkittavaksi, koska valituksen kyseisessä osassa ainoastaan toistetaan ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitetyt argumentit. Komissio väittää samoista syistä, että kyseisen osan tueksi esitettyä kahdeksatta väitettä ei voida ottaa tutkittavaksi, koska esitetyt väitteet ovat yleisiä ja epätarkkoja, mikä estää vastapuolta puolustautumasta tehokkaasti.

### *2. Unionin tuomioistuimen arviointi*

348 Aluksi on todettava, että vaikka kriisinratkaisuneuvosto väittääkin, että neljännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa ainoastaan toistetaan ensimmäisessä oikeusasteessa jo esitetyt argumentit, on todettava, että valituksen tämän osan tarkoituksena on lähinnä kyseenalaistaa unionin yleisen tuomioistuimen kanta useisiin oikeudellisiin kysymyksiin, jotka sille on esitetty kriisinratkaisuneuvoston ja/tai komission salassapitovelvollisuuden rikkomisen osalta. Lisäksi siltä osin kuin tämä osa sisältää täsmällisiä viittauksia valituksenalaisessa tuomiossa arvosteltuihin seikkoihin, sitä ei voida jättää kokonaisuudessaan tutkimatta.

349 Muilta osin oikeudenkäyntiväitteet rajoittuvat tiettyihin väitteisiin, jotka on esitetty neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan tueksi. Niitä arvioidaan kyseisen väitteen arvioinnin yhteydessä.

#### *a) Ensimmäinen, toinen ja kolmas väite, jotka koskevat salassapitovelvollisuuden rikkomista*

350 Neljännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa esitetyissä ensimmäisessä, toisessa ja kolmannessa väitteessä valittajat väittävät lähinnä, että valituksenalaisen tuomion 611–618 kohdassa SEUT 339 artiklasta ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 ja 91 artiklasta, luettuina yhdessä kyseisen asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa, johtuvaa salassapitovelvollisuutta tulkittiin ja sovellettiin virheellisesti, kun otetaan huomioon kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan Bloomberg-televisiokanavalle 23.5.2017 antamassaan haastattelussa esittämät huomautukset.

351 Siltä osin kuin on ensinnäkin kyse tämän velvollisuuden tulkinnasta, valittajat moittivat unionin yleistä tuomioistuinta siitä, ettei se ottanut huomioon, että jo pelkkä lausuma, jonka mukaan kriisinratkaisuneuvosto tutkii tiettyä yhteisöä, voi rikkoa mainittua velvollisuutta.

352 SEUT 339 artiklan mukaan unionin toimielimen jäsen, unionin virkamies tai muu unionin henkilöstöön kuuluva ei saa tehtävänsä päätyttyäkään ilmaista salassapitovelvollisuuden piiriin kuuluvia tietoja eikä varsinkaan tietoja yrityksistä taikka niiden liikesuhteista tai kustannustekijöistä.

353 Kriisinratkaisuneuvoston osalta yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdassa säädetään, että kriisinratkaisuneuvoston jäsenten ja erityisesti sen henkilöstön on noudatettava SEUT 339 artiklassa ja asiaa koskevassa unionin lainsäädännössä vahvistettuja salassapitovelvollisuutta koskevia vaatimuksia. Tämän vuoksi henkilöt eivät saa etenkään luovuttaa yhdellekään henkilölle tai viranomaiselle luottamuksellisia tietoja, jotka on saatu osana työnkuvaa, paitsi kun kyse on tehtävien hoitamisesta tai tiedot ovat sellaisena tiivistelmänä tai koosteena, ettei niiden perusteella voida tunnistaa kyseistä yhteisöä. Yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdassa ei kuitenkaan itsessään täsmennetä, mitä luottamuksellisilla tiedoilla tarkoitetaan.

354 Tältä osin asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleessa todetaan ensinnäkin, että ”kriisinratkaisusuunnitelmien sisältöä ja yksityiskohtia koskevalla tiedolla ja kyseisten suunnitelmien mahdollisen arvioinnin tuloksilla saattaa olla kauaskantoisia vaikutuksia erityisesti kyseisiin yrityksiin” ja että ”kaikenlaisella päätöksestä ennen sen tekemistä annetulla tiedolla, koski se sitten kriisinratkaisun edellytysten täyttymistä, tietyn välineen käyttöä tai mitä tahansa menettelyn aikaista toimea, on oletettava olevan vaikutuksia yleisiin ja yksityisiin etuihin, joihin kyseinen toimi liittyy”.

355 Johdanto-osan 116 perustelukappaleessa todetaan edelleen, että ”tieto siitä, että kriisinratkaisuneuvosto ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tutkivat tiettyä yhteisöä, voi olla riittävä aiheuttamaan kielteisiä vaikutuksia tähän yhteisöön” ja että ”sen vuoksi on välttämätöntä varmistaa, että käytettävissä on asianmukaisia menettelyjä, joiden avulla säilytetään luottamuksellisuus, kun on kyse tällaisesta tiedosta”.

356 Lopuksi kyseisessä johdanto-osan 116 perustelukappaleessa täsmennetään näin tarkoitetut tiedot, nimittäin ”kriisinratkaisusuunnitelmien sisältö ja yksityiskohdat sekä niiden mahdollisten arviointien tulokset”. Kuten tämän tuomion 354 kohdassa tarkoitetut tiedot, nämä tiedot liittyvät kriisinratkaisutoimeen.

357 Tästä seuraa, että jo pelkästään sen toteaminen, että kriisinratkaisuneuvosto ja kansalliset kriisinratkaisuviranomaiset tutkivat tiettyä yhteisöä kriisinratkaisumenettelyn tai -toimen yhteydessä tai sitä silmällä pitäen, voi vaikuttaa kielteisesti kyseiseen yhteisöön, minkä vuoksi sen on katsottava kuuluvan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdassa säädetyn salassapitovelvollisuuden piiriin.

358 Toisaalta kyseisen asetuksen johdanto-osan 15 ja 89 perustelukappaleesta ilmenee, että yhteisen valvontamekanismin puitteissa erityisesti EKP:lle annetut valvontatehtävät ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetulla asetuksella kriisinratkaisuneuvostolle annettu tehtävä nivoutuvat merkittävissä määrin toisiinsa. Tästä seuraa nimittäin, että yhteisen kriisinratkaisumekanismin tehostamiseksi kriisinratkaisuneuvoston olisi tehtävä tiivistä yhteistyötä EKP:n ja muiden viranomaisten kanssa, joilla on valtuudet valvoa yhteisöjä yhteisen valvontamekanismin puitteissa, erityisesti, kun on kyse EKP:n harjoittaman konsolidoidun valvonnan alaisista konserneista. Näin ollen yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 30 artiklan 2 kohdassa säädetään, että – erityisesti mutta ei yksinomaan kriisinratkaisun suunnitteluvaiheessa tai varhaisen tilanteeseen puuttumisen vaiheessa – kriisinratkaisuneuvoston ja EKP:n on tehtävä tiivistä yhteistyötä ja toimitettava toisilleen kaikki tiedot, joita ne tarvitsevat tehtäviensä suorittamiseen.

359 Kriisinratkaisuneuvosto on siten, yhtä lailla kuin EKP, velvollinen seuraamaan finanssimarkkinoiden kehitystä ja erityisesti valvomaan kyseisen asetuksen soveltamisalaan kuuluvia laitoksia voidakseen puuttua tehokkaasti ja nopeasti tilanteeseen, jos luottolaitos on kykenemätön tai todennäköisesti kykenemätön jatkamaan toimintaansa.

360 Näin ollen pelkän tiedon siitä, että kriisinratkaisuneuvosto valvoo yhdessä EKP:n kanssa luottolaitosta muiden yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen soveltamisalaan kuuluvien laitosten joukossa, ei periaatteessa voida katsoa kuuluvan yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdassa säädetyn salassapitovelvollisuuden piiriin, kun ei ole olemassa muita seikkoja, jotka voisivat viitata siihen, että kriisinratkaisuneuvosto toimii kriisinratkaisumenettelyn tai -toimen yhteydessä tai sitä silmällä pitäen.

361 Käsiteltävänä olevassa asiassa valituksenalaisen tuomion 613 ja 615–617 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin perusti ratkaisunsa nimenomaan siihen, että kyseessä olevat tiedot eivät liittyneet asianomaisen yhteisön erityistilanteeseen ja/tai eivät olleet sellaisia, että kyseinen tilanne olisi voitu niiden perusteella yhdistää johonkin kriisinratkaisumenettelyyn tai -toimeen.

362 Tuomion 612 kohdassa lainatun haastattelun otteen osalta unionin yleinen tuomioistuin totesi tuomion 613, 615 ja 616 kohdassa, että huomautukset olivat luonteeltaan yleisiä, niissä ei mainittu Banco Popularin kriisinratkaisutoimen mahdollisuutta eikä niistä erityisesti voitu päätellä, onko Banco Popularin kriisinratkaisu tarkoitus toteuttaa lähitulevaisuudessa, ja vielä vähemmän sitä, millaisen kriisinratkaisuvälineen kriisinratkaisuneuvosto voisi panna täytäntöön. Tuomion 617 kohdassa mainitusta toisesta otteesta unionin yleinen tuomioistuin totesi ainoastaan, että se ei koskenut Banco Popularin erityistilannetta.

363 Näin ollen valittajat väittävät ensimmäisen ja kolmannen väitteen yhteydessä virheellisesti, että unionin yleinen tuomioistuin tulkitsi virheellisesti yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohtaa, luettuna yhdessä kyseisen asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa.

364 Lisäksi toinen väite, joka koskee perustelujen väitettyä ristiriitaisuutta, on hylättävä. Unionin yleinen tuomioistuin tarkasteli sekä valituksenalaisen tuomion 615 ja 616 kohdassa että 485–488 kohdassa lähes identtisin sanamuodoin sitä, olivatko kyseiset tiedot omiaan paljastamaan, että Banco Popular saattaa joutua kriisinratkaisun kohteeksi. Unionin yleinen tuomioistuin käytti siis samaa oikeudellista kriteeriä tutkiessaan mahdollista salassapitovelvollisuuden rikkomista.

365 Toiseksi yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 artiklan 1 kohdan, luettuna yhdessä sen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa, soveltamisesta valittajat arvostelevat lähinnä valituksenalaisen tuomion 612 kohdassa mainitun haastattelun otteen arviointia. Kyseisessä otteessa kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja vastasi kysymykseen, joka koski erityisesti Banco Popularin tilannetta, seuraavasti:

”En koskaan puhu yksittäisistä pankeista. Huomiomme kohteena on useampi kuin yksi pankki, ja tietysti seuraamme myös Banco Popularin tapausta, mutta se ei ole ainoa.” (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 Valittajat väittävät lähinnä, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja paljasti epäsuorasti mahdollisen Banco Popularia koskevan kriisinratkaisumenettelyn ja osoitti, että kyseinen elin valvoi pankkia.

367 Tältä osin on huomattava, että unionin yleinen tuomioistuin tukeutui valituksenalaisen tuomion 613 kohdassa toteamukseen, jonka mukaan kyseisen tuomion 612 kohdassa lainatuissa lausumissa, jotka on toistettu edellä 365 kohdassa, ei viitattu siihen, että kriisinratkaisuneuvosto tutkisi Banco Popularin erikseen kriisinratkaisumenettelyä tai -toimea silmällä pitäen, vaan siinä viitattiin yleisesti laitosten eli kaikkien kriisinratkaisuneuvoston yhteistyössä EKP:n kanssa yhteisen valvontamekanismin puitteissa valvomien laitosten tutkintaan.

368 Siltä osin kuin valittajat eivät kuitenkaan vetoa tässä yhteydessä mihinkään tosiseikkojen vääristämiseen, unionin tuomioistuimen tässä valituksessa tekemän arvioinnin on perustuttava tähän unionin yleisen tuomioistuimen toteamukseen.

369 Tästä seuraa, että kun otetaan huomioon tämän tuomion 358–360 kohdassa esitetyt toteamukset, unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä katsoessaan valituksenalaisen tuomion 613 kohdassa, että se, että Banco Popularia yhtenäisen valvontamekanismin piiriin kuuluvana luottolaitoksena valvoo kriisinratkaisuneuvosto yhteistyössä EKP:n kanssa, ei ole SEUT 339 artiklassa ja yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 88 ja 91 artiklassa, luettuna yhdessä mainitun asetuksen johdanto-osan 116 perustelukappaleen kanssa, tarkoitettu luottamuksellinen tieto.

370 Tässä yhteydessä valittajat väittävät lisäksi, että ensinnäkin kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan olisi pitänyt noudattaa äärimmäistä varovaisuutta Banco Popularia koskevan negatiivisen mediajulkisuuden vuoksi, ja toiseksi, että markkinat olivat tulkinneet Bloomberg-televisiokanavalle 23.5.2017 annetussa haastattelussa esitetyt huomautukset merkiksi pankkiin mahdollisesti kohdistuvasta kriisinratkaisutoimesta.

371 Tältä osin on riittävää todeta, että koska kyseisessä haastattelussa ei välitetty luottamuksellisia tietoja, näiden olosuhteiden perusteella ei voida todeta, että kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtaja olisi rikkonut salassapitovelvollisuutta.

372 Näin ollen neljännen valitusperusteen ensimmäiseen osaan sisältyvät ensimmäinen, toinen ja kolmas väite on hylättävä perusteettomina.

### *b) Neljäs väite, joka koskee sisäisten tietojen vuotamista*

373 Neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan neljännessä väitteessä valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, että Reutersin 31.5.2017 julkaisema lehtiartikkeli ei ollut omiaan osoittamaan luottamuksellisten tietojen vuotamista, joka olisi merkinnyt kriisinratkaisuneuvoston ja komission salassapitovelvollisuuden rikkomista.

374 Tältä osin valituksenalaisen tuomion 619–633 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei kyseistä velvollisuutta ollut laiminlyöty, ensinnäkin sillä perusteella, että kyseisessä artiklassa tarkoitetut tietovuodot sisälsivät tietoja, jotka kriisinratkaisuneuvosto oli joko kiistänyt tai jotka olivat jo julkisia. Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin totesi tuomion 634–643 kohdassa, että sille ei ollut esitetty näyttöä siitä, että kriisinratkaisuneuvosto tai komissio olisivat olleet näiden tietovuotojen takana.

375 Neljännen valitusperusteen ensimmäisessä osassa esitetyssä neljännessä väitteessä valittajat rajoittuvat riitauttamaan valituksenalaisen tuomion 625 ja 627–632 kohdan. Ne väittävät, että toisin kuin unionin yleinen tuomioistuin näissä kohdissa katsoi, Reutersin 31.5.2017 julkaisemassa lehtiartikkelissa raportoidusta sisäisestä vuodosta kävi ilmi, että Banco Popular oli joutumassa kriisinratkaisutoimen kohteeksi ja että tämä tieto ei ollut julkinen huolimatta siitä, että muissa artikkeleissa oli aiemmin mainittu sama tieto, sillä perusteella, että näissä muissa artikkeleissa ei ollut mainittu unionin sisäisiä lähteitä.

376 Toisaalta valittajat eivät riitauta valituksenalaisen tuomion 634–639 kohdassa esitettyjä toteamuksia, joiden mukaan ne eivät osoittaneet unionin yleisessä tuomioistuimessa, että väitetty sisäinen tietovuoto johtui komission virkamiehestä tai kriisinratkaisuneuvoston henkilöstöön kuuluvasta henkilöstä.

377 Siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin saattoi viimeksi mainittujen toteamusten perusteella oikeudellista virhettä tekemättä todeta, ettei ollut näytetty toteen, että komissio tai kriisinratkaisuneuvosto olisi rikkonut salassapitovelvollisuutta, neljäs väite on tehoton.

### *c) Neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan viides, kuudes, seitsemäs ja kahdeksas väite*

378 Neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan viides ja kuudes väite perustuvat valituksenalaisen tuomion ilmeisen virheelliseen tulkintaan.

379 Viidennestä väitteestä on todettava, että unionin yleinen tuomioistuin ei kyseisen tuomion 637–641 kohdassa lausunut lainkaan salassapitovelvollisuuden rikkomisen ja aiheutetun vahingon välisestä syy-yhteydestä vaan tarkasteli alustavaa kysymystä siitä, voitiinko tämän velvollisuuden laiminlyönti, jos se oletetaan toteen näytetyksi, lukea komission tai kriisinratkaisuneuvoston syyksi.

380 Kuudennesta väitteestä on riittävää todeta, että unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 643–645 kohdassa, että sisäistä tutkimusta oli pidettävä merkityksettömänä sen arvioimiseksi kriisinratkaisumääräyksen antamisen jälkeen, oliko menettely, joka oli riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen perusteella aiheuttanut kantajien väittämän vahingon, lainvastainen. Toisaalta unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut kantaa sellaisten valvonta- tai varoitusmekanismien merkityksellisyyteen, joilla voitaisiin estää tällaisten vahinkojen syntyminen.

381 Seitsemännessä valitusperusteessa riitautetaan valituksenalaisen tuomion 609 ja 610 kohta. Näiltä osin unionin yleinen tuomioistuin totesi, että valittajat eivät olleet yksilöineet kriisinratkaisuneuvoston puheenjohtajan 23.5.2017 antaman haastattelun ja 31.5.2017 julkaistun Reutersin artikkelin lisäksi muita kriisinratkaisuneuvoston väitettyjä lausuntoja, joilla niiden mukaan olisi rikottu salassapitovelvollisuutta.

382 Valittajat vetoavat valituksessaan ”tietojen vuotamiseen” Espanjan viranomaisille, joilla tiettävästi on yhden jäsenen edustus kriisinratkaisuneuvostossa, ja viittaavat ainoastaan ensimmäisessä oikeusasteessa nostamassaan kanteessa ja jättämässään vastauskirjelmässä esittämiinsä seikkoihin. Valittajat eivät kuitenkaan ole valituksessaan osoittaneet, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut vääristyneellä tavalla huomioon kanteeseen ja vastauskirjelmään sisältyvät vuotoja koskevat tiedot jättämällä ottamatta huomioon niin sanottuja tietovuotoja kriisinratkaisuneuvoston lausuntoina.

383 Seitsemäs väite on näin ollen jätettävä tutkimatta.

384 Kahdeksannen väitteen osalta unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi valituksenalaisen tuomion 647–650 kohdassa väitteen, joka koski kriisinratkaisuneuvoston ja komission passiivista asennetta, sillä perusteella, että valittajat eivät olleet selittäneet, mistä ne arvostelivat niitä, eivätkä niitä toimenpiteitä, joihin niiden olisi pitänyt ryhtyä, eivätkä niitä säännöksiä, joissa asetetaan velvollisuus toimia.

385 Vaikka nämä toteamukset eivät ole valittajien mukaan perusteltuja, on todettava, että niiden argumentit, jotka on esitetty tiivistetysti tämän tuomion 346 kohdassa, eivät ole omiaan osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin olisi ottanut niiden kannekirjelmän huomioon vääristyneellä tavalla.

386 Edellä esitetyn perusteella neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä perusteettomana.

### I Neljännen valitusperusteen toinen osa, joka koskee syy-yhteyden olemassaoloa

387 Neljännen valitusperusteen toisessa osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 653–674 kohdassa virheellisesti, että väitetyn salassapitovelvollisuuden rikkomisen ja Banco Popularin likviditeettikriisin välillä ei ollut syy-yhteyttä.

388 Tältä osin on riittävää todeta, että unionin yleinen tuomioistuin tutki väitetyn syy-yhteyden olemassaoloa vain toissijaisesti sen jälkeen, kun se oli todennut, että salassapitovelvollisuutta ei ollut rikottu. Lisäksi neljännen valitusperusteen ensimmäisen osan analyysin perusteella on selvää, että kaikki argumentit, joilla tämä unionin yleisen tuomioistuimen toteamus riitautetaan, on hylättävä.

389 Neljännen valitusperusteen toinen osa on näin ollen tehoton.

### J Neljännen valitusperusteen kolmas osa, joka koskee vahingonkorvausvaatimusta

390 Neljännen valitusperusteen kolmannessa osassa valittajat väittävät, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 678–698 kohdassa virheellisesti, että niiden vahingonkorvausvaatimus, joka koski toisen arvostuksen kumoamista, oli jätettävä tutkimatta.

391 Tältä osin on huomattava, että vaatimuksella pyrittiin yhtäältä siihen, että toinen arvostus kumottaisiin riippumatta riidanalaisen kriisinratkaisumääräyksen ja päätöksen 2017/1246 mahdollisesta kumoamisesta, ja toisaalta vahingonkorvauksen saamiseen kyseisen arvostuksen osalta.

392 Ensimmäisestä vaatimuksesta on muistettava, että yhteisestä kriisinratkaisumekanismista annetun asetuksen 20 artiklan 15 kohdassa säädetään, että toisen arvostuksen kaltainen arvostus on erottamaton osa kriisinratkaisumääräystä, samalla kun siinä täsmennetään nimenomaisesti, että kyseiseen arvostukseen ei voida hakea muutosta erikseen, mutta siihen voidaan hakea muutosta yhdessä kriisinratkaisuneuvoston päätöksen kanssa. Kyseinen säännös heijastaa SEUT 263 artiklaa koskevaa vakiintunutta oikeuskäytäntöä, jonka mukaan menettelyn kuluessa tehdyillä toimenpiteillä, joilla valmistellaan lopullista päätöstä, ei sinänsä ole sitovia oikeusvaikutuksia eikä niistä näin ollen voida nostaa kumoamiskannetta lopulliseen päätökseen kohdistuvasta kanteesta erillisellä kumoamiskanteella (ks. vastaavasti tuomio 6.5.2021, ABLV Bank ym. v. EKP, C-551/19 P ja C-552/19 P, EU:C:2021:369, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

393 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä jättäessään tämän ensimmäisen vaatimuksen tutkimatta.

394 Lisäksi, kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 86 kohdassa, unionin yleinen tuomioistuin jätti perustellusti toisen vaatimuksen tutkimatta. Valituksenalaisen tuomion 689–698 kohdasta ilmenee nimittäin, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että ensimmäisessä oikeusasteessa nostetun kanteen perusteella ei ollut mahdollista ymmärtää tämän

toisen arvostuksen riitauttamisen yhteydessä esitetyn korvausvaatimuksen oikeusperustaa, koska unionin oikeuden säännösten, joihin oli vedottu, ja vaaditun korvauksen välillä ei ollut mitään ymmärrettävää yhteyttä.

395 Valituksen tueksi esitettyjen argumenttien perusteella ei kuitenkaan ole mahdollista ymmärtää myöskään tämän vaatimuksen oikeudellista perustaa.

396 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin jätti perustellusti tutkimatta tämän toisen vaatimuksen.

397 Tästä seuraa, että neljännen valitusperusteen kolmas osa on hylättävä.

398 Koska kaikki valittajien valituksensa tueksi esittämät valitusperusteet on hylättävä, valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

## Oikeudenkäyntikulut

399 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdan mukaan on niin, että jos valitus on perusteeton, unionin tuomioistuin tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.

400 Kyseisen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla valituksen käsittelyyn, mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

401 Koska valittajat ovat käsiteltävässä asiassa hävinneet asian, ne on velvoitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan komissiolle, kriisinratkaisuneuvostolle ja Banco Santanderille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

402 Työjärjestyksen 140 artiklan 1 kohdan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, nojalla asiassa väliintulijoina olleet jäsenvaltiot ja toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

403 Näin ollen Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

**1) Valitus hylätään.**

**2) Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez ja María Rosario Mari Juan Domingo vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja ne velvoitetaan korvaamaan Euroopan komissiolle, yhteiselle kriisinratkaisuneuvostolle (SRB) ja Banco Santander SA:lle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

**3) Espanjan kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

[allekirjoitukset]